Semir Osmanagić

CIVILIZACIJE PRIJE POČETKA “ZVANIČNE” HISTORIJE

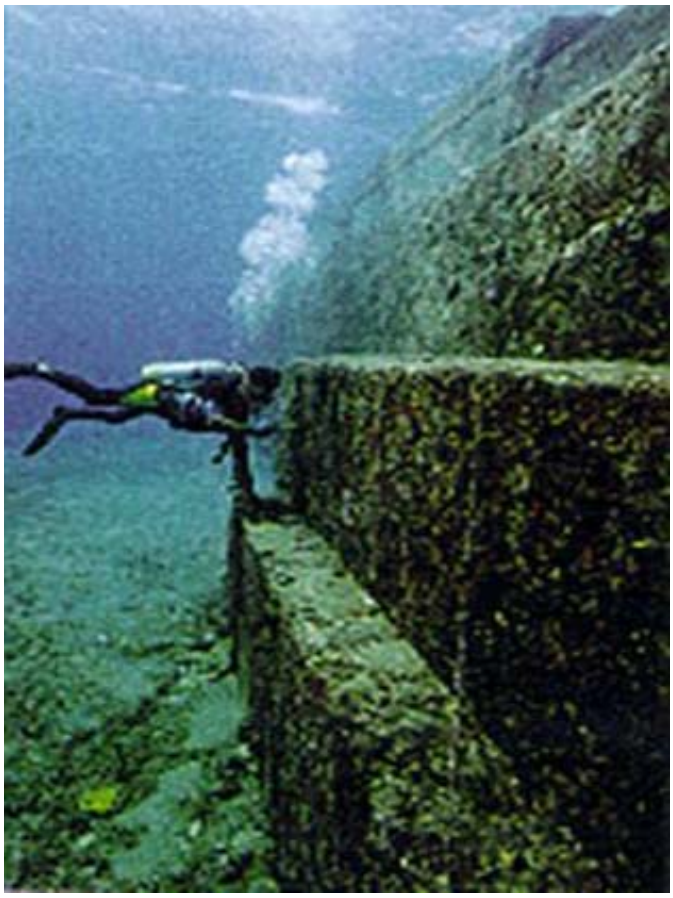

UZBUDLJIVI DOKAZI O POSTOJANJU NIZA CIVILIZACIJA PRIJE 7000, 12000 I 50000 GODINA KOJI CE ZAUVIJEK PROMIJENITI POGRESNU SLIKU SVIJETA KOJU NAM NAMETAJU OFICIJELNA NAUKA, OBRAZOVANJE I MEDIJI

Sadržaj

Uvod

I Civilizacije Pacifika

1. Piramide u Kini
2.1. Podvodne ruševine civilizacije Mu pored Japana
2.2. Kamene statue, zidovi i hijeroglifi Uskršnjeg otoka
2.3. Civilizacija Mu u drevnom Peruu
2.3.1. Peruanske piramide Sunca i Mjeseca
2.3.2. Kusko
2.3.3. Kiklopski zidovi Saksajvumana
2.3.4. Sveta dolina
2.3.5. Krov svijeta – Maču Pikču
2.3.6. Kamene šume
2.3.7. Naska linije
2.3.8. Naska piramide
2.3.9. Tukume piramide
2.4. Bolivijski Tihuanako

II Civilizacije Atlantika i Sredozemlja

3. Koordinate Atlantide
3.1. Posjedonov hram
4. Utjecaji Atlantide u Meksiku
4.1. Teotihuakan – grad 600 piramida
4.2. Kružna piramida Kvikvilko
4.3. Kultura Olmeka
4.4. Zapoteci
4.5. Tolteci
5.1. Malteški Hypogeum
6.1. Libanonski Balbek
7.1. Egipatske piramide izmedju faraona i Atlantide
7.2. Sfinga 10 970 godina prije nove ere
7.3. Giza plato
7.4. Edgar Cayce
7.5. Biblioteka Atlantiđana
8.1. Potomci Atlantiđana – Baski
8.2. Potomci Atlantiđana – Guanci
8.3. Potomci Atlantiđana – Berberi
9.1. Irska Tara
9.2. Stonehenge
9.3. Glastonbury Tor
9.4. Karnak
9.5. Zodijak
9.6. Zvučna levitacija
9.7. Golfska struja

9.8. Jegulje
9.9. Atlas
10.1. Bimini
10.2. Atlantiđani u Americi
10.3. Potomci Atlantiđana – Američki indijanci

III Dodatak: Fenomen kamenih kugli

11.1. Kostarika – petroglifi i zvjezdane konstelacije
11.2. Svjetska mreža kamenih kugli
11.3. Kamene kugle u Bosni

Index imena i pojmova

Uvod

Na pocetku XXI stoljeca "zvanicna" historija se jos uvijek drzi teze da je covjekova civilizacija zapocela sa Sumerom prije 7000 godina i zatim nastavila sa Babilonom, Asirijom, starim Egiptom, Kinom, Indijom, preko anticke Grcke i Rima do moderne tehnoloske civilizacije Zapada.

Nece proci dugo i nasi potomci ce se smijati nasem neznanju i skucenosti.

Isuvise je dokaza o postojanju vrlo razvijenih tehnoloskih i ne-tehnoloskih civilizacija prije 12 000 i 50 000 godina da bi ih mogli ignorirati.

Ova knjiga vodi na uzbudljivo putovanje sirom Planete za koju naivno mislimo da je dobro poznajemo. Pri tome cemo izloziti sasvim konkretne dokaze o onima koji su zivjeli davno prije nas i zauvijek nestali u dubinama kosmicke historije.

I CIVILIZACIJE PACIFIKA

1. Piramide u Kini

Egipatske piramide impresioniraju prosjecnog covjeka svojom staroscu, grandioznoscu, svrhom i brojem. I to su prve iluzije kojih se moramo rijesiti.

Egipatske piramide nisu najstarije na Planeti. Niti su najvece. Nisu nikada bile "grobnice faraona". Cak nisu ni najbrojnije.

U dokazivanju ovih teza zaputicemo se prvo na Daleki istok. U sredisnjoj kineskoj provinciji Shensi nalazi se preko stotinu gigantskih piramida potpuno nepoznatih siroj svjetskoj javnosti. Rijec je o zabranjenoj zoni oko grada Xian.

Preko 100 piramida se nalazi u siroj okolini grada Xian u sredisnjoj Kini

Prva vijest o postojanju gigantskih piramida u Kini se pojavila u lokalnom americkom dnevnom listu "Rocky Mountain News" i datirana je 31.03.1947. Pukovnik americke vojske Maurice Shehan, u to vrijeme direktor dalekoistocnog sektora avio kompanije Trans-World Airlines, je bio autor teksta. Uz tekst je prilozio fotografiju koju je 1945. snimio americki pilot tokom II svjetskog rata u doba kada su kineske vlasti odobravale slobodni prelet americkim avionima. Analizom fotografije ustanovljeno je da je piramida visoka blizu 350 metara cime je dvostruko premasila najvisu piramidu u Egiptu. Kasnije ce se, medju arheolozima, ova piramida nazvati "Bijela piramida".

“Bijela piramida” u Kini, sa 350 metara je najvisa piramida na Planeti

Ova vijest je ubrzo zaboravljena. Desetak godina kasnije, 1957., kratkotrajno joj je zivot dao mali clanak u americkom Life Magazinu, u kome je receno da je fotografiju napravio americki pilot-dobrovoljac koji je prevozio zalihe za kinesku armiju preko Himalaja. On je tada i snimio ovu piramidu oko 100 km jugozapadno od grada Xian.

Trebalo je proci gotovo pola stoljeca da bi kineske vlasti dozvolile pristup prvom Evropljaninu u njihovu zabranjenu zonu. Austrijanac Hartwig Hausdorf dva puta posjecuje Kinu 1994. Rezultat su dvije knjige na njemackom: “Bijela piramida” i “Sateliti Bogova”.

Tokom prve posjete, u aprilu 1994., Hausdorf je mao priliku da vidi sest piramida u blizini grada Xian. Na povratku u Kinu, u avgustu iste godine, Hausdorf je snimao video kamerom oblast (18 minuta) i na snimcima je uspio prebrojati preko 100 piramida!

Neke od piramida su u prilicno ruiniranom stanju. Uglavnom su gradjene od tvrde gline. Lokalno stanovnistvo je ostetilo neke od njih koristeci ih kao gradju za svoje kuce. U razgovoru sa kineskim arheologom Xia Nai, Hausdorf je uspio doci do zvanicnog stava kineskih vlasti. Vlada ne dozvoljava nikakva istrazivanja, a zvanican je stav da ce tek buduce generacije vrsiti proucavanja. Medjutim, Kineska vlada je naredila zasadjivanje brzorastucih cetinara koji su vec prekrili veci dio piramida. Za dvadesetak godina ovdje ce biti guste sume tako da ce na upit o piramidama moci odgovoriti protupitanjem: “Koje piramide? Zar ne vidite da je rijec o brdima sa sumom.”

Prva referenca u kojima se pominju piramide je vezana za dva australijska trgovca iz 1912. godine. Oni su u razgovoru sa budistickim svestenikom, saznali da se ove piramide prvi put pominju u pisanim dokumentima starim pet hiljada godina i vec tada se oznacavaju kao "veoma stare".

Preko stotinu piramida u sredisnjoj kineskoj provinciji Shensi se brizljivo skrivaju od svjetske javnosti.

Austrijanac Hausdorf je imao velike poteskoce da bi dobio dozvolu da doputuje u Shensi provinciju. Nije mu bilo dozvoljeno arheolosko iskopavanje, a nakon sto je objavio snimke sa svog putovanja kineske vlasti nisu vise dozvolile nijednom strancu posjetu ovom regionu.

Cak, stavise, u blizini lokacije Bijele piramide, podigli su lansirnu rampu za svoj svemirski program i time zvanicno proglasili tu zonu vojno zasticenom i nedodirljivom.

Lokacije kineskih piramide su proglasene nedodirljivim za strance.
Mnoge su ostecene erozijom i od strane lokalnog stanovnistva

Arhitektura piramida slici onima u Centralnoj Americi sa poravnatim vrhom; na nekima od njih se mogu vidjeti ostaci hramova na vrhu. Ove fotografije kineskih piramida zaraslih u rastinje me podsjecaju na piramide Maja koje sam sretao u dzunglama Guatemale, Meksika i Hondurasa na svojim putovanjima.

Kineska piramida sa planski zasadjenom sumom

U objasnjenju porijekla i starosti ovih piramida treba se osloniti na pronadjene artifakte i hijeroglife u njihovoj blizini i na njihovim zidovima. Prema tri postojeca izvora (pomenute knjige Hausdorfa, zatim knjige beckog autora Peter Krassa iz 1974. i 1984. koji je i ko-autor knjige "Sateliti Bogova", te tekstova Australijanca dr Hurtaka) u okolini piramida postoje grobovi sa kosturima. Rijec je o cudnim humanoidnim bicima sa velikim glavama i nesrazmjerno malim tijelima od metar i dvadeset visine. U grobnicama je pronadjeno stotine kamenih diskova sa nepoznatim hijeroglifima. Pokusaj prevodjenja je dao objasnjenje da je rijec o udesu kosmicke letjelice prije 12 000 godina.

Preko stotinu piramida je smjesteno u oblasti od 2000 kvadratnih kilometara.
Visina im je u prosjeku od 25-100 metara.

Bez obzira sto aktuelna kineska vlast skriva informacije o postojanju drevnih piramida, te sto sirenje znanja nije u interesu elita na Planeti, neke stvari se ne mogu skriti. Niti od pogleda sa Zemlje, niti od pogleda iz orbite.

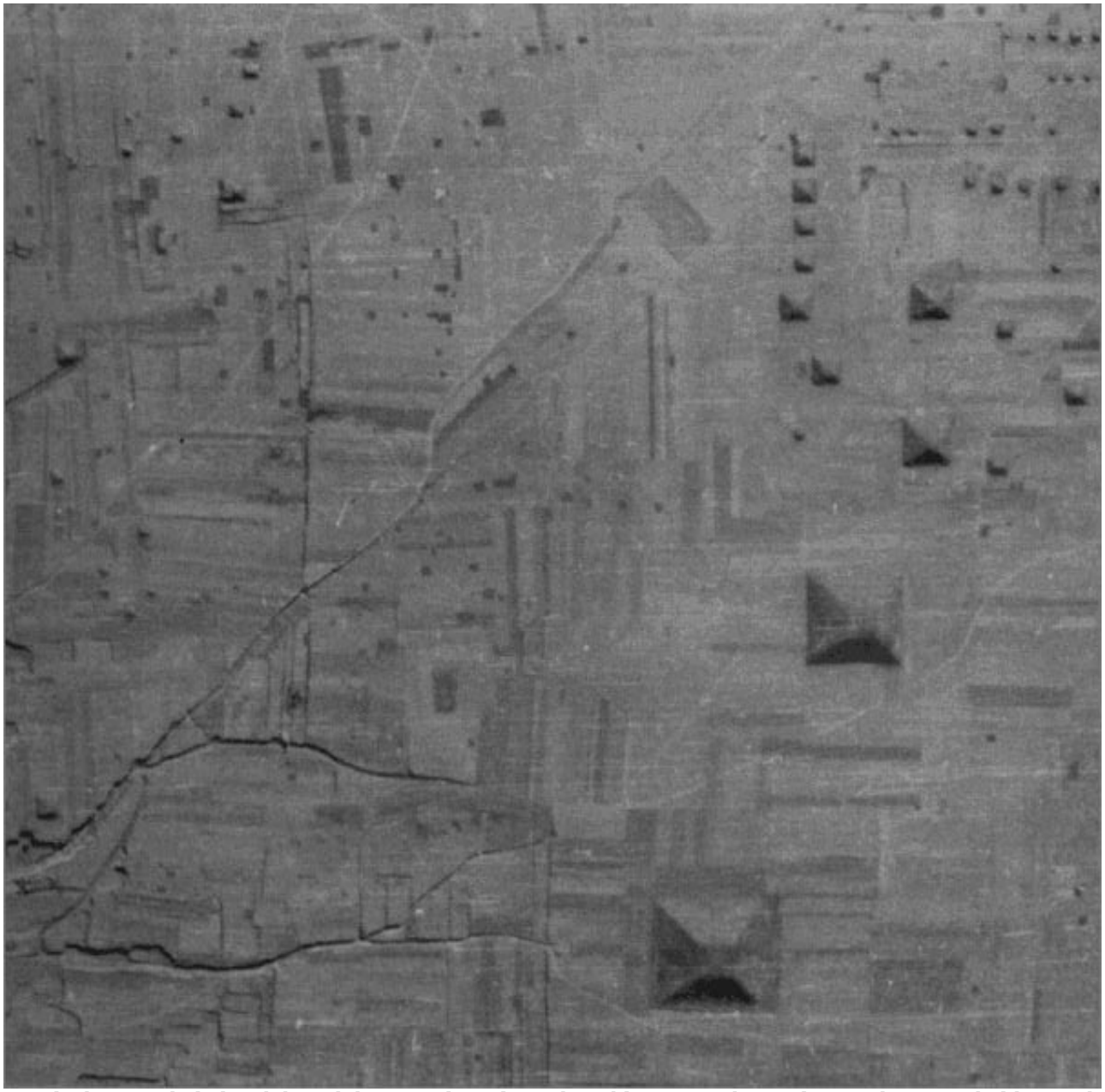

Satelitski snimak dodatnih kineskih piramida u planinskoj oblasti Qin Chuan Plains pokazuje nekoliko vecih i niz manjih piramida koje su nesto drugacije od onih koje je fotografisao Hausdorf

2.1. Podvodne rusevine civilizacije Mu pored Japana

Najjuzniji japanski otok Okinawa je bio popriste zavrsne bitke u Drugom svjetskom ratu. Pet decenija kasnije, u martu 1995., Okinawa postaje popristem nove, historijske, drame. U martu 1995. sportski ronilac je odlutao dalje od uobicajenih sigurnih koordinata juzno od otoka. Kroz bistru pacificku vodu ugledao je veliki kameni objekat na morskom dnu zarastao u korale. Napravio je nekoliko fotografija kolosalnih kamenih monolita. Slijedeceg dana fotografije su se pojavile u najvecim japanskim dnevnim novinama. I… polemika je otpocela; da

li je rijec o prirodno oblikovanim kamenim blokovima ili rezultatu ljudskih ruku?

Prva fotografija podvodnih kamenih objekata
juzno od japanskog otoka Okinawe

Sportski ronioci pocinju sa pretragama oblizniih otoka i morskog dna. Istog ljeta dolazi se do novog, sokantnog otkrica: ogroman kameni luk. Zahvaljujuci jakim podvodnim strujama koralji se nisu uspjeli uhvatiti na vise hiljada godina staru kamenu podlogu. Ovog puta nije bilo sumnje: rijec je bila o gradjevinama nastalim upotrebom alata.

Japanska javnost se uzburkala. Da li se radilo o otkricu koje treba da mijenja koncept ljudske historije? Naime, poznato je da u posljednjih 12000 godina nije bilo tektonskih poremecaja vecih razmjera u okolini japanskih otoka. Ocigledno je, onda, da su kameni blokovi ostaci civilizacije koja je postojala davno prije oficijelnih naucnih tvrdnji.

Fino obradjeni kameni blokovi koji formiraju bocnu stranu piramide
sa hramom na vrhu

Pretraga morskog dna se nastavlja. Prije pocetka jeseni, te 1995. godine, pronadjene su jos tri lokacije sa podvodnim gradjevinama, hramovima, trgovima, stepenicama, putevima, stiliziranim likovima morskih zivotinja…

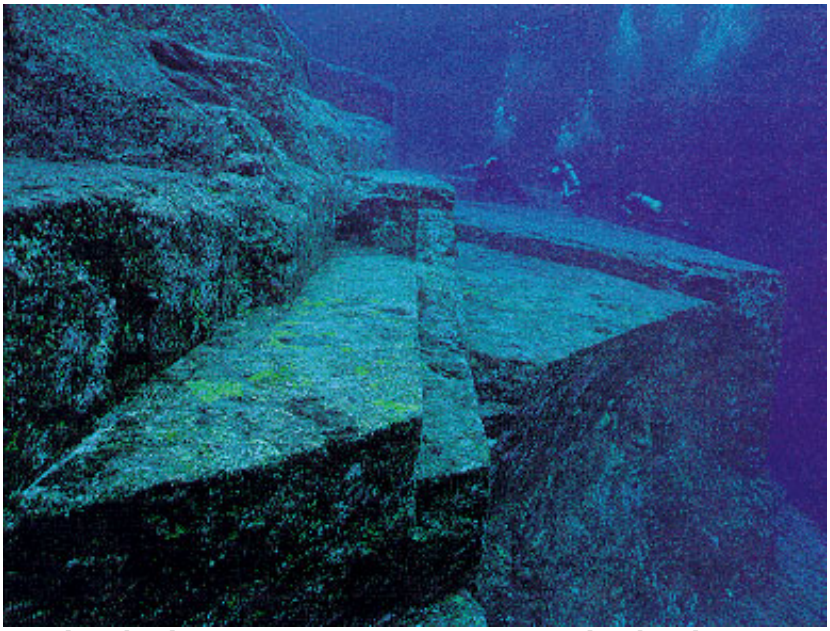

Pravilno obradjene granitne stijene, stepenice, vodeni kanali, putevi…
upozoravaju na postojanje razvijene civilizacije prije 12 000 godina

Izmedju 1995. i 2005. godine ukupno je pronadjeno jos osam novih podvodnih nalazista na potezu izmedju Japana i Tajvana. Njihove podvodne lokacije variraju: od sedam metara dubine do preko 35 metara. Kameni putevi i raskrsnice povezuju podvodne gradjevine izmedju malog otoka Yonaguni i otocica Kerama i Aguni. Njihova razdaljina je oko 500 km!

Da li se na dnu Pacifika nalaze ostaci megapolisa iz doba prije pocetka “sluzbene” historije? Ili je rijec o medjusobno povezanim manjim gradovima?

Da li su medjusobno povezane podvodne gradjevine
dio drevnog megapolisa ili niz manjih gradova?

Najveca podvodna struktura koja je dosada otkrivena nalazi se u blizini otoka Yonaguni na 35 metara dubine. Dugacka je 80 metara, siroka 30 metara i visoka oko 15 metara. Nisu pronadjeni unutrasnji prolazi ili prostorije. Medjutim, ocito da nije rijec o vojnim utvrdama vec vjerovatno o gradjevinama ceremonijalnog karaktera.

Podvodna mjerenja i analize nedvosmisleno dovode
do zakljucka o vjestackom porijeklu podvodnih objekata

Uklesane stepenice i kameni blokovi koji leze jedni na drugima pod pravim uglom, kruzne terase i sestaugaoni potporni stubovi, pravilni kameni putevi samo su potvrdjivali tezu da je civilizacija koja ih je gradila raspolagala sa vrlo naprednom tehnologijom.

Polukruzne terase na pacifickom dnu su nekada bile mjesto
okupljanja pripadnika napredne civilizacije

Geoloski dokazi ukazuju na cinjenicu da je sa krajem zadnjeg ledenog doba prije 11 500 godina doslo do otapanj velikih kolicina leda. Na pojedinim mjestima Planete nivo mora je porastao za oko 100 metara. To je vjerovatno bio slucaj sa ovim kopnom u blizini danasnje japanske obale. Mnogo veca kopnena masa nego sto je to danasnji Japan bila je dijelom napredne covjekove civilizacije.

Mnoge historijske legende govore o postojanju majke svih civilizacija u Pacifiku pod nazivom Mu (ili, od XIX stoljeca, uvrijezen je naziv Lemurija u Zapadnim krugovima). Izmedju Japana, preko Mikronezije i Polinezije do obala Uskrsnjih otoka, prostirala se kopnena povrsina sastavljena od niza vecih otoka. Ako je ona bila

pradomovina covjekova, onda su podvodne kamene gradjevine oko Yonagunija prvi materijalni dokazi njenog postojanja.

Japanski ronioci na dubini od 35 metara

U tom kontekstu baca se novo svijetlo na dosada neobjasnjene pacificke fenomene kao sto su gigantske kamene glave na Uskrsnjim otocima. Visoke po nekoliko desetina metara i teske desetine tona trebale bi imati pandan i u pronadjenim podvodnim gradovima oko Japana.

Podvodna kamena glava, pandan kamenim glavama na Uskrsnjim otocima,
kao dokaz o postojanju civilizacije Mu

I upravo su nova ronjenja tokom 2004. godine dovela do pronalaska jedne od gigantskih ljudskih glava.

Stanovnici gradica Noro na otoku Okinawa nazivaju kruzne lukove na ulazu u svoje drevno groblje “moai”. Deset hiljada kilometara dalje na Pacifiku, polinezani na Uskrsnjem otoku, nazivaju istom rjecju kamene statue koje vode porijeklo od njihovih davnih predaka.

Prema legendama, prvi imperator Japana se zvao Jimmu, a njegovi nasljednici Kamu i Temmu. U sjevernom

Japanu se nalazi sveta rijeka pod imenom Mu rijeka. U prijevodu na japanskom i na korejskom, “mu” znaci ono sto vise ne postoji.

Na drugoj strain pacifika, na Havajima, odrzala se legenda o nestaloj pra-domovini covjeka Mu, odakle je “covjecanstvo posijano sirom svijeta”. Najstarija pjesma na otoku Kumulipo govori o velikim poplavama i prirodnim katastrofama koje su unistile svijet nekada davno. Praotac stanovnika Havaja se zvao Kuamu i on je prezivio katastrofu.

Veliki broj knjiga posljednih decenija donosi niz spiritualnih vidjenja civilizacije Mu, odnosno Lemurije. Sazeto, rijec je o drevnoj civilizaciji koja je egzistirala prije i uporedo sa Atlantidom. Vjeruje se da se Mu prostirala u juznom Pacifiku, u trokutu izmedju Sjeverne Amerike, Azije i Australije. Na vrhuncu svoje civilizacije stanovnici zemlje Mu su bili vrlo duhovno razvijeni.

Kronoloski gledano, Mu je najstarija poznata civilizacija. I spiritualno najrazvijenija. Nikada, ni prije, ni poslije, stanovnici jedne zemlje nisu zivjeli u takvom duhovnom balansu i harmoniji sa prirodom. U poznom periodu, njima se pridruzila civilizacija Atlantide. Atlantidjani su bili vise naucno-racionalno nastrojeni, za razliku od umjetnicki i spiritualno inkliniranih susjeda. Vjeruje se da su obje civilizacije, zbog tehnoloskih eksperimenata na Atlantidi, zbrisane sa povrsine Zemlje.

Stanovnici civilizacije Mu su koristili tehnologije koje ne zagadjuju prirodu. Postovali su zajednicu, individuu i miroljubivu ko-egzistenciju.

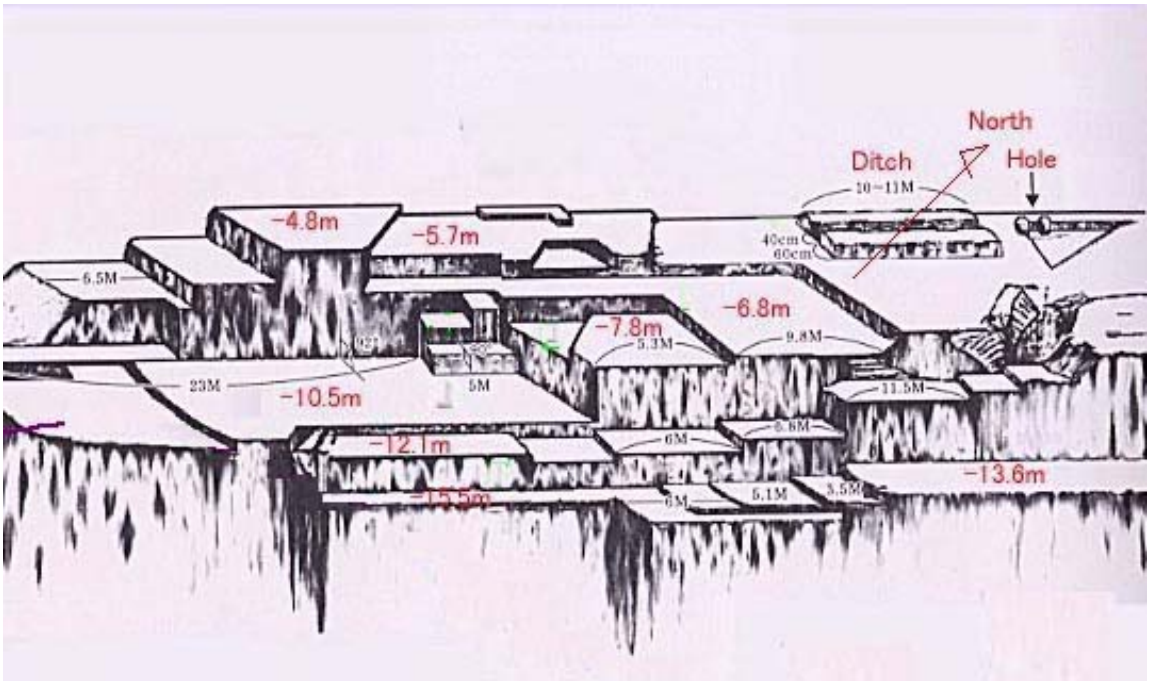

Sematski prikaz dosada otkrivenih podvodnih rusevina koji predstavlja vrh ceremonijalnog objekta (hram) koji se nalazi na zidinama (piramide?)

Ova pradomovina covjekova se uzdigla visoko iznad trodimenzionalnih problema prezivljavanja i borbe za opstanak u drustvu. Do kraja svjesna, Mu predstavlja neprevazidjeni vrhunac zivotne organizacije na povrsini nase Planete. Otud ne cudi da je interes za nju danas jaci nego ikada u proteklih nekoliko hiljada godina.

Lauren O. Thyme je napisala interesantnu knjigu pod nazivom: "Lemurian Way - Remembering Your Essential Nature" (decembar 1999.). Kaze:

"Napisala sam dokumentarnu knjigu, djelomicno kanalisanu od strane mudraca Lemurije (pradomovine Mu). U

detalje se diskutira drevna civilizacija kao i objasnjenje Univerzalnog Zakona i Univerzalne Mudrosti primjenjivane u njoj."

Zbilja, knjiga daje detalje i opise stanovnika, hramova, obicaja kod rodjenja, zajednica, tipicnog dana itd.

Knjiga daje novo svijetlo na drevna i sveta mjesta: Kauai, Peru, Mt. Shasta (Kalifornija), Novi Zeland, Bali, Uskrsnji Otok i na kljucnu ulogu delfina.

Aktualiziranje civilizacije Mu je neobicno vazno i zbog moderne humane dileme: materijalno ili duhovno. Mudrost pradomovine Mu nudi personalnu integraciju: postati u potpunosti human i radijantno spiritualan.

Ovo nam je izazov. I poruka.

2.2. Kamene statue, zidovi i hijeroglifi Uskrsnjeg otoka

Prije skoro tri stoljeca, 1722 godine, nizozemski admiral Jakob Roggeveen, ploveci 4.000 km istocno od Cileanske obale, postaje prvi Evropljanin koji je pristao uz mali vulkanski otok.

Sutradan, u nedjelju, iskrcao se u jedinoj pristupacnoj uvali. Pored 4.000 stanovnika mnogo vise su ga impresionirale stotine kolosalnih kamenih statua visokih i do dvadeset metara.

Moderno doba je u Uskrsnjem Otoku dobilo novu temu za spekulacije: Otkuda na najizoliranijem mjestu na planeti, komadicu vulkanskog tla, monolitne kamene glave nepoznatog porijekla, usto teske po nekoliko desetina tona?

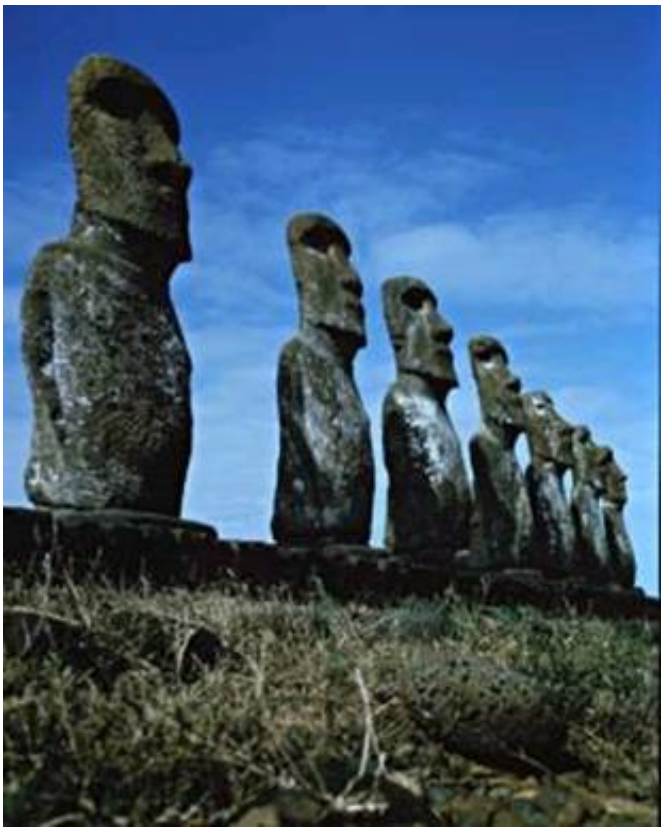

Iz detaljne studije gospodje Van Tilburg (1989.) saznajemo da se na otoku nalazi ukupno 887 kamenih statua. Najveca od njih je nazvana “El Gigante”. Visoka je 21,6 metara, a procijenjena tezina je izmedju 145-165 tona! Ove gigantske dimenzije se nikako ne mogu vezati za prostu tehnologiju sredovjekovnog otocnog stanovnistva.

Uskrsnji Otok je razbio teze o superiornosti “nase” civilizacije. Najizoliranije mjesto na Planeti, komadic vulkanskog tla, pruza utociste monolitnim glavama teskim nekoliko desetina tona. Nema naucnog objasnjenja za njihove autore iz prostog razloga sto zvanicna historija ne priznaje postojanje superiornijih civilizacija iz duboke proslosti.

Uvidom u podatke o kamenm glavama na postoljima (Moai) te laserskom preciznoscu s kojima su kameni blokovi obradjivani...ostaje bez odgovora pitanje koja je to civilizacija iz dubina proslosti imala tehnologiju za obradu, a zatim i za prijevoz desetine tona teskih kamenih blokova na drugu stranu otoka (20 km)?

Postojanje covjekove pradomovine u Pacifiku ,civilizacije Mu, cije su istocne granice dosezale do Juzne Amerike, preko Uskrsnjih otoka, dobija se logicno objasnjenje.

Slijedeca zagonetka je vezana za autorstvo misterioznih hijeroglifa. Oni su pronadjen na hiljadama kamenih ploca, a istovremeno ni na jednom blizem ili daljem otoku Oceanije (bilo Polinezijskim ili juznopacifickim) nije zabiljezen slucaj sluzenja pismom? Ili je Uskrsnji otok bio (najistocniji) dio drevne civilizacije Mu, ili je neka superiornija civilizacija posjetila samo ovaj otok i onda netragom nestala.

Dosadasnji pokusaji desifriranja hijeroglifa slazu se da kamene ploce govore o "Stvaranju" i "Istoriji" i to dotada nepoznatim, ali fascinantnim pismom.

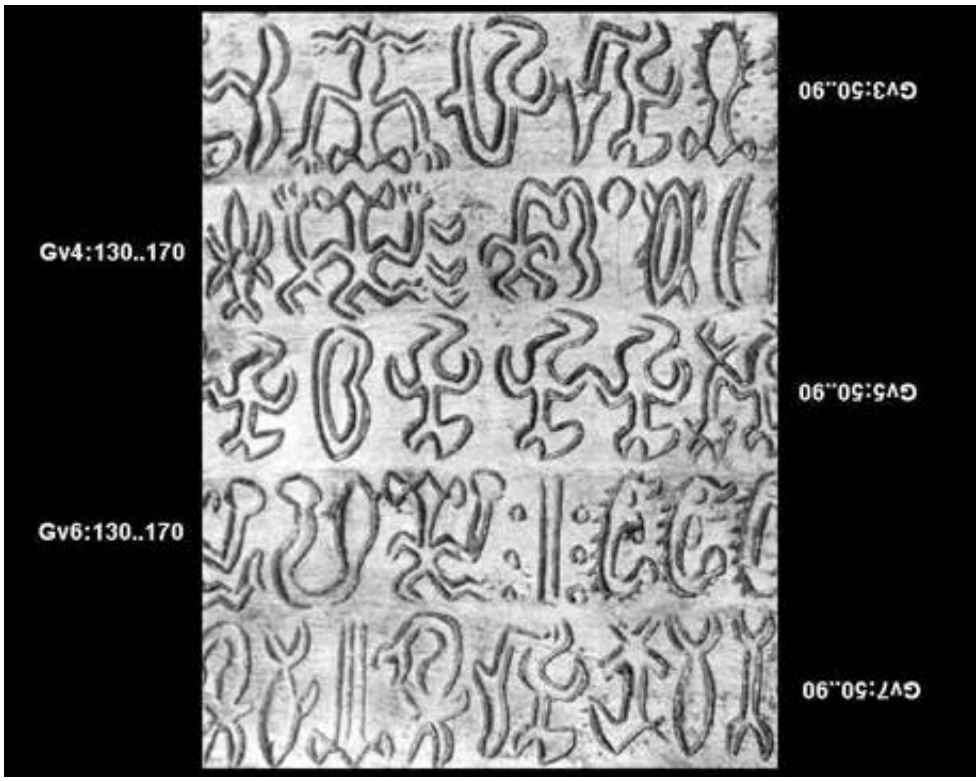

Ilustracija rongorongo pisma, nepoznatog porijekla

Ne slazu se u morfologiji, izvorima, uticajima. Pominju se veze sa egipatskim i Hindu hijeroglifima, mogucim kineskim, Inka ili uticajima civilizacije Mu. Autorstvo "Rongorongo" pisma se pripisuje i lokalnom

stanovnistvu ili, poslednjih cetrdesetak godina, posjeti vanzemaljaca koji su, navodno, laserskim zracima ispisali prve kamene ploce.

Nakon evropskog upliva u "otocke poslove" scenarij postaje manje•vise tipican: stanovnistvo se sa 4.000 u 1722. smanjuje na 100 u 1887. zahvaljujuci trgovcima robljem i dotada nepoznatim bolestima; od nekoliko hiljada kamenih ploca sa hijeroglifima ostaje ih samo 25 (nijedna na Otoku); vecina kamenih glava zavrsila je u travi; otok iz spanskih kolonijalnih ruku seli u cileanske.

I, na koncu, malo poznati detalj, vezan za Uskrsnji otok odnosi se na nekoliko podignutih kamenih zidova na juznim obroncima otoka u blizini mjesta Rano Kau. Kameni blokovi su isklesani takvom precizno scu da perfektno pasuju jedan u drugi. Nije bilo potrebe za bilo kakvim vezivnim materijalom.

Kameni zid u blizini naselja Rano Kau na Uskrsnjem otoku

Identicni zidovi postoje na nizu lokacija u Peruu cime se moze objasniti prisustvo civilizacije Mu na juznoamerickom tlu.

Na taj nacin prisustvo civilizacije Mu u “pacifickom trokutu” postaje logicno. A sve “anomalije”, zabranjena arhitektura i neobjasnjivi detalji astroarheologije koja je primjenjivana u drevnim gradjevinama dobivaju svoje objasnjenje.

Za autorstvo ne treba ici van nase Planete, vec dublje u planetarnu historiju.

Detalj kamenog zida na Uskrsnjem otoku; perfektno oblikovani kameni blokovi nemaju potrebe za vezivnim materijalom.
Identicni zidovi se nalaze sirom teritorije Perua cime se ustanovljava prisustvo drevne civilizacije Mu u Juznoj Americi

2.3. Civilizacija Mu u drevnom Peruu

2.3.1. Peruanske piramide Sunca i Mjeseca

Zadnjih nekoliko desetina hiljada godina mnoge civilizacije su se pojavile i prohujale Juznom Amerikom. Osvajaci su preuzimali gradjevinska, inzinjerska i artisticka znanja od osvajanih.

Na primjer, vojni pohodi Inka prije hiljadu godina zavrsili su potpunim osvajanjem prostora od Ekvadora do Cilea. Ratoborne Inke su pokorile razvijeno kraljevstvo Chimu. Svoj socijalni i politicki sistem su kopirali od svojih prethodnika, a njihove sofisticirane umjetnicke tehnike inkorporirale u svoju kulturu.

Na isti nacin, mnogo godina prije toga, narod Chimu je ucio od starosjedilaca koje su oni pokorili. Drevni narod Moche su bili vjesti metalurzi, graditelji i umjetnici. Njihova znanja su najedamput postala vlasnistvo vojnicki sposobnijih i agresivnijih dosljaka, culture Chimu.

Iduci dalje u historiju, informacije postaju sture i zamagljene; o prethodnicima naroda Moche i kulturama prije njih malo se zna. Sve dok se ne dodje do doba kada su emigranti sa Atlantide poceli da krce prasume Amazona i nastanjuju planinske Ande prije 11 500 godina. Jos dalje u dubini historije

naci cemo tragove civilizacije Mu na razlicitim stranama Perua.

O Inkama postoji slicna zabluda kao i o meksickim Aztecima. Dolaskom Spanjolaca ucinilo se da se radi o civilizacijskom zenitu van evropskog kontinenta. Zbilja, i Inke i Azteci su prije 500 godina umnogocemu nadmasivali tadasnju svjetsku supersilu Spaniju. Ali, daleko od toga da su bili vrhunac dotadasnjeg razvoja.

Naprotiv.

Militaristicki agresivni Azteci i Inke se mogu smatrati civilizacijskim nazatkom u odnosu na svoje prethodnike.

Ljudsko drustvo se na ovoj Planeti ne razvija evolutivno kako nas pogresno uci obrazovni sistem. Historija ljudskog drustva je historija spiritualnog nazadovanja i deklinacije. Od civilizacije Mu (Lemurie), preko Atlantide do post-Atlantskih drustava.

Slicice sa srednjoamerickog tla to potvrdjuju: od astronomskih genija Maja i Tolteka do deklinacije u vidu Azteka.

Slicno je i u Juznoj Americi: od spiritualnih i gradjevinskih uzleta civilizacije Mu, preko naroda Moche i Chimu pa sve do skorasnje kulture Inka.

****

Ljubimac engleske kraljice Elizabete Prve, sir Walter Raleigh (1554-1618), putovao je u obje Amerike, pokusavajuci instalirati nove kolonije za britansku kraljevinu. Zabiljezen je njegov neuspio pokusaj da osnuje koloniju u sjevernoj Karolini; izmedju dva posjeta svi njegovi kolonisti su netragom nestali. Izgubivsi naklonost novog kralja, Djejmsa Prvog, Walter se nasao u zloglasnoj Londonskoj kuli gdje je proveo 13 godina zatvoren. Za to vrijeme je napisao "Historiju svijeta" u kojoj pise: "Smatramo Kralja Spanije superiornim u odnosu na sve ostale kraljeve i princeze Evrope zbog bogatstava koji mu priticu iz peruanske kraljevine."

Zbilja, Spanjolci su u Peruu osnovali novi glavni grad, Limu, preko kojeg su isle tone i tone zlata, srebra i drugih dragocjenosti prema Evropi. Vjerovatno najveca pljacka u historiji ljudskog roda svela se na otimacinu svega dragocjenog od onog sto su Inka naslijedile od prethodnih civilizacija i sto su sticali svojim radom.

Cuzco, glavni grad Inka, primio je, prije dolaska Spanjolaca, 15.000 aroba zlata i 50.000 aroba srebra iz svojih provincija. Jedinica za mjeru, aroba, odgovara nasim 12 kg. Dakle, 180 tona zlata i 600 tona srebra je ravnomjerno stizalo u Cuzco, desetinama godina. Na svakom koraku su bili predmeti od zlata: tanjiri, nozevi, vaze, krune, nakit, statue, sljemovi, opasaci, torbe. Izmedju kamenih blokova se, umjesto maltera, livalo zlato.

Njihove tkanine, pamucne i vunene, se smatraju nedostiznim. Na jednom komadu odjece bi bilo i po 140 "briljantnih duginih" boja (jos uvijek je nemoguce tako sto kopirati).

Imperija Inka ("Tawantinsuyu") se protezala 5.000 km od juga ka sjeveru, a gradovi su povezivani mrezom puteva, cija je ukupna duzina bila 35.000 km! Glavni "auto-put" bio je izmedju prestonice Cuzco i grada Quito (danasnjeg glavnog grada Ekvadora) duzine 2.200 km! Sirina kamenih puteva bila

je 8 metara; kameni blokovi su bili perfektno slozeni da se njihova ivica jedva primjecivala. Uz puteve su bili podignuti drvoredi zbog hlada (smrtna kazna za sjecu), sa mjestima za odmor i nocenje svakih 20 km. Put su omedjivale kamene vaze u kojima su bili zasadjeni kaktusi.

Inke su sebe smatrale "sinovima Sunca", uostalom kao i sve druge kulture od pra-domovine Mu, Atlantide, do Sumera, Egipta, srednjeamerickih i juznoamerickih civilizacija.

****

"Veliko kraljevstvo Chimu" je prethodilo Inkama. Njihov glavni grad Chan Chan je najveci u prethistorijskom Peruu (u blizini danasnjeg grada Truijillo, na pacifickoj obali). Sve gradjevine su bile od cigle: piramide, hramovi, javne zgrade.

Svaka cigla je bila posebno ukrasena zlatom, srebrom i bronzom. Impresivna mreza irigacionih kanala uveliko podsjeca na slicnu mrezu koju je imala Atlantida. Dvije zetve godisnje i obilje zelenila darovali su vjesti Chimu svom narodu koji se skrasio izmedju vijenca Andskih planina i kamenih pustinja prema Pacifiku.

****

Rodjen u kraljevskoj njemackoj porodici, Max Uhle (1856-1944) ce postati "ocem peruanske arheologije". Preko deset hiljada arheoloskih komada ce zavrsiti u americkim kolekcijama kao rezultat njegovog rada. Medju nalazistima koje je "Mad Max" istrazivao su Piramida Sunca i Piramida Mjeseca . Godine su 1898. i 1899.

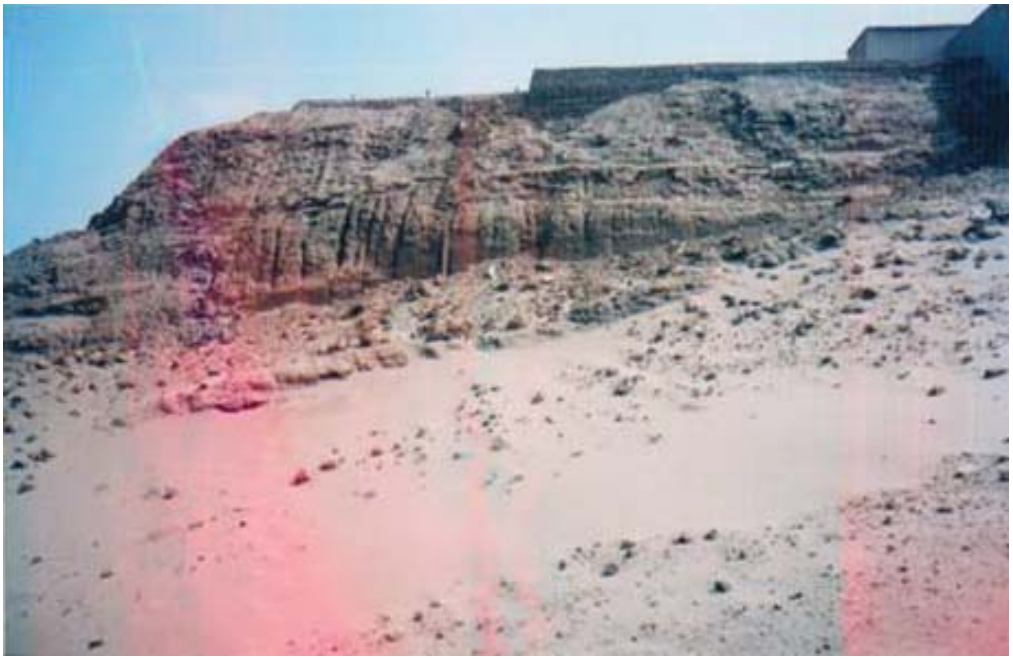

Piramida Mjeseca u sjevernom Peruu

Unutar piramida pronasao je desetine grobova. Mumije i kosturi su bili uredno slozeni jedni na druge. Bilo je lako razlikovati da oni pripadaju trima razlicitim kulturama. Na vrhu su bili grobovi Inka; ispod njih su bili sahranjeni velikodostojanstvenici kulture Chimu. U trecem redu je bila njemu nepoznata kultura koju je nazvao proto-Chimu.

Autor u podnozju Piramide Sunca, najveceg gradjevinskog kompleksa starog doba.
Huaca del Sol je povrsine osam nogometnih terena … sto je samo jedna trecina od originalnih dimenzija ove gigantske peruanske gradjevine … koja premoscava materijalnu i spiritualnu dimenziju … proslost i sadasnjost.

Arheolog iz Perua, Julio Tello, dao je ovom trecem narodu novo ime. Naime, jezik koji se govorio u ovom podrucju (u vrijeme spanjolskih osvajanja) je poznat kao Muchik. Stoga je on nazvao prethodnike Inka i Chimu, narodom Moche. Doba kada su oni zivjeli? Nagadja se, prije dvije do cetiri hiljade godina.

Ali, kao i u bezbroj drugih slucajeva, pravo ime i jezik ce im ostati nepoznato.

Ono sto, pak, ostaje poznato je zapis koji su ove kulture ostavili u vezi graditelja ovih piramida. Oni naime, kreatore Piramide Sunca i Mjeseca nazivaju "radom krivovjernika".

Arheolozi pripisuju autorstvo piramida kulturi naroda Moche. Medjutim, zasto bi Moche autorstvo pripisivali "nevjernicima"? Drugim rijecima, onima koji ne dijele istu vjeru, istu kulturu, onima koji su razliciti od njih.

Prava istina o autorima trazi da odemo jos dalje u proslost. Ka civilizaciji Mu, njihovom dobu i njihovim graditeljskim vjestinama.

Rekonstrukcija Piramide mjeseca u sjevernom Peruu

Umjetnicku rekonstrukciju Piramide mjeseca sam nasao u malom lokalnom muzeju u Trujillu, u sjevernom Peruu. Stil gradnje mi je bio prepoznatljiv. Piramida, odnosno hram (Huaca de la Luna u prijevodu zapravo znaci Hram mjeseca) neodoljivo podsjeca na podvodni hram koji je pronadjen pokraj obala Japana. Time sam dobio iznenadjujuci dokaz o postojanju veze civilizacije Mu sa obje strane Pacifika: azijske i juznoamericke.

Na prvi pogled, podvodne rusevine u okolini Japana nemaju unutrasnjih prostorija. To se, na prvi pogled, cini i sa Piramidom mjeseca u Trujillu. Pazljivim arheoloskim istrazivanjima je utvrdjeno da su jedan sprat za drugim zazidani, mada su originalno postojale prostorije i koridori.

Iskopani koridori Piramide mjeseca u Trujillu; rjesenje zagonetke
za podvodne hramove kod Japana?

Ostaci dvije najvece peruanske piramide su monumentalni: Piramida Sunca ("Huaca del Sol") je dugacka 345 metara, a siroka 160 metara - povrsina osam nogometnih igralista. Piramida Mjeseca ("Huaca de la Luna") je slicne povrsine: 290 metara sa 210 metara.

Procjenjuje se da je za izgradnju svake od piramida utroseno oko 140 miliona cigli.

Arheoloska iskopavanja Piramide mjeseca su u bila u punom zamahu
prilikom moje posjete 2002. godine

Medjutim, stvarna velicina ovih piramida ce ostati nepoznanica iz dva razloga. Prvo, zbog stalnih kisa, Huaca del Sol je erodirala na svim krajevima. A drugi razlog, jos pogubniji, je nerazumni akt spanjolskih konkvistadora od prije 500 godina. Naime, oni su, u potrazi za zlatom, skrenuli tok rijeke Moche i usmjerili ga direktno na piramidu. Na taj nacin su dvije trecine piramide bile potpuno odnesene sa kamenog terena.

Nesumnjivo je da su originalne dimenzije ovih prethistorijskih gradjevina bile kolosalne. I s pravom ih mozemo nazvati najvecim strukturama koje je covjek izgradio u periodu nakon posljednjeg ledenog doba.

Sto cetrdeset miliona cigli-originala je koristeno za piramide u Trujillu

Adobe cigla je bila osnovni gradjevinski materijal na pacifickoj obali Perua. Svaka je imala razlicit "potpis" (linije, lokaciju i broj rupa, krugove i druge geometrijske oblike) i to ih je cinilo originalnim. Preko 140 miliona cigli-originala je ugradjeno u peruansku Piramidu Sunca sto je zahtijevalo, prema procjenama, rad dvadeset hiljada radnika (?) u periodu preko 300 godina (?).

Naravno, zdrav razum negira da ce neko poceti izgradnju koju nece vidjeti ni unuci njihovih unuka.

Drugo objasnjenje za ovaj gradjevinski poduhvat je da ga smjestimo dublje u proslost, u doba civilizacije Mu koja je dokazano bila superiornija u odnosu na nase gradjevinske metode i "produktivnost" u gradnji.

2.3.2. Kusko

Kusko (Cusco) je bio srediste nekoliko civilizacija, ukljucujuci Inke sve do dolaska Spanjolaca 1532. godine.

Let od Lime, osmomilionskog grada na obali Pacifika, do Kuska, trajao je kratko, jedan sat. Preletio smo Ande krecuci se prema istoku zemlje. I mada na visini od 10.000 metara, Ande su, ispod nas, izgledale kao da se mogu dodirnuti. Kusko me podsjetio na Sarajevo: smjesten u dolini, okruzen sumovitim planinama, 300.000 stanovnika, sa rjecicom Safi u centru, uskim poplocanim ("Bascarsijskim") ulicicama. I tu poredjenja prestaju.

Na visini od tri i po hiljade metara, kisika ima manje, organizmu fali zraka, kretanje i misljenje je usporeno. Caj od koke (kokain je ekstrakt od ovog ljekovitog lista) pomaze aklimatizaciji. Ne cudi me fizicki izgled peruanskih indijanaca: niski, vece glave, sirokih nosnica i dvostruko veceg srca - sve je podredjeno da se organizam maksimalno prilagodi ovoj nadmorskoj visini.

Sa Peruancima u Svetoj dolini

Moj hostal ("motel") je samo tri metra preko puta centralnog svetista Inka - hrama Korikanca (Qoricancha). Izmedju kamenih blokova nije bio malter, vec izliveno zlato. Prvi konkvistadori su pisali o zidovima na kojima je visilo 700 zlatnih ploca, zlatni oltar tezak 100 kg, zlatni Disk Sunca"… Cetiri hiljade svestenika su neprestano odrzavali ceremonije…

Perfektni zidovi hrama Korikanca u Kusku su identicni
zidovima na Uskrsnjem otoku

Pogled na zidove Korikance me je uvjerio da su arhitekte i izvodjaci radova u Peruu i na Uskrsnjim otocima pripadali istoj civilizaciji: pacifickoj pradomovini covjeka Mu.

****

Tesko je naci prostor na ovoj Planeti koji je bio izlozen dolascima toliko razlicitih naroda i kultura kao Peru. Davno se izgubila granica medju njihovim medjusobnim utjecajima.

Arhitektura i gradjevinarstvo su imali centralnu ulogu kod svakog od ovih naroda.

A inspiracija i putokaz za gradnju se nalazio ne u ovom vec u spiritualnom svijetu.

Tri su dimenzije koje su Evropljani prepoznali nakon sto su onako barbarski "osvojili" kraljevstvo Inka: prvi je nebeski svijet, dom dusa, olicen u ptici kondoru. Druga je materijalna, vidljiva dimenzija simbolizirana zivotinjom pumom. Treci, podzemni svijet je predstavljen zmijom, serpentom, mudroscu.

Kusko u prijevodu znaci "srediste svijeta". Zbilja, strateski lociran izmedju Amazonske prasume na istoku, Anda na sjeveru, jezera Titikaka na jugu, pustinja i Pacifika prema zapadu, on je bio srediste poznatog svijeta. Plan grada je pazljivo pripreman, tako da je, kada je Kusko podignut, imao oblik pume. (Plan grada Machu Picchu ima oblik kondora; "Sveta Dolina", koja vodi od Kuska do Machu Picchu, je u obliku serpenta.)

Plan glavnog grada Kuska odgovara svetoj zivotinji pumi

"Glava" pume je bila na brdu iznad grada sa nekoliko redova "zuba" (kameni blokovi Sacsaywaman); "kicma" pume se protezala rijekom Safi, "rep" se zavrsavao na periferiji Grada, hramovi i palace Inka su bile "noge" pume, a glavni gradski trg je bio njena "utroba".

Kusko nije bio grad u danasnjem smislu te rijeci. Ovo je bilo elitno srediste u kome su se neprestano odigravale specijalne ceremonije. Ovdje se nije odvijala trgovina, nije bilo siromasnih dijelova, smeca na ulicama... To je bio sveti grad, centar svijeta sa najvecim hramovima i astronomskim observatorijama. Svaki bolje stojeci stanovnik kraljevine Inka je nastojao da dobije dozvolu i jednom za zivota posjeti ovaj Grad.

Rijec Inka u izvornom znacenju oznacava vladara, kralja. Kasnije je naziv prosiren na kraljevsku porodicu te "svestenstvo, plemstvo i vojne starjesine". U najsirem smislu te rijeci ovaj naziv se moze primijeniti na maksimum 20.000 ljudi. Sasvim pogresno, moderna historiografija ovaj naziv je prosirila na citavu civilizaciju, nazivajuci je Inka kulturom. (Prisjetimo se, samo redovna vojska prije dolaska Spanjolaca je brojala 200.000 pripadnika; nekoliko miliona stanovnika se protezalo od Argentine i Cilea na jugu do Ekvadora i Kolumbije na sjeveru.)

Jednom godisnje, sve ne-Inke, bi morale napustiti grad Kusko. Diplomatski predstavnici i njihove

porodice te pripadnici drugih naroda bi grad napustali pocetkom septembra da bi Inke mogle izvrsavati svoj ritual "sitwa" - ritualno ciscenje.

****

Samo su tri Spanjolca vidjela hram Korikanca u punom bljestavilu, 1532. Pizaro je poslao svoju prethodnicu i oni su bili prvi koji su oskrnavili ovaj hram kraduci stotine kilograma zlata. Srecom, nisu ukrali cuveni "Disk Sunca", ali su prijavili njegovo postojanje. Prije nego sto je glavnina konkvistadora pristigla, ovaj Disk je nestao. Kristobal de Molina je pisao 1533: "Indijanci su ga sakrili tako dobro da ga je bilo nemoguce pronaci." U "Conquest of Peru", William Prescott govori da je "Disk bio tako pozicioniran da je hvatao jutarnje sunceve zrake i bacao ih u Hram; one su se odbijale od zlatnih ploca na zidovima i obasjavale citav hram. Postojao je i srebrni "Disk Mjeseca" koji je donosio mjesecevu srebrnu svjetlost u Hram Mjeseca. Inke su imale i hramove Munje, Groma, zvjezdane konstelacije Plejada, planete Venere i nebeske Duge.

U Korikanci je svoje sjediste imala sekta Tarpuntaes, kraljevski astronomi. Studirali su zvjezdana tijela, a osobito kretanje Sunca, datume solsticija i ekvinocija (ravnodnevnice), predvidjali su eklipse. Njihova funkcija je bila vitalna za svakodnevni zivot, pocev od svetih rituala do poljoprivrednih sjetvi. Rani spanjolski kronicari su pisali o postojanju velikih kamenih monolita zvanih "sukankas", rasporedjenih na obliznjim planinskim vrhovima. Ti su monoliti bili strateski pozicionirani i vidljivi iz Korikance, oznacavajuci azimute zimskih i ljetnih solsticija.

****

Prica o zlatnom Disku Sunca seze daleko u proslost. Prva spiritualna civilizacija na Planeti prije 50.000 godina, Lemurija (ili kraljevstvo Mu), sirila se sa Pacifika prema Juznoj Americi. U Boliviji (Tihuanako) i Peruu (Kusko) su podigli spiritualne objekte/observatorije. Nakon potonuca Lemurije, Disk Sunca je prebacen u Tihuanako. Prve, prethistorijske Inke su saznale za Disk i pokusali doci do njega. Medjutim, tek kada su spiritualno bili spremni da Disk koriste za dobrobit svoje populacije, dobili su sansu da ga i koriste.

Inke su u Kusku izgradile Hram Sunca na temeljima drevnog Lemurijskog hrama. Kada je Disk iz Tihuanaka napokon stigao u Kusko, bio je postavljen u Hram i osiguran zlatnim uzadima, kao u stara vremena u Lemuriji.

(Ulaz u moj Hostal je tacno preko puta tri rupe u zidu kroz koje su isla uzad.)

Inke su svoj Hram Sunca zvali Korikanca sto je znacilo "Zlatna basta". Zlatne figure ljudi, zivotinja, biljaka i cvijeca su bile smjestene u Hramu. Unutar veceg hrama bilo je 12 manjih hramova posvecenih Mjesecu, planetama, zvijezdama i Bratstvu sedam zraka. Bratstvo je postalo vodeca spiritualna snaga kulture Inka naucivsi kako da koriste Disk Sunca iz drevnih uputstava sa Lemurije.

Disk je ostao u Hramu sve do dolaska Pizara kada je sklonjen i sakriven u podzemnom hramu na nepoznatoj lokaciji.

Predanje kaze da ce tamo ostati sve do "onog dana kada covjek bude spreman da ga ponovo primi i krene na put ka duhovnoj harmoniji…"

U sredistu Kuska se nalazi Korikanca, najcuveniji hram obje Amerike koji je nekada bio dom Zlatnom Suncevom Disku koji,
prema predanju, void porijeklo iz civilizacije Mu. Sa padom imperije Inka Disk je nestao, a Dominikanci su srusili Korikancu
i na njenim temeljima izgradili svoju crkvu. Zemljotres iz 1950. je razrusio spanjolsku gradjevinu
ponovo otkrivajuci superiornu gradnju i trapezoidni kamen drevnih civilizacija.

2.3.3. Kiklopski zidovi Saksajvumana

Sat vremena hoda od imperijalnog grada Kuska, uspon vodi do impresivne visoravni na 3.600 metara nadmorske visine. Dah zastaje pred kiklopskim zidovima zvanim Saksajvuman. Oni su razliciti od Stonehenge-a, egipatskih i piramida Maja. Drugaciji od bilo kojih prethistorijskih megalita. Kada su ih prvi put ugledali, spanjolski kronicari su biljezili: "Ove spektakularne zidine nemaju poredjenja u Starom svijetu".

****

U maju 1536. eksplodirala je pobuna Inka predvodjenih poslednjim kraljem, Manko Inkom. Nakon tri godine bjesomucne pljacke po nebranjenom kraljevstvu, Spanjolci su se uljuljkali u svojoj vojnoj superiornosti. Brojcano nadmocne Inke su osvojile sve kljucne tacke svog kraljevstva, sem Lime i

Kuska. Kusko su drzali u okruzenju iz Saksajvumana na vrhu Grada. Izgledalo je da sreca okrece ledja konkvistadorima. Pomoc poslana Kusku, tri Spanjolske kolone, bile su masakrirane do poslednjeg covjeka. Jedini im je izlaz bio probiti obruc oko grada.

Francisko Pizaro, kraljev namjesnik u Peruu i predvodnik okupacije nalazio se u Limi. Odbranu Kuska je vodio njegov polubrat, Huan Pizaro.

Konkvistadori su bili nasilni, agresivni, gramzljivi, ambiciozni. Francisko Pizaro ce svoju karijeru zavrsiti deset godina po dolasku u Peru ubijen od strane konkurentne frakcije za vlast u Limi. Imao je cetiri polubrata od kojih je Huan prvi stradao u borbi, 1536. Drugi polubrat, Hernando, je zavrsio u spanjolskom zatvoru u kome je ostao 20 godina do svoje smrti (doduse, tamo je zivio kao danasnji zatvoreni kraljevi droge; mogao si je priustiti komforne uvjete zahvaljujuci opljackanom blagu iz Perua). Treci polubrat, Gonzalo, je pogubljen 1548. nakon pobune protiv Krune. Jedino je najmladji, Pedro, umro u krevetu, nakon sto je napisao memoare o osvajanjima.

Natrag u maj 1536.

Juan Pizaro trazi nacina da probije blokadu Grada. Nakon nekoliko sedmica borbi to mu uspijeva za rukom i uspijeva izaci na sjeverozapadni kraj, preko puta Saksajvomana. Strategija Spanjolaca je jednostavna: osvojiti ove drevne zidove koje su u sebi imale glavninu vojske Inka. To popodne Huan Pizaro biva smrtno ranjen kamenom iz pracke. Tu noc ga tajno sahranjuju kako Inke ne bi saznale. "Sahranili su ga po noci… jer su ga se Indijanci bojali", sjecao se konkvistador Francisco de Pancorvo.

Slijedeceg dana Spanjolci su napali Saksajvuman ljestvama, poceli da osvajaju zidove i pritiskaju Inke dublje u srediste kompleksa. Nakon jos dva dana bitka se blizila kraju. Gonzalo Pizaro je preuzeo komandu i prednjacio u pokolju oko 1.500 branitelja. Inke su izgubile najvazniju bitku, a time i rat.

Spanjolci su unistili 80% zidova Saksajvumana koristeci kamen za gradjevine u Kusku.

Spanjolski kralj je dodijelio viteski naziv Kusku i nad Saskajvumanom se zavijorila nova zastava: kula sa osam kondora (u znak sjecanja na kondore koji su komadali tijela ubijenih Indijanaca). Ova zastava je napokon skinuta sredinom 1990-ih kada ju je novi gradonacelnik zamijenio novom, sa drevnim motivom pume.

****

Saksajvuman (Sacsa Uma - "pjegava glava") se sastoji od tri paralelna zida izgradjena na razlicitim nivoima. Linija im je krivudava ("cik-cak"); odatle sugestija da oni predstavljaju pumine zube. Kameni blokovi koristeni u prvom redu su najveci. Dostizu tezinu od preko 360 tona (Hemming, "The Conquest of the Incas"). Oni se svrstavaju u kiklopske po svojoj tezini, a nema objasnjenja kako su transportirani na ovu visinu, kada, kako su obradjeni, ko ih je ugradio…

Simbolika je, pak, ocita: tri reda zidina mogu predstavljati tri svijeta civilizacija sa Anda: podzemni (Ukju Pacha), povrsinski (Kay Pacha) i nebeski (Hanan Pacha), odnosno zmiju, pumu i kondora.

Kameni blokovi tako perfektno pristaju jedan uz drugi da se vlas trave ne moze ugurati izmedju njih. A pri tome nije koristen nikakav vezivni materijal.

S obzirom da je rijec o desetinama i stotinama tona teskim blokovima, covjek s nevjericom zastaje pred

tim prizorom.

Moja setnja Saksajvumanom bila je u kisno popodne (slika u prilogu prikazuje pokisle stijene). Rukom bi prolazio preko stijena, preko njihovih sastava, prateci deset ili petnaest isklesanih uglova na ovim zacudjujucim stijenama…

I prije no sto sam dosao znao sam da nijedan, bukvalno nijedan kameni blok nije iste velicine. I sada sam se u to uvjerio. Sto vise gledam to se vise smijesim… poruci koju su nam ostavili nasi preci. Na ovaj nacin su nam rekli, "…nismo koristili kalupe, a niti smo klesali svaku pojedinacnu stijenu. Razlog sto smo ih ovako poredali je ocigledan: prezivjece sve zemljotrese i vremenske nepogode. Ali kako smo to napravili… da biste to odgonetnuli, bice vam potrebno koristiti i druga (spiritualna) cula, osim fizickih…"

Dimenzije kamenih blokova izgledaju nerealne – njihova ugradnja i transport pripadaju civilizaciji koja je raspolagala znanjima koja oficijelna nauka ne moze objasniti

****

Pokusavajuci, ipak, objasniti izgradnju ovih zidova, arheolozi govore o trideset hiljada radnika neprestano angazovanih preko 60 godina. Godinu zavrsetka zidina smjestaju u 1508. (25 godina prije dolaska Spanjolaca).

Medjutim, tu nastaje problem. Prema kronicaru Garcilaso de la Vagi, koji je rodjen 1534. i koji je odrastao u Kusku, u njegovo doba niko nije znao ko je izgradio Saksajvuman.

Sta bi sa onih 30.000 radnika koji su navodno 25 godina prije toga zavrsili ovaj gradjevinski poduhvat?

Ili, prema Vaginim rijecima: "Nemoguce je shvatiti kako bi ovi Indijanci, koji nisu znali za alate, opremu i tehniku mogli odsjeci, isklesati, podici i ugraditi ove ogromne blokove tako perfektno… Iz tog razloga, a i zbog toga sto su oni toliko bliski sa demonima, ovi gradjevinski poduhvati se i mogu samo pripisati demonima i zlim duhovima…"

****

Lako je zapaziti da su prvi redovi zidina gradjeni od puno vecih blokova nego oni pri vrhu. Na vrhu se nalaze pravilni, cetvrtasti blokovi koji ocigledno pripadaju znatno kasnijem dobu. Unutar zidina, koje su dugacke nekoliko stotina metara, smjesteni su ostaci tri kamene kule koje formiraju trokut. Ispred zidina se, prema predanju, krije ulaz u podzemni kompleks labirinta i tunela. Ovaj jos neistrazeni kompleks navodno povezuje sva kljucna mjesta razmjestena u Svetoj dolini, s pocetkom u Kusku i Saksajvumanu.

Oni koji su u proslosti nasli ulaz u podzemne tunele vracali su se sa artifaktima koji su pripadali proslim civilizacijama, a mentalno potpuno poremeceni.

(Poslednja recenica je ujedno i zgodan opis konkvistadora koji su 400 godina pustosili Saksajvuman gradeci svoje mizerne kucice, ulice i crkve, a ruseci ono sto nisu razumjeli.)

Prica o kamenim blokovima iz Saksajvumena nas ponovo vraca nekoliko desetina hiljada godina unazad. Pravi autori su oni sa Lemurije i Atlantide. Koji su znali vrijednost Perua kao mocne energetske cakre Planete.

Saksajvuman je gradjevinsko cudo: na visini od 3.600 metara … hiljade kamenih blokova … teskih i po nekoliko stotina tona … medju kojima nema dva iste velicine … bez vezivnog materijala … mnogi sa desetak i vise isklesanih uglova … perfektno pristaju jedni uz druge

2.3.4. Sveta dolina

Hiram Bingham, americki istrazivac (1875-1956), profesor sa Yale-a i otkrivac grada Macu Pikcu (1911.), nazvao je dolinu rijeke Urubamba "najljepsom dolinom na svijetu". Dolina se pruza duzinom od 300 km i nekad je prolazila srcem kraljevstva Inka, povezujuci niz ceremonijalnih i gradskih centara.

Inke su rijeku zvale Vilkamaju - "sveta rijeka". Njen kosmicki ekvivalent bio je Mlijecni put. Inke su i nasu Galaksiju zvali Maju - "rijeka", i ona je bila kljuc njihove kosmologije. Maju se proteze u smjeru jugoistok/sjeverozapad. Bas kao i Vilkamaju.

Pogled na peruansku Svetu dolinu, kopiju Mlijecnog puta

Kopiranje nocnog neba na Zemlji ne zavrsava ovdje. Vec pocinje. Razmjestaj zvjezdanih konstelacija u galaksiji Mlijecni put bio je orijentir za izgradnju naselja, hramova, observatorija…

Inke su bile poslednji u nizu naroda koji je shvatio poruke dalekih predaka sa Lemurije i Atlantide i razmjestaja sakralnih objekata u Svetoj dolini. Drevne rusevine bi dogradjivali dodajuci im nove, svakodnevne funkcije.

****

Moderni Pisak je slikovit Andski gradic. Stotine turista se tiska na lokalnoj pijaci u potrazi za suvenirima. Od mene je financijske koristi imala jedino mala pekara; iz peci su upravo izasle vruce pogacice.

Iznad Piska leze kilometrima unaokolo razbacane rusevine najveceg grada/hrama koji su naseljavale Inke. Ostaje zagonetka zasto o njemu nisu ni jednu rijec napisali rani spanjolski kronicari, mada su znali za njegovo postojanje. Druga misterija je zasto Inke tu nisu imali uporiste za vrijeme sukoba sa Spanjolcima, te kasnije pobune, jer je citava dolina jedna velika tvrdjava.

Ovim dijelom Svete doline dominira grad/hram Intiwatana ("mjesto na kome se Sunce zakaci"). Ocigledna je funkcija ovog hrama kao astronomske observatorije.

Mijesa se nekoliko gradjevinskih stilova. Ispod gradnje Inka su uocljivi, puno starii, cudnovati kameni oblici koji kao da su izliveni iz kalupa. Nepotrebno je pominjati da su i ovdje desetine tona teski kameni blokovi prebacivani "nekako" uz strme klisure i ugradjivani tako perfektno da sjecivo noza ne mozemo uvuci medju njih.

Detalj zidova u drevnom gradicu Pisac u Peruu; isti stil na juznoamerickom obodu, Uskrsnjim otocima i pokraj japanske obale

(Prilikom uspona na 2.800 metara visoku Intiwatanu cuo sam i glasove neumornog slovenackog planinarskog para, na celu sa Mojcom.)

****

Prilozena fotografija vjerno prikazuje jos jedan gradjevinski poduhvat Andskih naroda. Gole litice pretvarane su u plodne terase uz cijenu prenosenja stotina tona zemlje iz drugih krajeva. Nakon toga bi se kreirao sofisticirani irigacioni sistem koji bi omogucavao obradu parcela. Ovaj postupak bi na prvi pogled izgledao gotovo nemoguc i danas.

Uzduz Svete Doline Inka se nalaze nepregledne kamene terase koje su pretvorile ogoljela brda u plodonosna polja.
Kao da je neko u davna vremena od citavih brda i planina pravio stepenaste piramide… da bi im civilizacije poslije njih,
donosenjem hiljada tona zemlje i irigacijom, dale drugaciju, prakticniju zemaljsku svrhu.

Slijedeci korak bio je svojevrstan genetski inzinjering koji je omogucio da se u ovim krajevima razviju kulture kukuruza i krompira i odatle odu ka obje Amerike i Evropi gdje ce postati vodeci poljoprivredni proizvodi. I ne samo to. Svaka nadmorska visina imala je drugaciju vrst krompira i kukuruza. Ukupno: nevjerovatnih tristo vrsta krompira i dvije i po hiljade vrsta (!) kukuruza. Dvije i po hiljade!

****

Nije mi trebalo dugo da se uvjerim u kulinarske vjestine Peruanaca. Negdje na sredini Svete doline je gradic Urubamba. Iza prasnjavih ulica kriju se topla lica domacih stanovnika. Restoran na glavnoj ulici je ponudio nove ukuse od pohovanih kukuruznih zrna do pudinga od egzoticnog voca. Vlasnici restorana mi nisu imali dati visit kartu da ih mogu posjetiti slijedeci put; a i nema potrebe, jer ih je lako naci.

Leprsava zastava na gradskom holu nosi simbole pume, dvije zmije, dva lokalna drveta, kraljevsku vrpcu Inka i - dvoglavog spanjolskog orla.

****

Vrhunac obilaska Svete doline je na njenom sjeverozapadnom kraju. Odatle se Vilkamaja, odnosno Urubamba rijeka upucuje ka djunglama Amazona da bi se i ulila u rijeku Amazon. Grad Ollantaytambo (oljan-tej-tambo) ima trapezoidni oblik - omiljeni geometrijski oblik kultura Anda. Ovo je jedini grad u Peruu u kome ljudi jos uvijek zive u originalnim kucama Inka.

Impresivne terase, na kojima su rusevine zidina, dominiraju dolinom. Kompleks se sasvim pogresno naziva tvrdjavom. Ovo je ime ostalo, slicno kao i sa Saskajvumanom, jer se tu odigravala jedna od presudnih bitki Inka sa Spanjolcima.

Strukture su originalno imale ceremonijalni karakter; prvi graditelji zvanicno nisu poznati. Arheolozi i historicari pokusavaju da podmetnu da su graditelji dosli sa Bolivijske strane, takozvane "kulture Tihuanako" od prije 1.500 godina. Ta kultura je, kao i mnogo drugih, jednostavno izmisljena da bi se opravdala gradnja gradova gradjenih na Bolivijskoj strani jezera Titikaka prije vise 12.000 godina.

Vise od 200 stepenica vode do vrha kompleksa. A na njenom vrhu posebna poslastica - cuvenih sest kiklopskih monolita, izgradjenih od rozog riolita. Rijec je o vulkanskom ekvivalentu granita, posebno visoke cvrstoce. Poredani jedan do drugog, ovaj "nedovrseni zid" se (a, kako bi drugo) naziva "Hramom Sunca". Lako je uociti da Inke i drugi skorasnji narodi nemaju nikakve veze sa ovim blokovima; nista od ispupcenih povrsina, poligonalnih stranica ili kombinacije manjih i vecih kamenja koji perfektno pristaju jedan uz drugi. Ovdje je jednostavno rijec o sest ogromnih stijena, savrseno isklesanih (ili izlivenih) i transportiranih na vrh ove visoravni. Kako su stotine tona prenesene na vrh - ovo je pitanje koje se vise i ne postavlja, jer prihvatljivog konvencionalnog odgovora nema. Uklesane zoomorfske figure (najvjerovatnije pume) su izblijedile.

Arheolozi ovu strukturu proglasavaju "nezavrsenom", "remek djelom koje se nikad nece kompletirati".

Na vrhu kamenog kompleksa Oljantejtambo sest je gigantskih monolita.
Rozi riolit, vulkanski kamen visoke cvrstoce, je perfektno obradjen, a blokovi od preko 100 tona
su poredani u perfektnoj liniji, jedan do drugog. Za prihvatljivo objasnjenje
o autoru ove “nezavrsene strukture” mora se uci u daleku proslost Planete.

****

Ono sto ne mozemo uklopiti u nase vidjenje svijeta i sto ne razumijemo, proglasiti cemo misterioznim, religijskim objektom, ili, pak, nedovrsenim zidom. A sta ako ovih sest kamenih blokova jesu zavrsena arhitektonska cjelina? Da li bas oni predstavljaju vrh podzemnog energetskog strujanja, koji odatle podize energetski nivo spiritualnih (ljudskih) bica?

Toliko je drevnih kamenih struktura koji ce zauvijek ostati "nedovrseni", "bez krova" ili nekog spoja koji im, po nasem misljenju, "nedostaje". A onda bi, hiljadama godina kasnije, dolazili neki narodi koji bi na tim "rusevinama" (ili "temeljima") dodavali svoje kamencice, pregradnje, slamnate krovove.

2.3.5. Krov svijeta

Neprolazni planinski prevoji, uznemirena rijeka Urubamba koja hita ka Amazonu, gusta suma koja se neumitno pretvara u prasumu, te planinski vrhovi Anda iznad sloja oblaka - svi oni najavljuju izgubljeni misteriozni grad - Machu Picchu (Ma-cu Pik-cu). A kad se jedamput napokon nadjemo u njegovom zagrljaju, kad nas obujmi zrak, prostor i energija Anda, tada se javi osjecaj da se nalazimo na krovu svijeta. Odavde se sve vidi i sva cula ponovo pocinju da funkcioniraju.

Pitanja koja su dio ove misterije (ko, kada, zasto i kako) dobijaju svoj odgovor. Potrebno je samo da se opustimo i zaklopimo oci na trenutak.

****

Jutro, tog 24. jula 1911., je osvanulo prohladno. Troclani "tim" se, ne sluteci, zaputio strmim liticama ka najvecem arheoloskom otkricu XX stoljeca. Naredniku Karasku je perfekt Kuska dao u zadatak da osigurava ljepuskastog profesora sa americkog univerziteta Yale, Hiram Bingham-a. Rodjen na Havajima, Bingham (1875-1956) je diplomirao na elitnom Univerzitetu, da bi prvi put dosao u Juznu Ameriku 1908. kao clan ekspedicije za Cile. Tokom svoje Peruanske ekspedicije, tri godine kasnije, imao je na umu da pronadje poslednje utociste Inka, legendarni grad Vilkabamba.

"U drustvu samo sa narednikom Karaskom napustio sam kamp u deset sati… Kratko nakon dvanaest sati, potpuno iscrpljeni, dosli smo na travnatu zaravan 700 metara iznad rijeke. Tamo smo zatekli dvojicu dobro uhranjenih Indijanaca koji su bili prijatno iznenadjeni nasim dolaskom. Dali su nam vode i skuhali nekoliko slatkih krompira. Dva indijanska farmera, Richarte i Alvarez, su nam se pohvalili da su pronasli obilje terasa na kojima uzgajaju svoje kulture. Ovdje su vec cetiri godine, a, s obzirom na nepristupacnost kanjona, ovi krajevi su izgleda nenaseljeni vec stoljecima. Narednik Karasko mi je prevodio i potvrdio da se rusevine neotkrivenog grada nalaze malo podalje… Zbilja, nedaleko od te visoravni, susreli smo se sa neocekivanim prizorom: stotine kamenom ogradjenih zemljanih terasa, svaka od njih desetina metara dugacka. Ocito je da su ih Indijanci skoro pronasli i ocistili… S nama je bio i djecak kao "vodic" koji nam je pokazivao put dalje. Prosli smo kroz netaknutu sumu i pred nama su se ukazali zidovi izgubljenog grada nastali kao proizvod rada najkvalitetnijih majstora koje su Inke imale…"(Hiram Bingham, "Lost City of the Incas").

U svojoj knjizi "Izgubljeni Grad Inka", izdanoj 40 godina nakon otkrica Macu Pikcu-a, sada vec legendarni Hiram Bingham, samouvjereno pocinje poglavlje o otkricu: "Bice zapamceno da je bio juli 1911. kada sam ja poceo potragu za poslednjim glavnim gradom Inka…"

I, u pravu je. Taj datum i dogadjaj su vidno obiljezeni na ulasku u Macu Pikcu sa spomen-plocama u znak sjecanja na Bingham-a te u brojnoj literaturi o ovom Andskom dragulju, na koji je Bingham nabasao gotovo slucajno.

Medjutim, u tenutku kada je Bingham pronasao izgubljeni grad nije bio toliko ushicen. U svom dnevniku je napisao te veceri: "Augustin Lizarraga je otkrivac Macu Pikcua" (Peter Frost, "Exploring Cusco", 1999). Lizarraga je bio lokalni farmer koji je kredom upisao svoje ime na jednom od kamenih blokova. Tek kasnije Bingham je poceo tvrditi da je Macu Pikcu zapravo Vilkabamba, poslednji glavni

grad Inka (sto ce se pokazati netocnim; zapravo sam je Bingham prosao periferijom Vilkabambe dvije godine kasnije, ne sluteci gdje se nalazi; ali je taj grad bio toliko gusto obrastao sumom da mu nije mogao sagledati stvarne dimenzije).

Kada se Bingham vratio na Macu Pikcu 1912. napravio je stotine fotografija ciji su najbolji primjerci zavrsili na udarnim stranicama National Geografic magazina 1913. godine. Odjek je bio senzacionalan, Bingham je postao svjetski popularan, Macu Pikcu je s pravom iskocio kao "osmo svjetsko cudo". Bingham kasnije postaje guvernerom i senatorom u americkom Kongresu.

****

Krecem se uskim putem koji vodi do Grada. Tamo je grupa turista na svojoj prvoj stanici. Vodic, Kveca Indijanac, na tecnom engleskom pocinje:"Dame i gospodo, znate li koliko je kostalo otkrice ovog najljepseg skrivenog Grada na svijetu?"

Ja, u tom momentu, prolazim mimo njega i, samo da me on cuje, dobacujem: "Jedan soles". On se ne da zbuniti i, kao da me nije cuo, uzvikuje:"Jedan soles, dame i gospodo. Jedan soles!"

Soles je peruanska valuta. Jedan soles danas vrijedi trecinu dolara. Doduse, soles o kome je rijec je bio peruanski srebrni sol iz Bingham-ovog vremena. Tada je to vrijedilo cetiri dnevnice i to je suma koju je dobio Bingham-ov vodic za ovo sjajno otkrice.

****

"Ova izvanredna utvrda", pise Sprague de Camp 1946. godine u svojoj "Citadels of Mystery", "nema znanog imena". Nijedan od spanjolskih kronicara je ne pominje. Postala je poznata kao Machu Picchu, prema imenu viseg od dva planinska vrha iznad njega… Vecina nizih zidova su od masivnih kiklopskih blokova, dok su visi dijelovi gradjeni od manjih kamenja…"

Iz ovih nekoliko recenica se zapravo vrlo malo moze saznati. Tacno je to da nije poznat stvarni naziv za ovaj grad. Razlog je jednostavan. Datum gradnje prvog grada seze u daleku, davno prohujalu proslost ove Planete. I vodi nas do Lemurije. Netacno je to da je Macu Pikcu izgradjen kao "utvrda". (Dez) informacije o "visim i nizim zidovima" kao da namjerno vode u krivom smjeru. Naime, nizi zidovi su gradjeni znatno ranije i drugacijom tehnikom od gornjih "dijelova".

U Atlasu drevne arheologije (Jacquetta Hawkes, "Atlas of Ancient Archaelogy", 1974), Macu Pikcu se opisuje "…vise kao selo ili manji gradic nego izgubljeni grad kako je postao poznat u literaturi, ali je bio planiran i izgradjen pod paskom profesionalnih arhitekata Inka. Zgrade su od cvrstog lokalnog granita, obradjene kamenim cekicima i bronzanim dijetlima i sjekirama te ugradjeni sa takvom preciznoscu da se medju stijene nije mogla ubaciti tanka ostrica noza. Ova poligonalna kamena gradnja je karakteristicna za kasni period Inka…"

Stvarno me cudi ovakvo jednostrano vidjenje ambicioznog "Atlasa". Ocigledno je da su barem cetiri razlicite civilizacije imale svoje prebivaliste ovdje. Ona prva je imala gradjevine uperene prema nebu, otvorene i monumentalne. Ona poslednja, kultura Inka, je zidine pregradila i napravila kucice koje podsjecaju na dalmatinske gradice. A tvrdnje da se "cvrsti granit moze perfektno obradjivati kamenim cekicima i bronzanim dijetlima" su besmislene. Treba samo uporediti cvrstocu materijala pa zakljuciti

da mekani alat ne moze obradjivati puno cvrsci sirovi materijal. No, "Atlas" je u pravu u jednome: Macu Pikcu nema velicinu grada. Za vrijeme Inka u njemu je moglo stanovati izmedju 200 i 1.000 ljudi. A prvobitna gradjevina, po mom misljenju, nije ni bila gradjena kao mjesto za zivljenje vec kao mjesto gdje se tijelo spaja sa prirodom, a dusa sa univerzalnom mudroscu.

Simone Waisbard ("The Last Refuge of the Incas - The World's Last Mysteries", Reader's Digest, 1978.) oprezno zakljucuje da su "… moderni istrazivaci podijeljeni oko pitanja kada je Macu Pikcu izgradjen i koja mu je bila svrha". Medjutim, ona bezrezervno prihvata tezu da su Inke izgradile Grad.

Slicno postupa i Harold Osborne u svojoj "South American Mythology" (1983.): "Macu Pikcu pokazuje izvanredne kvalitete gradjevinskog umijeca Inka, gdje su ogromni blokovi ugradjivani sa takvom preciznoscu da malter nije bio potreban."

"Misterije drevnih Amerika" (Joseph Gardner, Reader's Digest) u svom izdanju iz 1986. samo potvrdjuju ortodoksni pristup: "To je bio mali, ali dobro uredjeni gradic Inka, sezonski koristen od strane elite iz Kuska, gdje su samo posluga i farmeri zivjeli preko citave godine."

Richard Bluer ("Machu Picchu: Fabulous Inca Citadel", 1998.) nudi varijaciju na istu temu: "Macu Pikcu je bio ceremonijalni grad gdje su kraljevi Inka i Djevice Reda Sunca izvodili svoje ritualne obrede i konsultirali nebesa."

Svi navedeni tekstovi su popraceni sa luksuznim fotografijama Grada, nevjerovatnih kamenih blokova i okolne prirode. Zasto te lijepe slike ne prate zdravorazumski i kriticki tekstovi?

****

Sjedim stotinjak metara iznad Grada. Macu Pikcu se nalazi izmedju dva planinska vrha kao sedlo. Ovaj prvi, visi vrh, se zove Stara planina (Macu Pikcu), Onaj nizi, preko puta, je Mlada planina (Huayna Picchu). Desno od mene je Narancasta planina (odsjaj sunca od grebena stvara privid narancaste boje). Iza nje je Mracna planina (vrh joj se ne vidi, jer je stalno u oblacima; a strana okrenuta meni je stalno u sjeni i ima se dojam da je "mracna"). Kveca Indijanci su ovim planinama davali ova deskriptivna imena; ona su skorasnja, od prije hiljadu godina.

****

Istaknuto mjesto u Gradu zauzima Intihuatana, sveti kamen posvecen Inti-ju, bozanstvu Sunca. Isklesan (?) iz jednog bloka, Inke su ga koristile u svojim ceremonijama prilikom prvog dana ljeta. Navodno su oni "lancima vezivali Sunce" da se ne spusta nize na horizontu nego sto je to slucaj sa prvim danom ljeta. S obzirom da je ovakav kamen imao svaki centar Inka, ovo objasnjenje Amerikanca Ephraim Squier-a iz XIX stoljeca je ostalo popularno i do danas.

Intihuatana je specijalni kameni instrument za astronomske observacije i kalendarska izracunavanja. Solarni, lunarni i zvjezdani dogadjaji su se mogli pratiti na ovom jedinstvenom instrumentu. Istovremeno, on je i artisticka prezentacija obliznjeg planinskog vrha Huayna Pitchu s kojim komunicira preko igri sjenki

U stvarnosti, jos nema ozbiljne teorije kako su ovi kameni objekti stvarno koristeni. Ali i sa ovo malo informacija s kojima raspolazemo, ocigledno je da se radilo o interesantnom kamenom instrumentu za astronomske observacije i kalendarska izracunavanja. Intihuatana je centar u kome se istovremeno ukrstaju vazni solarni dogadjaji (solsticiji i ekvinociji) i sveti planinski vrhovi (Huayna Picchu na sjeveru, Salcantay na jugu). Sam kamen je i stilizirana reprezentacija Huayna Pitchu i kao takav kreira identicnu igru sjenki u razlicitom dobu dana i razlicitim godisnjim dobima. Pretpostavlja se da je barem jos jedan ovakav kameni instrument bio na Macu Pikcu-u (pronadjeno je njegovo kameno postolje). Oni su "komunicirali" jedan s drugim, dajuci posmatracu vazne nebeske informacije.

Vodici na svojim turama isticu da "sveti kamen zraci energijom". Slijedeca scena koju vidim je prislanjanje dlanova turista na centimetar-dva od kamena.

(Onako, u prolazu, nefokusirani, malo sta mozemo osjetiti.)

****

Kada je Bingham "otkrio" Machu Picchu, podijelio ga je na sektore, a rusevinama dao imena hramova, sakralnih objekata, grobnica, kraljevskih palaca… Vrijeme je pokazalo da je bio u krivu, ali kao da nema napora da se ode korak dalje i da stvarna interpretacija.

Primjera radi, Bingham govori o "Hramu tri prozora". Istocni zid ovog "Hrama" je izgradjen na jednoj jedinoj ogromnoj stijeni. Na vrhu su joj tri trapezoidna prozora. Bingham je onda zakljucio da

ovi prozori simboliziraju "tri pecine odakle su mitska Ayar braca izasla u svijet, i stoga je Machu Picchu rodni grad citave civilizacije Inka". Medjutim, malo bliza observacija lako dokazuje da se u zidu nalazi pet prozora, a ne tri, s tim da su krajnja dva zatvorena.

Prozore sam slikao i sto sam ih duze gledao, sve su me vise fascinirali. Trapezodini otvori prozora su identicni. Ali su kameni blokovi koji ih formiraju svi razlicite velicine. Nema dva identicna kamena. Poruka koju primam iz davnina: "Bogatsvo je u sarolikosti. Isti rezultat se moze dobiti sa sasvim razlicitim pristupom."

Jasno mi je zasto je Bingham pokusavao da se zadrzi na broju tri (sveti broj Inka) i na tri prozora. Naime, prema legendi, kralj Inka Pacakutek je tvrdio da je rodjen u "gradu sa tri prozora". To bi Binghamovom otkricu dalo jos vece znacenje: Macu Pikcu bi trebalo biti i mjesto rodjenja prvih Inka i mjesto rodjenja najznacajnijeg vladara i, na koncu, poslednje utociste ove civilizacije.

Medjutim, mene misli vuku mnogo dalje u proslost, u doba prije kraljeva Inka. Naime, ispred pet prozora se nalazi pravougaoni kameni blok, tacno na sredini ovog prostora. Da li se on koristio u pozadini solarnih observacija?

****

Plan Grada vjerno prikazuje pticu kondor. Machu Picchu, kao i citava Sveta dolina, komunicira sa nebeskim svodom. Arhitektura je bila neodvojiva od prirode, Zemlja odsjaj kosmosa.

Plan Macu Pikcua odgovara prici kondor – simbolu nebeske dimenzije;
uocljiva je glava u donjem desnom uglu, tanki vrat, tijelo sa nogama i siroko rasirena krila

Dusa se kretala nesmetano prostranstvima materijalne i spiritualne dimenzije. Nisu bile potrebne letjelice da bi se vidjelo sta se desava na povrsini Zemlje.

Vrijeme ovdje gubi znacaj. Misao o jedinstvu sa prirodom se logicno namece. Taj dan mi je, prvi put na ovom putu, "uskocila" poruka da sam blizu Srcanovoj dimenziji i da on s blagonaklonoscu gleda na moj boravak ovdje.

Na krovu svijeta.

Machu Picchu izaziva osjecaj kao da se nalazis na krovu svijeta.
Planinski vrhovi vjecno okruzeni oblacima te Sveta dolina u podnozju svjedoce
o posebnoj energiji ovog prebivalista civilizacija od Lemurije (Mu) i Atlantide do Inka i danasnjeg Perua.

****

Protivno rasirenom “naucnom” misljenju da je Macu Pikcu bio kraljevsko ljetovaliste Inka, tokom moje posjete mogao sam zapaziti da postoje cetiri vrlo razlicita stila u gradnji I struktura kamena koji je upotrebljavan.

I ne samo to. Ovaj gradic je primjer koji ubjedljivo rusi teoriju o evolutivnom razvoju drustva. Naime, uocljivo je da su originalni graditelji bili najrazvijeniji, u arheolosko,, spiritualnom i tehnoloskom pogledu. Kameni blokovi koji predstavljaju temelje gradjevina su teski stotine tona I eleganih oblika, kruznih, oblih, pravih.

Macu Pikcu pruza zapanjujuce dokaze o postojanju cetiri civilizacije – najstarija od njih, civilizacija Mu, je i najrazvijenija. Kameni blokovi originalnih graditelja dostizali su fantasticnu tezinu od nekoliko stotina tona
sa strukturom kamena koja se ne srece kilometrima uokolo ovog nepristupacnog planinskog vijenca.
Na fotografiji je primjer prvog i treceg tipa gradnje.

Primjer prvog i treceg tipa gradnje – prvobitni hramovi su bili okrenuti nebu, primajuci kosmicku, a zadrzavajuci zemaljsku energiju. Treci tip gradnje je dodao astronomske funkcije ovom drevnom sredistu.

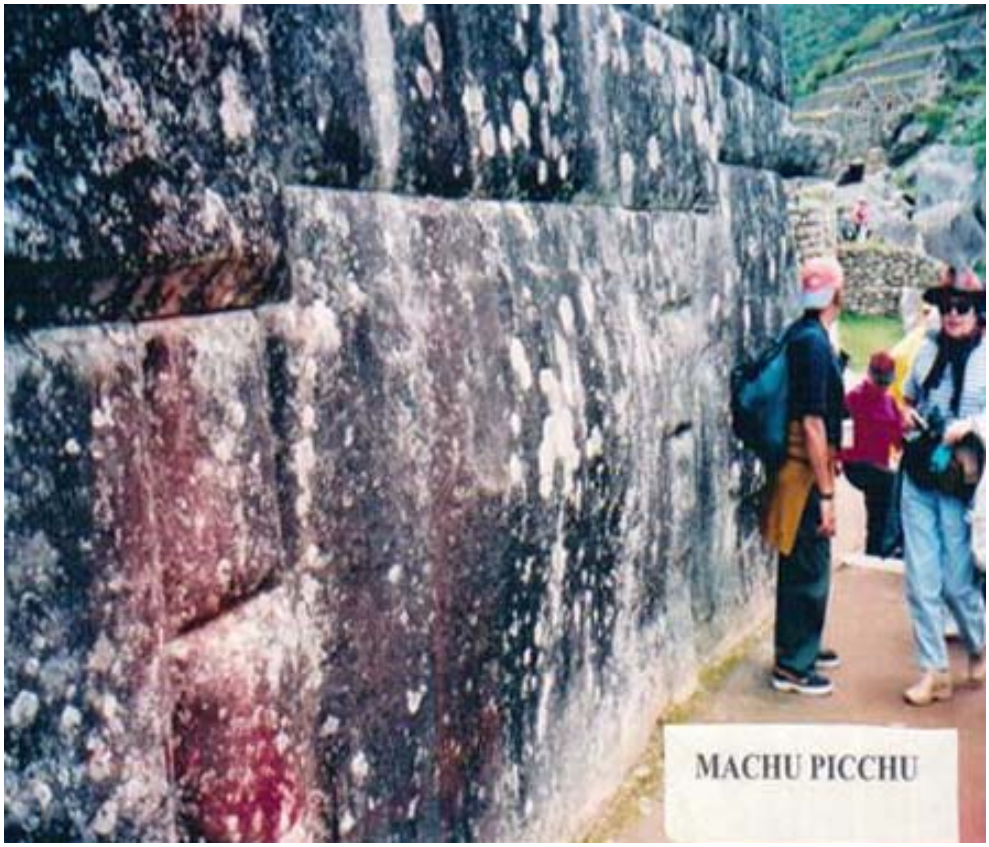

Prepoznatljivi kameni blokovi civilizacije Mu, teski desetine tona, perfektno odsjeceni i ugradjeni

Tri prozora, identicnih otvora, sagradjeni su od kamenih blokova od kojih nijedan nije iste velicine – primjer superiornosti graditelja koji su se poigravali oblicima ostavljajuci poruke u kamenu – bogatstvo je u sarolikosti, s tim da se dobijaju isti rezultati

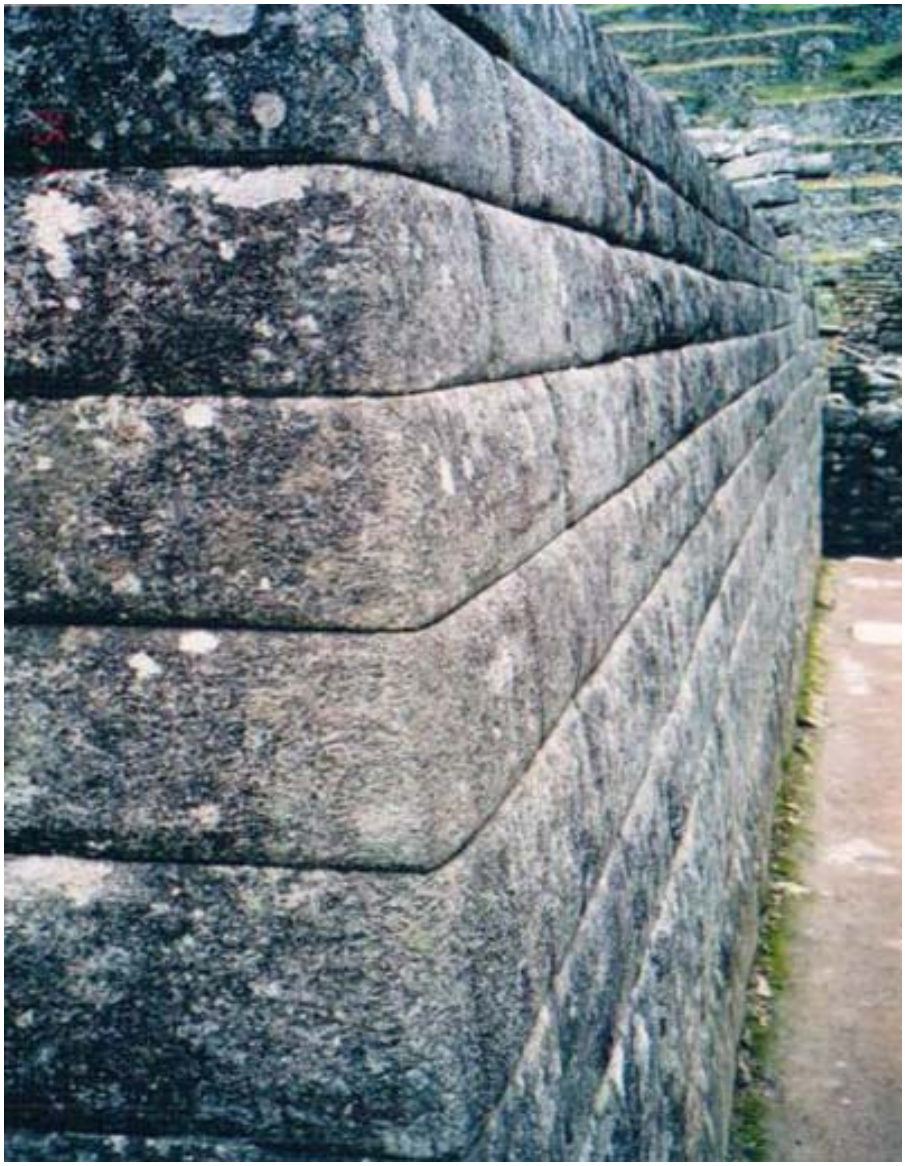

Primjer nesto novije, ali jos uvijek drevne gradnje (vjerovatno Atlantidjana ili lokalne civilizacije Og); manji, tipski kameni blokovi, ali jos uvijek perfektno ugradjeni

I, napokon, Inke. Cetvrta civilizacija koja je koristila ovaj potentni energetski centar, ujedno je i najslabije razvijena u odnosu na svoje velike prethodnike. Kameni hramovi su ispregradjivani manjim kamenjem
i stvoreni su prostori za stanovanje sa slamnatim krovovima. Prvobitna funkcija je odavno zaboravljena.

2.3.6. Kamene sume

Prostori Perua uvode dva nova pojma u arheologiju: prvi je "zabranjena arheologija", a drugi je "kamena suma".

****

Spustam se Panamericanom, auto putem koji spaja zemlje Juzne Amerike. Plavi Pacifik me prati od Lime do Ike, 250 km juznije. Ovaj put nemam vremena da posjetim nekoliko interesantnih usputnih atrakcija: gradic Paracas, turisticko srediste odakle polaze brodovi u obilazak nacionalnog parka sa morskim lavovima; seoce Kacice, poznato po (nadri)ljekarima i vjesticama koje lijece neizljecive bolesti i kletve; ili, drevni trozubac - kandelijer (El Candelabro). Rijec je o 120 metara dugackom "geoglifu" uklesanom u kamenoj klisuri. Sluzbeno objasnjenje je da je rijec o "neobicnoj prirodnoj formaciji koju su vjetar i morski valovi uklesali u klisuri iznad mora".

Grad Ica je glavni grad istoimene provincije; vrijeme je izbora i citava provincija je izlijepljena

plakatima koji pozivaju na glasanje za kandidata imenom Tito i sa ucrtanom crvenom petokrakom ispod imena (Tito je relativno cesto ime u Peruu). Uzimam taxi i trazim da me vodi u Parkonu. On nekoliko puta, za vrijeme voznje, pita stanovnike kojim putem do nase destinacije. Asfalt ubrzo zamjenjuje prasina i nakon 20-ak minuta stizemo na veliku zaravan. Pred nama je nekoliko kamenih brezuljaka. U daljini, mozda nekih dvadesetak kilometara dalje, planine, bez sume.

Posmatram dva prva "kamena brezuljka". Pokusavam razluciti sta je istina u pogledu ovih "cudnih kamenih formacija". Domaci stanovnici govore da "neki ljudi koriste imaginaciju i zamisljaju da vide figure u ovim kamenim brezuljcima". Jedna od ovih "halucinantnih figura", kornjaca, je prikazana na slici. Tesko je odolijeti utisku i ne primjetiti 150 metara dugacku kamenu kornjacu.

Na obroncima gradica Parkona, zaboravljena i daleko od ociju lezi, vec desetinama hiljada godina, dzinovska kamena kornjaca. Zahvaljujuci Peruu, arheologija je obogacena novim pojmovima: (1) “kamene sume”,
koje krase stotine kamenih figura zivotinja i ljudi, izvajanih u doba koje moderna historija ne biljezi, i (2) “zabranjena arheologija”,
koja na povrsinu izbacuje dokaze o naprednijim civilizacijama prije desetine hiljade godina.

Gledam dalje: ispred mene je brdo na cijem je vrhu takozvani "Indijanac koji gleda u nebo". Nakon nekoliko minuta razaznajem bradu, usta, nos i celo. S obzirom da figuru posmatram pedesetak metara ispod nivoa lica, ocito je da bi karakteristike lica puno bolje bilo posmatati iz visine.

U tom momentu dolaze trojica Peruanaca sa video kamerom. Snimaju. Kazu da ce da salju film u glavni grad Limu i da ce traziti da se pocne sa arheoloskim proucavanjima i zastitom ove lokacije. Ja se ukljucujem u diskusiju sa svojih nekoliko spanskih rijeci; pominjem Bosque de Piedras i Marcahuasi; oni uzvracaju sa komentarima da su figure na svim ovim mjestima stare mnogo vise nego poznate civilizacije.

Kamena glava okrenuta nebu u Parkoni, Peru

Parkona osim gornja dva lika nudi i nekoliko drugih: glavu majmuna, indijanski sesir, zabu, misa, ribu itd. Stoga ne cudi naziv za ovo neobicno mjesto: "Kamena suma".

Zvanicno tumacenje je da je vjetar "izvajao" ove likove. Moji sugovornici, pak, autore traze u drevnim posjetiocima sa dalekih zvjezdanih svijetova.

A meni se namece misao da je neko, na neki nama cudan nacin, materijal za ove kamene brezuljke prebacio na ovu zaravan odlamajuci ih sa dalekih planina.

****

Parkona je najmanje poznata i svojom velicinom minorna u odnosu na druge dvije Kamene sume: Bosque de Piedras i Marcahuasi.

U slucaju Bosque de Piedras-a, rijec je o impresivnom, ogromnom i misterioznom arheoloskom parku. Ovaj puta "naucnici" su dosli na spasonosnu ideju da kolosalne figure zivotinja i ljudi nazivaju "formacijama lave, kreiranim erozijom". Kameni blokovi zbilja imaju vulkansko porijeklo.

Ali, figure kornjace, pingvina, slona, medvjeda, gustera, kobre, ili citav niz prethistorijskih zivotinja iz doba dinosarusa imaju autore sa imenima i prezimenima.

Jedna od kamenih figura u peruanskoj oblasti Bosque de Piedras

****

Od sve tri "kamene sume", najimpresivniji je Marcahuasi, daleko od ociju znatizeljnika.

Pazljivim dugogodisnjim istrazivanjem arheolog dr Daniel Ruzo je, sredinom XX stoljeca, rastumacio dio kamenih formacija nepoznatih drevnih umjetnika. Najimpresivnija i najslozenija je figura nazvana "Monument covjecanstvu", visoka dvadeset pet metara (!), prikazuje 14 antropomorfskih figura cetiri ljudske rase. Dvanaest figura su vidljive na suncevoj svjetlosti, a dvije samo na mjesecevoj (!)

Monument covjecnosti, kompleksan primjer drevne umjetnosti

Slijede figure "Africke kraljice", pilota, kamile, prethistorijske kornjace ("Amphichelydia"), sfinge, "Egipcanke", "Thueris"-a (egipatska boginja plodnosti), morske kornjace i morski lavovi … Neke od figura su vidljive samo kada sunceva svjetlost pada pod odredjenim uglom; druge su vidljive samo u doba suncevog solsticija ili ekvinocija; neke kamene formacije otkrivaju nove figure svakih 60 stupnjeva; a neke figure se vide samo na zvjezdanoj (!) svjetlosti.

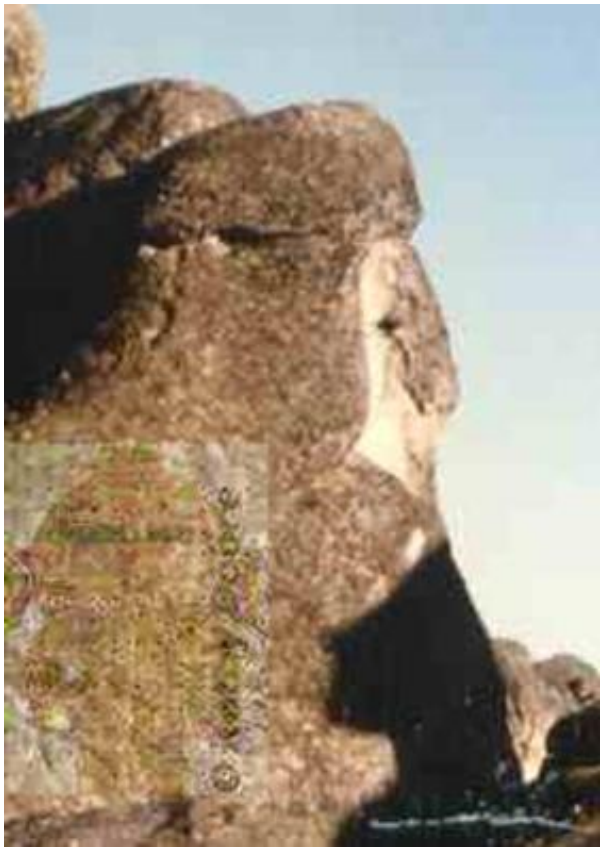

Figura u kamenu i sjenka zene; igre svjetlosti i tame drevnog umjetnika

Definicija umjetnosti je bila mnogo sire postavljena nego sto je to danas.

"Kamene sume", u nedostatku bolje deskripcije, otvaraju novo poglavlje u arheologiji ("zabranjena arheologija"), umjetnosti, historiji… U slucaju Marcahuasi-ja zna se da su formacije nastajale hiljade godina prije zadnjeg potopa (znaci znatno prije 12.500 godina).

Figure morskih lavova, Marca Huasi, Peru

Da li je rijec o 50.000 ili 100.000 godina, kada bi autorstvo mogli pripisati civilizaciji Lemurije (Mu)? Ili je rijec o milionima godina, kada moramo pogled uperiti prema zvjezdanom nebu?

2.3.7. Naska linije

Kamene pustinje sa juga Perua su zasluzne da se naucna terminologija obogati novim pojmom: geoglifi. Pocelo je sa egipatskim hijeroglifima (slikovnim znacima na kamenim tabletima), nastavilo sa petroglifima (slikovnim znacima u stijenama), da bi cuvene Naska linije oznacile potrebu da se da poseban termin slikama na kamenom pustinjskom tlu.

Doduse, termin se jos uvijek ne moze naci u rjecnicima. Ali, za koju deceniju ce preci iz "alternativne" u "oficijelnu" upotrebu.

****

Vjecno razapeto izmedju neba i zemlje, covjecanstvo pokusava da odgonetne kakva ga buducnost ceka.

Istovremeno smo okruzeni sa toliko misterioznih i misticnih ostataka drevnih civilizacija da nam se i proslost cini jako uzbudljivom i zagonetnom. I oni su ispred sebe imali ista pitanja kao i mi danas. Ako bi uspjeli da kreiramo vezu sa nasom drevnom prosloscu onda bi razumjeli sta se desavalo u historiji i sto nas ceka u buducnosti.

Niti nasa nauka, a pogotovo religija, sa svojim vrijednostima i idejama, nisu dovoljne da bi se desifrirale tako kompleksne strukture kao, na primjer, Naska linije.

****

Izmedju visokih Anda i pacificke obale sjevernog Cilea i juznog Perua, nalaze se suhe visoravni, takozvane "pampe". Ove kamene pustinje nemaju vjetra, a tek nekoliko kapi kise padne svakih sedam-osam godina. Pampe se s pravom smatraju najsuvljim predjelom na svijetu. I tako je vec hiljadama godina. Povrsina pustinja je prekrivena pocrnjelim vulkanskim kamenjem velicine sake. Uklanjanjem povrsinskih vulkanskih stijena otkriva se donji, znatno svjetliji, kameni sloj. Pijeska nema. Samo kamen. Posmatrajuci iz zraka, ovaj donji, svjetliji sloj djeluje kontrasno i lako je uocljiv.

Na povrsini od preko 500 kvadratnih kilometara kamene pustinje nepoznata civilizacija je uklonila vulkanske stijene u ukupnoj duzini od 1.300 kilometara.

Gledajuci iz zraka, formirali su perfektno ravne linije. Neke od njih su samo petnaestak centimetara siroke, a neke su siroke nekoliko stotina metara.

Uz linije se nalazi i oko 300 geometrijskih figura, kojima dominiraju trapezoidi, trokuti, cik-cak linije i spirale.

I, na koncu, najuzbudljivije su svakako biomorfne figure: zivotinje, biljke i ljudi. Njihov broj jos nije definitivan; vjerovalo se do prije par godina da ih je pedesetak. Medjutim, nekoliko godina unatrag otkrivene su nove, na padinama kamenih brda, od kojih se neke vide samo u odredjeno doba dana (ovisno od sunceve svjetlosti i sjene). Dosada je otkriveno 70 figura cija se velicina krece od 25 do 275 metara. Najpoznatiji medju njima su pauk, majmun, kit, zmija, pas, guster, cvijet, 18 pticjih figura i… astronaut.

Figure su vidljive samo (!) iz zraka. Stoga mi je posebna poslastica bila voznja malim jednomotorcem sa tri sjedista.

Nekima od figura nisu najsretnije izabrani nazivi (fotografija "Nasca linije, ruke - "manos", pokazuje da ova figura mozda oznacava nesto drugo umjesto ruku; sa ostalim figurama nisam imao problema u prepoznavanju).

****

Deniken je privukao svjetsku paznju sa tezom da su vanzemaljci autori figura pokraj gradica Naske; trapezoidi su, navodno, bili njihove sletne piste. Tacku na i je stavio sa tvrdnjom da je figura covjeka sa cizmama i sljemom na glavi, zapravo slika posjetioca iz svemira i objavio ju je na naslovnoj strani svoje knjige, prije vise od 25 godina.

U medjuvremenu je "astronaut" prozvan "covjekom sa glavom sove"; brojnim trapezoidima su se pridruzili trokuti i spirale … Danikenove teze su se razvodnile.
I ja ne vidim smisla da neko pravi sletnu stazu, a pored nje spirale; gdje sletiti, a odakle poletiti? Bio bi to konfuzni aerodrom. Plus, nikakvi dokazi o drevnim "sletanjima" nisu pronadjeni na samoj "pisti".

Medjutim, dobro je sto smo imali Danikena; duzna paznja se pocela posvecivati i ovom nerazjasnjenom ostatku proslosti. Moje je misljenje da Daniken nije daleko od istine; ova kompleksna struktura je djelo covjecijih ruku, ali inspiracija i dizajn nisu ovozemaljskog porijekla.

(Od svoje knjige "Kocije Bogova", Daniken se cetvrt stoljeca kasnije, pocetkom XXI stoljeca, javio sa redigovanim "Dolaskom Bogova" u kome, sa 140 novih fotografija iz Naske, tvrdi da su domaci Indijanci iscrtali linije da bi zadovoljili "Bogove" - sasvim konkretne posjetioce iz svemira.)

****

Historicari uporno pokusavaju da nadju rjesenje za kreatore Naska linija koje ce zadovoljiti njihovu sliku svijeta. Prevladavajuca sluzbena teorija kaze da je u ovom kraju od prije 2.300 godina do prije 1.200 godina zivjela kultura Naska (pravo ime im ne znaju). Pronadjeni su ostaci keramike, alata, hrane…

Medjutim, kao i mnogo puta prije, i ovaj put im taj pokusaj ne izdrzava ozbiljnu provjeru. Naime, najnoviji rezultati radiokarbonskih testova na algama pronadjenim na odgrnutom vulkanskom kamenju pokazuju starost od 4.000 godina. Drugim rijecima, linije su iscrtavane sigurno prije vise od cetiri hiljade godina. Koliko vise, nije sigurno. Ja sam pristalica teze da i ove linije spadaju s pravom u ovu knjigu.

Tu pada u vodu ideja da je takozvana Naska civilizacija tvorac ovih figura.

Niz teorija koje pokusavaju objasniti ovaj kompleks ugledao je svijetlo dana od 1920-ih godina, kada su figure prvi put primjecene u preletima aviona. Toliko su razlicite da ih vrijedi pomenuti.

Nijemac G. von Breunig je 1980. sugerirao da su linije koristene kao trkace staze. Navodno su lokalne trke kvalificirale pobjednike za nacionalna takmicenja. Nasao sam samo jedan argument u odbranu njegove teze; naime, sve Naska linije su povucene iz jednog poteza. Tako, na primjer, figura majmuna ili kolibrija nema ni jedne ukrstene linije. Medjutim, Breunig-ova ideja o svojevrsnoj Indijanskoj olimpijadi sa stotine razlicitih trkalista od kojih bi najduza dostizala 65 kilometara… me bas ne impresionira.

William H. Isbell je 1978. izasao sa idejom da se kultura Naska takmicila sa graditeljima piramida na drugim krajevima Perua. Kao, eto i oni mogu da izgrade impozantne komplekse. Usput, po Isbell-u, ovo je i bio nacin reguliranja broja stanovnika (citaj, sprecavanja demografskog buma). Mogu i njega djelomicno razumjeti s obzirom da je za gradnju kompleksa, prema nekim procjenama, bilo potrebno organizirati rad 20.000 radnika u periodu od 50 godina. Medjutim, ako bi se toliko ljudi bavilo samo ceremonijalnim gradjevinskim aktivnostima, koliko bi onda trebalo ljudi da njih prehrani (ukljucivo njihove porodice)? Dvijesto hiljada, pola miliona? Na ovom napustenom prostoru, koje je skrto prirodnim resursima, nema izgleda da je tako brojna populacija nekad u proslosti egzistirala.

Arheolog Paul Kosok je, prije 75 godina, posmatrao zalazak sunca za vrijeme zimskog solsticija i zapazio da se sunce krece tacno po jednoj od linija. To ga je ponukalo da prave linije proglasi

"najvecom astronomskom knjigom na svijetu".

Njegov rad je nastavila njemacka matematicarka Maria Reiche, koja je, pocev od 1947., provela 50 godina svog zivota proucavajuci figure. Njen rad je legendaran i poznati su njeni napori u zastiti ovog kompleksa. Ponekad bi tjerala znatizeljnike koji su nemarno hodali po linijama. Tu je naviku zadrzala i u starosti kada je vec bila u invalidskim kolicama. Njeni napori su doveli do UNESCO-ve zastite ovog kompleksa (nesto ranije je, ipak, auto-put Panamerikana presjekao ovu lokaciju na dvije polovine). Uglavnom, nakon pet decenija marljivog rada i mjerenja, gospodja Reiche je zakljucila da linije predvidjaju pozicije Sunca, Mjeseca, planeta i zvijezda… i da su one pokazivale kad treba ici sa sjetvom, kada ce se pojaviti voda u rijekama, kada treba obavljati zetvu… Ona je i otkrila tri razlicite jedinice za mjeru koje su stalno koristene u formiranju figura: 32,6 metara, 26,7 metara i 32,5 centimetra. Za figure i geometrijske oblike nasla je ekvivalent na nebu zvjezdanih konstelacija…

Slijedeca teorija se zasniva na znacaju irigacije i agrikulture. S obzirom da je voda najznacajniji resurs u zivotu Andskih civilizacija, a ispod kamene pustinje su postojali podvodni izvori i rijecni tokovi, Anthony Aveni je izasao sa teorijom da linije idu duz podzemnih tokova vode. Po meni, ova teorija ima takodje prihvatljivih stavova, jer je radiestezija dokazala da se uz niz linija zbilja poklapaju vodeni tokovi. (Doduse, ovo objasnjava pojedinacne linije, ali ne i geometrijske i zivotinjske figure.)

Slijedi teorija o funkciji linija kao - puteva. Po njima se, dakle hoda. (Naravno, najkomplikovanija pitanja u zivotu imaju najcesce vrlo jednostavne odgovore. Ovo lici na jedan takav odgovor, ali nedovoljan za potpuno objasnjenje linija.)

Slijedi ona o ceremonijalnoj funkciji linija; naime, smatra se da, kada se hoda po liniji koja predstavlja pticu, onda se ima sasvim drugaciji osjecaj nego kada se ta figura ptice posmatra iz zraka. Jer, hodajuci po zemlji, u glavi se formira imidj zivotinje i slike pocinju da se radjaju.

I, na koncu, rad nekoliko astronoma je, u novije vrijeme i uz pomoc satelitskih snimaka, potvrdio da se linije Naske poklapaju sa kretanjem Sunca: izlascima, zalascima, solsticijima, ekvinocijima. Naravno, markirani su i identicni datumi za kretanje Mjeseca. Zvjezdani sistem Plejada (ponovo, Plejade) i njihov izlazak na zvjezdanom nebu je takodje zabiljezen u postojecim linijama.

****

Mi se suocavamo sa limitom kada pokusavamo drugu civilizaciju protumaciti nasim vrijednostima i nacinom zivota. U ovom slucaju to nije dovoljno.

S jedne strane, ove linije me podsjecaju na rovokopac koji je prosao po suhoj zemlji. S druge strane, stvoren je takav gradjevinski kompleks koji trazi multi-disciplinarno objasnjenje.

Moramo povezati astronomiju, sakralnu geometriju, astroarheologiju, agrikulturu i irigaciju, infrastrukturu i novu, visedimenzionalnu umjetnost. Potrebna je nova teorija koja ce povezati dva svijeta: spiritualni i materijalni. Za objasnjenje vise nije dovoljno nase trodimenzionalno vidjenje svijeta.

Pogled iz aviona na jednu od osmatracnica te auto-put Panamerikana, koja sijece Naska linije (u sredini slike se vidi motiv ruku – "manos"). Sedamdesetak biomorfnih figura i preko 300 geometrijskih figura dominiraju kamenom pustinjom Naske i cine je "najvecom astronomskom knjigom na svijetu".

2.3.8. Naska piramide

Koliko je drevnih gradjevina prekriveno prasumom, pijeskom ili morskom vodom daleko od ljudskih ociju? Koje sve tajne kriju ove bezimene rusevine sa davno zaboravljenim kreatorima?

Ovo je prica o jednoj takvoj lokaciji, o Naska piramidama.

****

Ostalo mi je jos pola dana da provedem u Naski prijie polaska autobusa za Limu. Razgovaram sa vodicem u hotelu; pored preleta Naska linija nudi mi jos samo dva dnevna programa. Jedan je obilazak drevnih akvadukta kulture Naska; drugi je obilazak mumija starih 2.000 godina (preciznije, mjesta gdje su pronadjene mumije koje su u medjuvremenu sklonjene u obliznji muzej). Gledam njenu mapu i na samom dnu vidim ucrtane dvije piramide. Onda slijedi razgovor:

- Gdje se nalaze ove piramide?

- Daleko odavde, ali do tamo nema turistickih tura.

- Nema veze, ja bih isao.

- Ali, nema prevoza.

- Iznajmicu taxi.

- Ali, mora ici turisticki vodic s tobom.

- Iznajmicu i vodica.

- Do tamo nema asfaltiranog puta.

- To mi nije problem.

- To je negostoljubiv kraj. Lokalni ljudi ne vole strance.

- To je moj rizik.

I, ubrzo sam organizirao mini ekspediciju za piramide. U starom Fordu smo vozac, njegov prijatelj i vodic, cetrdesetogodisnja Suzi. Na juznom izlasku iz grada skrecemo u kamenu pustinju. Na skretanju nikakvih oznaka. Odsad cemo se oslanjati na Suzino navodjenje.

Preko 35 Celzijusa, nema vjetra, ispred nas kameno tlo sa pokojim brezuljkom. Voznja neudobna, ali je drustvo prijatno. Pedeset kilometara je trajao put; tri puta smo skrenuli s "kursa", ali smo ipak stigli na cilj. Od Suzi izvlacim informacije koje zna o ovom nalazistu. Govori mi da ni vlada, ni provincija, a ni grad nemaju para da ulazu u ekskavaciju ove udaljene lokacije. Medjutim, prije 7 godina su Italijanski arheolozi dosli i ostali preko ljeta i pokrenuli pocetna iskopavanja.

Na Internetu ili u knjigama nisam nasao ni rijeci o piramidama pored Naske.

****

Najedamput, zelenilo. Podzemni vodeni tok je formirao oazu sa drvoredom i travom koje djeluju nestvarno usred pustinje. Parkiramo. Pred nama dva manja brda. Koja se ni po cemu ne razlikuju od golih, kamenih brda sirom svijeta. Barem ne iz daljine.

U dnu jednoga, uklonjen povrsinski donji sloj. I pred nama se ukazuju ostaci zida.

Gradjevinski materijal je nepecena cigla, adobi. Zagrabi se komad pustinjskog tla sa glinom, pomijesa sa vodom, oblikuje i ostavi na suncu. Za koji dan bi cigle bile spremne. Veci sastojak gline bi davao cvrscu ciglu. Ovo je bio osnovni gradjevinski materijal na jugu i sjeveru Perua.

Naska “Piramida Sunca” danas je samo “brdo” u kamenoj pustinji, sa neznatnim kolicinama kisa tokom zadnjih nekoliko hiljada godina. Temelji piramide ukazuju da je cigla bila izlozena dugotrajnom djelovanju vode sto bi starost ove gradjevine moglo pomjeriti u doba potonuca Atlantide (prije 12.000 godina) i svjetskih poplava koje su slijedile.

Posto se zna da ovaj dio Perua ima nepromijenjenu klimu vec hiljadama godina, bilo bi logicno ocekivati da ce gradjevine od cigle ostati dobro ocuvane. Mozda malo oronule, ali u dobrom stanju. Medjutim, izgled otkrivenih donjih zidova piramide ukazuje da je cigla bila izlozena dugotrajnom djelovanju vode. Ne povremenih kisa.
To sada radja problem. Otkud dugotrajne poplave u ovom dijelu kamene pustinje? I od kada one datiraju? Da li od doba potunuca Atlantide (12.500 godina)? To bi znacilo da su graditelji savremenici Atlantidjana I civilizacije Mu.

Pitam Suzi sta je pretpostavka u vezi graditelja i datuma izgradnje piramida. Ona kaze da se spekulira da je kultura Naska izgradila ove gradjevine prije 1.500-2.000 godina. Ali, i potvrdjuje pretpostavku da je cigla bila izlozena poplavama. Kaze da je sef Italijanske arheoloske ekspedicije dosao da zakljucka da su piramide bile 15-20 godina kompletno pod vodom! I za to nije imao nikakvog logicnog objasnjenja.

****

Vadi iz svoje torbice zguzvanu fotografiju koja predstavlja rekonstrukciju citavog grada koji se nekada ovdje nalazio. Slikam to, kao da sam znao da na Internetu necu uspjeti nista pronaci o ovom mjestu.

Naska piramide – rekonstrukcija Grada, neutvrdjene starosti. Impresionira razvijenost civilizacije od koje je danas ostao samo vreli kamen.

Kao i svaka rekonstrukcija i ova je podlozna razlicitim tumacenjima; medjutim, glavni obrisi grada sa objektima, njihovom visinom, trgovima i uredjenoscu, impresioniraju. A, mislim se, pogledajmo ovo podrucje sada ("Iz praha smo nastali, u prah cemo se vratiti.").

Polako se penjem ka vrhu prve piramide. Posto je najveca, nazvali su je "Piramida Sunca". Prolazim pored reda stepenica; mogu se uociti prolazi, razliciti nivoi, pregrade.

Otkopane stepenice Naska piramide

Idemo prema vrhu piramide. Uocljive su rupe, metar siroke, nekoliko metara duboke. Kaze da su one koristene za skladistenje hrane, u tamnom i hladnom prostoru.

****

Hodajuci prema vrhi, Suzi se saginje i podize komad keramike. Kaze da imam rijetku priliku da vidim keramiku napravljenu prije 2.000 godina. Zadnji put su je Naske koristile i otada je nedirnuta. Uzimam nekoliko komada. Svijetlo smedji sa jedne strane, pocrnjeli sa druge. Ocito je da su ovo bili dijelovi posude upotrebljavane za kuhanje. Ona vanjska strana je potamnila od vatre. Nalazim drugi komad crvenakstosmedj sa obje strane. Komad keramike je tanji od onih prvih; ocito da je bilo rijec o ukrasnoj vazi.

Drzim keramiku u ruci. Ona me spaja sa civilizacijom starom nekoliko hiljada godina. To je poseban osjecaj.

(Nekoliko komada je zavrsilo u mojoj radnoj sobi. Za uspomenu.)

Piramida Sunca je neistrazena, prakticno netaknuta. Kao i citavo podrucje oko nje. Mozda ce proci decenije prije nego postane turistickom atrakcijom. A mozda ce vjecno ostati zakopana.

****

Posmatram predio sa vrha piramide. Ispred nas se pruzaju nova brda kilometrima daleko. Izgledaju sasvim obicna. Ili, mozda nisu?

"Ovo je piramida Mjeseca", kaze mi Suzi, pokazujuci stotinjak metara dalje.

Naizgled, kameni brezuljak, nesto nizi od ovog na kome smo sada. Ime me ne cudi. Kada arheolozi nadju dvije piramide u Juznoj ili Srednjoj Americi, vecu nazovu piramidom Sunca, a manju piramidom Mjeseca. To vec postaje neozbiljno i nemastovito.

Zapazam rupu sa desne strane, pri vrhu.

- Suzi, sta je ona rupa pri vrhu piramide?

- Tu su Italijani vrsili iskopavanja i nasli su mumiju zene.

- Kada?

- Prije sedam godina.

- I sta se o njoj zna?

- Bila je bogato ukrasena; ocito, pripadala je vladajucoj eliti.

- Da li su utvrdili starost mumije?

- Jesu. Radiokarbonskom metodom je utvrdjeno da je mumija stara vise od 4.000 godina!

- Cetiri hiljade godina?! Ali, Suzi, ti mi rece da su Naske izgradili ove piramide prije 1.500 godina. Ako je mumija stara 4.000 godina onda to znaci da su i piramide stare barem toliko. To znaci da pada u vodu teorija o Naskama kao graditeljima piramida.

- ???

- I ne samo to, Suzi. Ispod ove mumije koja je otkrivena pri vrhu, vjerovatno ce u donjim slojevima naci jos koju mumiju koja pripada nekoj starijoj kulturi. A mozda ce pronaci i treci nivo sa jos starijim mumijama.

- ?

- Ali ni to nam nece otkriti pravu starost piramida. Jer, piramide su pravljene kao spiritualno-astronomski objekti, a ne kao grobnice. Originalni graditelji su vjerovatno stariji hiljadama godina… Po meni, rijec je o potomcima civilizacije Mu ili Atlantidjana…

- I ja vjerujem u postojanje Atlantide.

- …I, kada je ovaj grad vec dugo bio napusten, dosli su novi narodi koji bi tu ostajali… a neke od svojih velikodostojanstvenika bi tu i sahranjivali.

****

Cini mi se da smo oboje ponesto naucili danas. Krecemo natrag po vrelom kamenu. Put ce potrajati nesto duze nego pri dolasku, jer smo ponovo nekoliko puta skretali sa kursa.

Sutra me cekaju nova uzbudjenja u sjevernom regionu zemlje. Letim prema granici sa Ekvadorom.

2.3.9. Tukume piramide

"Prolazeci kroz sumu rogaca, daleko od naselja, cinilo mi se da sanjam. U svom zivotu nisam vidio tako sto… najveci kompleks mounumentalnih struktura izgradjenih od cigle u Novom svijetu. Imao sam zadovoljstvo gledati pred sobom 26 ogromnih piramida, sa nizom manjih objekata, na tom svetom mjestu od 500 jutara povrsine. Bukvalno sam se osjecao da sam dosao s druge planete, kao da na Zemlji nema nista slicno ovim cudnim i kolosalnim rusevinama…" (Norveski istrazivac Thor Heyerdahl, 1987.)

****

Glavni razlog mog dolaska na sjever Perua bio je posjet grobnici Lorda Sipana.

Kada je, prije petnaest godina, pronadjena nedirnuta grobnica ovog vladara iz doba prije dvije hiljade godina, to je smatrano najvecim arheoloskim otkricem XX stoljeca u obje Amerike. Proglasili su ga Tutankamonom Juzne Amerike. Zbilja, iz samo jedne grobnice, izvuceno je na povrsinu toliko zlatnih, srebrnih i drugih ukrasnih i ceremonijalnih predmeta te alata da su u polumilionskom Chiclajo-u napravili reprezentativni trospratni muzej i potpuno ga napunili (otvorenje je bilo u novembru 2002.; par sedmica prije mog dolaska, predsjednik Perua Alejandro Toledo ga je otvorio).

Medjutim, ovo otkrice blijedi pred onim sto me cekalo 40 km sjevernije.

****

Dosao sam u neugledno selo Tucume, neasfaltiranih ulica. Na ulazu me docekao pogled na crvenosmedje brdo, oronulih stranica. Dok je taksista vozio dalje, pitao sam se je li moguce da je ovo piramida. Cinila se nekako nestvarna. Izgubila je svoj pravilni, stepenasti oblik, ali je jos uvijek impresionirala svojom velicinom.

Dobrodoslicu nam je pozelio znak "Bienvenidos, Museo de Sitio, Tucume". Rogaceva suma mi zaklanja

pogled. Put vodi uzbrdo. Table koje pokazuju nekoliko razlicitih ruta za obilaske: krace i duze.

Napokon, izlazim na cistinu.

Kako opisati ovaj prostor od koga zastaje dah? Nemam nikog da podijelim ovo posebno osjecanje kada se javlja osmjeh na licu, jer se prisustvuje necemu neocekivanom i spektakularnom.

Instinktivno, idem ka sredistu kompleksa u kome je najvisa piramida… koja se naslanja na pravo brdo. U glavi mi se javlja misao da su ga graditelji smatrali svetim. Penjem se na piramidu. Sa vrha je pogled prema nekadasnjem velicanstvenom gradu. Danas to podsjeca na ogromne naslage kamena i pijeska slozene u nekim cudnim i pravilnim nizovima.

Kompleks Tukume piramida u sjevernom Peruu. Nekadasnji velicanstveni Grad sa 26 impresivnih piramida izvan je turistickih mapa i nepoznat siroj javnosti.

****

Jednog od mojih prethodnika je pitao lokalni vodic, Arturo Cervantes, sta je osjecao kada se popeo na brdo.

- "Odgovor je komplikovan, jer, cini mi se, mnogi detalji nedostaju da bi se shvatio originalni dizajn."

- "To je vjerovatno zato sto vasa kultura ima komplikovan pogled na stvari. Originalni dizajn ovog nalazista je u stvari vrlo jednostavan. On je u formi paukove mreze, sa prirodnom planinom ("apu") lociranoj u centru."

****

Tukume piramide su izvan turistickih mapa. Tesko je shvatiti zasto: neobavijestenost, nemarnost, nebriga, ili jednostavno zelja da se ne privlaci paznja. U arheoloskim krugovima ove piramide su interesantne zbog svoje kiklopske velicine. Primjera radi, najveca piramida je 450 metara duga i sto metara siroka, sto odgovara povrsini sest nogometnih igralista.

Ispred najvise Tukume piramide

Ove stepenaste piramide na vrhu nemaju spic, vec veliku platformu na kojoj su nekada bili smjesteni hramovi. Legende kazu da je svaki nivo ("stepenica") simbolizirala razvojnu fazu u covjekovom zivotu… i da je svaka od tih faza trebala u svoj punoci da se prozivi i uziva u njoj. Kada bi se stiglo do vrha to bi znacilo da je bice u potpunosti spiritualno evoluiralo.

****

Po silasku mi se pridruzuje vozac taksija i slika me ispred najvece piramide; a jedan od rijetkih otkopanih zidova, koji prikazuje unutrasnje zidove sa ciglom, ce se naci u objektivu moje kamere.

Pocetak iskopavanja Tukume piramide – ispod naslaga pijeska pojavila se cigla

Gradjevinski materijal za piramide u Naski, na jugu zemlje, i ovdje je bio identican; nepecena cigla. Klima je vrlo slicna, topla, suha, s rijetkim kisama. Medjutim, ovdje se ipak biljeze nevremena koja bi prouzrocila djelovanje vode i vjetra na Tukume piramide. Stoga je i njihova erozija shvatljiva i lako uocljiva: od vrha prema dnu. S druge strane, Naska piramide kao da su dugotrajno plivale u vodi stvarajuci bezoblicnu masu na povrsini.

Stvarno doba gradnje i autori su nepoznati u oba slucaja. Za Tukume piramide kazu da ih je gradila civilizacija Sikan. Obisao sam novootvoreni muzej 20 km odavde (samo par posjetilaca, za razliku od hiljada posjetilaca u Chiclajo-u). Ono sto je prikazano o kulturi Sican ne impresionira; jednostavno ne mogu povezati te Indijance sa ovim gradjevinskim poduhvatom.

Mozda je rijec o romanticnoj zelji da se ovi sjajni gradovi smjeste mnogo dalje u proslost, u doba mitskih civilizacija. Ili mi moj duboki osjecaj, kao i Norvezaninu Heyerdal-u, ne dozvoljava da se slozim sa oficijelnim verzijama.

Nakon obilaska piramida posjetio sam mali muzej, tacnije nekoliko prostorija u kojima su smjesteni dosada pronadjeni I sacuvani artifakti. I, kao sto to obicno biva, ovako zabacena mjesta kriju velike tajne. Na kamenoj ploci sam ugledao niz znakova uklesanih koji su nesumnjivo izgledali kao stilizirani hijeroglifi pronadjeni na Uskrsnjem otoku. Rondorondo pismo sa Uskrsnjih otoka je zagonetka vec nekoliko stotina godina za nauku.

Cini mi se da je ta zagonetka za mene rijesena. Pacificka veza civilizacije Mu, od Japana, preko Uskrsnjih otoka do Perua, je potvrdjena.

Tukume hijeroglifi su za mene stilizirani odgovor na dosada neobjasnjene hijeroglife sa Uskrsnjih otoka

2.4. Bolivijski Tihuanako

Drugo najvece jezero u Juznoj Americi je Titicaca. Uklijesteno izmedju Perua i Bolivije, smjesteno je na visini od blizu 4.000 metara. Smatra se da je jezero staro izmedju 100.000 godina i dva miliona godina. Podaci poslednjih nekoliko stotina godina pokazuju da se jezero polako povlaci i gubi vodu. Na juznoj, bolivijskoj strani, nalazi se poluotocic Copacabana gdje su skoro vrsena opsezna podvodna istrazivanja. Rezultat jedne od poslednjih ekspedicija (iz 1990.) je nesumnjiv dokaz o postojanju podvodnog grada sa hramovima izgradjenim od ogromnih kamenih blokova, stotinama metara dugim kamenim putevima i stepenicama koje vode u dubine nepoznatog, prekrivene gustim naslagama algi i podvodne vegetacije.

Titicaca otvara more pitanja, medju kojima:

- Titicaca u prijevodu znaci "puma". Ovo ime je prisutno hiljadama godina medju lokalnim stanovnicima. Zapadni covjek je tek prije tridesetak godina, snimajuci jezero satelitima, shvatio da ovo veliko jezero ima oblik pume. Pitanje: ko je nadlijetao jezero "prije nase ere"?

- Jezero ima prisutnu morsku floru i faunu. Pitanje: otkuda morska vegetacija u najvisem jezeru na svijetu?

- Otkrice podzemnog grada ispod nivoa jezera u situaciji kada se nivo jezera svake godine smanjuje zvuci nelogicno. Pitanje: koja su to primitivna plemena imala tehnologiju da grade podvodne gradove prije nekoliko hiljada godina?

Skandalozna spanjolska "osvajanja" juznoamerickog kontinenta u XVI stoljecu spadaju medju

sramotne evropske pohode. Konkvistadore su pratili kronicari koji su biljezili cuda na koja su nailazili. Nazalost, vecina biljeski je ostala skrivena od javnosti. Medju onima koji su dostupni su i tekstovi Pedro Cieza de Leon-a, koji je 1540. posjetio oblast Titicaca jezera. Dvadesetak kilometara juznije naisao je na statue, monolite, ostatke kamenog grada kojeg su lokalni stanovnici zvali Tiahuanaco. Razgovarajuci sa Inkama saznao je da su ove rusevine bile prisutne mnogo, mnogo prije dolaska prvih Inka.

Petsto godina kasnije, arheolozi se, u vecini slucajeva, slazu da je Tiahuanaco (Tihuanako) ostatak vrlo napredne civilizacije nestale bez traga. Rusevine su (vjerovatno) najstarije poznate na Planeti.

Pokusaji dijela arheologa i historicara da starost monumenata smjeste u relativno blisku proslost (oko 1.200 godina p.n.e.) i pripisu je nekoj imaginarnoj Tihuanako kulturi, lako propadaju. Ta takozvana kultura nema nikakvih korijena u ovoj regiji, nije bilo sporog postepenog rasta i ulaska u zrelu, naprednu fazu. Izgleda jednostavno da je odjedamput stvorena visokonapredna kultura, koja isto tako misteriozno nestaje.

Druga mogucnost je, naravno, da je rijec o granicnom dijelu dvije svjetske civilizacije, kulture Mu i Atlantide, koje je progutala vodena stihija prije 12.000 godina. I ta mogucnost ce, kako ce se pokazati, objasniti sve misterije i otvorena pitanja Tihuanaka i Titikake.

Kamene rusevine pocinju sa "Sucevom kapijom". Rijec je o portalu isklesanom od jednog kamenog bloka tezine 15 tona. Nesto dalje, hram Kalasasaya, spada u red arheoloskih cuda. Zidine hrama su napravljene od monolita, kamenih blokova, koji nisu isklesani... vec "izliveni u kalupu". Mi danas takvu tehnologiju jos nemamo.

Jos jedan kilometar dalje od glavnog hrama, nalaze se gigantski blokovi koji su plavkasto-sive boje. Nacin na koji su obradjeni jasno pokazuje masinsku obradu!

I, jos dalje... Blokovi su bili pricvrsceni jedan uz drugi metalnim prstenovima!

Dva kameneoloma sa kojih su blokovi dovozeni bili su udaljeni 15-ak i 100 kilometara. A tezina blokova? Sitnica: 150-200 tona!

(I ponovo je "odsustvo gravitacije" pomoglo izgradnju, kao u egipatskom slucaju. I prijevoz, ovaj put ne preko pustinje, vec 200-tonske megalite preko rijeka, kopna i jezerskih povrsina.)

****

"Hram" je pojam koji je precesto u upotrebi u arheologiji. Sve ono sto se ne da objasniti s poredjenjem s nasim nacinom zivota, a sto nosi u sebi dozu nepoznatog, naziva se hramom. Onda se to poistovjeti sa idolopoklonstvom, tome se dodaju oltari sa zrtvama za boga "Sunca" ili nekog drugog i... od napredne duhovne civilizacije napravili smo primitivno pleme ... koje eventualno ima neka dostignuca u matematici ili astronomiji.

Nazalost, isuvise ozbiljnih ljudi nasjeda ovom triku.

Pretpostavimo da su objekti iz drevne proslosti imali i neke druge funkcije... koje nemaju nase gradjevine. Onda bi "hram" Kalasaju mogli nazvati drugacije.

Kamene gradjevine su imale svoju kalendarsku, astronomsku, matematicku, arhitekturnu i urbanu logiku. Broj kamenih blokova i njihov raspored su odgovarali danima u godini. Sunce izlazi svaki dan, krece se po horizontu, zalazi ... i slijedeceg dana izlazi sa malim pomakom na horizontu. Prvi zrak izlazeceg sunca prvog dana proljeca, prolazi tacno kroz centar kapije Kalasaje. Proljetni solsticij (noc i dan traju podjednako) oznacavao je pocetak nove godine.

Svaki novi dan, sunce udara po novom bloku. Jednostavno posmatrajuci polozaj kamenog bloka mogao se odrediti dan u godini.

(Cime se rjesava problem stampanja kalendara za lokalno stanovnistvo. Ocito, kalendari su bili izlisni. Ista stvar je i sa satovima.)

Prvi dan ljeta, izlazeci suncev zrak bi udario u ugaoni kameni blok. Pola godine kasnije, na pocetak zime, sunce bi se nisko moglo vidjeti sa drugog kraja Kalasaje.

Kada odemo do Bolivije, moci cemo se uvjeriti u svrsishodnost ovog kalendara. Cak i danas.

Jedina iznimka je da suncevi zraci ne pogadjaju tacno u centar oznacenih linija na kamenim blokovima. Razlog je astronomski objasnjiv. Polozaj planete Zemlje prema Suncu se polako mijenja i nakon nekoliko stotina godina ta odstupanja postaju vidljiva golim okom.

Drugim rijecima, na dan proljetnog solsticija, prva sunceva zraka nece proci kroz centar ulazne kapije Kalasaje. Nego sa malim pomakom. Nakon nekoliko hiljada godina to odstupanje ce postati jos vece.

Ova cinjenica je ponukala arheologe (Posnansky/Broznansky, Schindler-Bellamy) da potraze pomoc od astronoma (Allen, Steede). I da utvrde koliko je vremena trebalo da prodje do tolikog suncevog odstupanja. Odgovor bi ocito oznacio precizan datum izgradnje Kalasaje.

Arheolozi tvrde: 17.000 godina! Astronomi su nesto oprezniji i smjestaju ga prije 12.000 godina.

Dakle, u doba Atlantide i Mu..

Naravno, nece svako prihvatiti ovo kao dokaz da je hram izgradjen prije toliko hiljada godina... samo na bazi pretpostavke koja je bila uloga doticne gradjevine. Nema sumnje da se njihovo razmisljanje nece promijenit...i samo zbog cinjenice da ni danas ne postoji tehnologija za gradnju grada sa kamenim blokovima kao ovog u Tihuanaku...

I, to je u redu. Ljudi su razliciti. I nije lako srusiti (im) sistem rezonovanja.

Pogotovo kada postoji kompleksan sistem koji radi na drzanju covjeka u mraku: obrazovanje, mediji, historija, unistavanje i/ili modifikovanje drevnih knjiga...

Tihuanako je bio znacajan lucki grad u doba Atlantide na jezeru Titikaka. Preko 115.000 ljudi je zivjelo u gradu i jos dva puta toliko u siroj okolini.

Svjetski potop od prije vise od 12.000 godina, uzrokovan kosmickom kataklizmom, doveo je do unistenja i ovog grada. Nakon povlacenja morskih voda, rasparcani kameni blokovi ostali su lezati unaokolo. Nivo jezera se podigao ostavljajuci potopljenim vecinu gradskih ulica i nastambi. Morski val je sa sobom donio morsku floru i faunu pridruzujuci je jezerskog vegetaciji.

Na rusevinama prethodne civilizacije, dolazio je zivjeti covjek nove civilizacije. Od Inka do Ajmara Indijanaca. Od kamenih blokova razasutih unaokolo, Spanjolci su gradili katolicke crkve. O Tihuanako ljudima znalo se sve manje... Mitovi su postajali sve neodredjeniji... Znanje je ponovo izgubljeno negdje u vremenu i prostoru.

Hram Kalasaja spada u red arheoloskih i gradjevinskih cuda. Blokovi teski po dvije stotina tona, perfektno oblikovani (izliveni u kalupima?) formiraju astronomsku, matematicku i arhitekturnu cjelinu i cine Bolivijski Tihuanako jos jednim dokazom da se svjetska historija mora mijenjati.

II CIVILIZACIJE ATLANTIKA I SREDOZEMLJA

3. Koordinate Atlantide

Platon je bio Sokratov ucenik sve dok se Atenjani nisu surovo obracunali sa Sokratom 399 godine p.n.e. Nakon toga, Platon puno putuje, ukljucujuci i put u Egipat. Kada se ponovo skrasio u Ateni, osnovao je Akademiju, skolu nauke i filozofije, pretecu danasnjih univerziteta. Njegov najpoznatiji ucenik je bio Aristotel.

Zahvaljujuci brizljivom cuvanju dokumenata, mnostvo Platonovih radova je sacuvano. Bilo u formi pisama ili dijaloga. Danas cemo pomenuti dva: "Timeaus" i "Critias". Njihov znacaj je izuzetan; to su jedini znani originalni radovi koji pominju otok iz naslova danasnjeg priloga: Atlantidu.

"Timijus" i "Kritijas" predstavljaju dijaloge vodjene izmedju Sokrata, Hermokrata, Timijusa i Kritijasa. Kao prilog ranijem razgovoru o idealnom drustvu, Timijus i Kritijas su ispricali Sokratu

pricu koja "nije fikcija nego istinita prica". Prica je o konfliktu izmedju drevnih Atenjana i Atlantidjana preko 9,000 godina prije Platonovog vremena (12,000 godina distance od nas). Prica o Atlantidi je prenesena Solonu od strane egipatskih svestenika. Solon je ispricao Dropidu koji je bio pra•pra•djeda Kritijasu. On je, pak, pricu cuo od svog djeda, cije je ime takodje bilo Kritijas.

"Sokrat: ...Vrlo dobro. A koja bi to bila cuvena drevna prica koja nije samo legenda, nego stvarna cinjenica?

Kritijas: ... U egipatskoj delti, u grad Sais, stigao je Solon kojeg su docekali sa velikim pocastima... Razgovarao je sa svestenicima koji su bili cuvari drevnog znanja...Tamo je otkrio stvari koje nijedan Helen prije njega nije znao o starim vremenima..."

(Iz Platonovog doba podjimo jos unatrag, u drevni Egipat.)

"Solon: ... Zelio bih vam govoriti o najstarijim vremenima kako ih mi znamo; o Foronijusu, "prvom covjeku", o potopu, o genealogiji mojih praotaca...

Egipatski svestenik: O Solonu, Solonu, vi Heleni niste nista drugo do djeca, i nema starca medju vama.

Solon: Kako mislis?

Egipatski svestenik: Mislim da ste u mislima jos uvijek zeleni, mladi. Nema drevnih iskustava koja ste sacuvali ili naslijedili. I reci cu ti zasto. Dosada je bilo, i bice ih jos, mnogo katastrofa koje bi zbrisale citave civilizacije. Vi se sjecate samo jednog potopa. A bilo ih je mnogo. Nadalje, vi ne znate da je na vasim zemljama zivjela najnaprednija civilizacija koja se ikada pojavila na Planeti. Vi ste, i vas citav Grad, daleki potomci nekolicine prezivjelih..."

Arhaicna prica krece na petnaest stranica teksta i vodi nas na otok Atlantidu. Ukratko, ovo je Solon saznao prije skoro tri hiljade godina.

Do prije 12,000 godina postojao je veliki otok u Atlantskom okeanu naseljen sa naprednom i mocnom civilizacijom. Bili su bogati zahvaljujuci prirodnim izvorima. Otok je bio svjetsko srediste trgovine i proizvodnje. Grad Atlantis bio je smjesten na obodu otoka. Grad je bio opasan sa nekoliko koncentricnih krugova ispunjenih vodom. Time je bila omogucena plovidba do njegovog centra (9 km). Izvan samog centra, u drugom krugu, je bila gusto naseljena oblast gdje je zivjela vecina stanovnistva. Izvan grada lezala je plodna zemlja (530 km dugacka i 190 km siroka). Navodnjavanje je vrseno putem mreze kanala koji su skupljali vodu iz planinskih izvora i rijeka. Dvije zetve godisnje su bile moguce. Otok je obilovao florom i faunom, ukljucujuci slonove koji su slobodno tumarali.

U sredistu otoka bio je izgradjen hram u cast Posejdona, boga mora. Ispred hrama je bila gigantska zlatna statua Posejdona kako jase u kociji koju vuku konji sa krilima. U ovom hramu su vladari Atlantide diskutirali zakone i donosili presude.

Generacijama su Atlantidjani zivjeli jednostavnim zivotom. Ali, polako su poceli da se mijenjaju. Moc i oholost su poceli da ih korumpiraju... Uskoro, u jednom nasilnom naletu, bili su kaznjeni. Otok Atlantida, njegovi ljudi i memorije, progutalo je more...

****

Slijedi prica zasnovana na tekstovima autora koji se cesto javljaju napisima o duhovnom zivotu Atlantidjana: Mark Hammons i Geoffrey Keyte, ciji se, opet, tekstovi nerijetko pozivaju na najcuvenijeg americkog proroka Edgar Cayce•a, koji je iza sebe ostavio more knjiga sa svjedocanstvima reinkarniranih dusa sa Atlantide.

Atlantida je fizicki locirana izmedju Sargaskog mora, platoa Bimini na jugu i Azorskog otocja na krajnjem istocnom kraju.

Mnogo ostataka drevne civilizacije zagadjuje more unutar ovog trokuta. Cilj da se pronadju ostaci Atlantide nije samo u pronalazenju starih objekata. Njih je zapravo dosta, vecina jos uvijek neotkopana. Stvarna zelja je da se dodje do legendarne tehnologije Atlantidjana.

Americka vojska se ozbiljno zainteresirala za Atlantidu tokom 1940•ih kada su nasli interesantan uredjaj u pustinji u Novom Meksiku. Povezivanjem sa Teslinim tumacenjima zakljucili su da je rijec o nekoj vrsti motora. Koji moze stvari i ljude uciniti "nevidljivima"! Tacnije, koji ih moze odvesti u drugi prostor i drugo vrijeme.

Eksperimenti koji su slijedili tokom narednih decenija doveli su do niza svjedocanstava.

U pocetku, "povratnici" su bili etiketirani kao "lazovi" ili "ludjaci". Odvedeni na izolirane farme bez mogucnosti kontakta sa okolinom. Vremenom, iskustva su pocela pokazivati trend, slicice koje su objasnjavale mozaik. Atlantida ne samo da nije bila mit, nego je bilo vise nego jedna Atlantida! Ono o cemu je govorio Platon je imalo historijsku podlogu, ali u stvarnosti je bilo i vise od toga.

U stvari, mnostvo grckih prica jesu istinite u sustini, ali su samo blijedi odsjaj ranijih dogadjanja.

Drevni Rimljani su prije 2.500 godina kopirali jos stariji grcki kip Posejdona sa trozupcem. Prema legendi, Posejdon je bio prvi vladar Atlantide po kome je najveci otok arhipelaga u centru Atlantika dobio ime (Posejdonija). Trozubac je simbol tri najveca otoka Atlantide.

3.1. Posejdonov hram na Atlantidi

Atlantida je nestali kontinent koji je trpio tri kataklizme. Prije 50 000 godina, u vulkanskim erupcijama, tone polovina kopnene povrsine izmedju Evrope i Afrike, s jedne, te obiju Amerika s druge strane. Oko 28 000 godina p.n.e. dolazi do promjene zemaljskih polova. Atlantida gubi ponovo dio kopna, zavladalo je ledeno doba. I, napokon, sudarom sa kosmickim objektom, oko 10 000 g.p.n.e. Atlantida konacno tone. Tek nekoliko visokih planinskih vrhova, medju kojima i Kanarski otoci, ostaju iznad povrsine mora,.

Dvije knjige o Atlantidi ce nam biti vodici u nastavku.

Shirley Andrews i njena "Atlantis, Insights from a Lost Civilization" (2001.) je prva. (Trenutno sam na polovini knjige.). Lewis Spence je u svojoj trecoj knjizi o Atlantidi "The Occult Sciences in Atlantis" (1977.) detaljno opisao svestenstvo ove civilizacije.

****

Svedska ekspedicija je istrazivala uzorke podvodnog tla oko 800 km zapadno od obala Afrike. Godina je 1948. Medju uzorcima na koje su naisli, bili su primjerci 60 razlicitih vrsti slatkovodnih algi. Daljim testiranjem je ustanovljeno da su se alge iz jezerske vode nasle na morskom dnu prije 12 000 godina. Ili, konkretnije, nakon zivota u slatkim vodama Atlantide, nakon njenog potonuca, zavrsile su na dnu Atlantskog okeana. U narednim godinama, slijedila su slicna otkrica u okolini Azorskih i Kanarskih otoka.

Samo nekoliko planinskih vrhova je prezivjelo katastrofu Atlantide. Otocja Azora, Madeire, Kanara i Kejp Verde su podsjecanja na izgubljenu civilizaciju. Planina Atlas je bila najvisa u to doba - oko 6 000 metara. Ime je dobila prema prvom Posejdonovom sinu. Atlas je uvijek bio prekriven snijegom. Iz vulkanskih dubina para je stvarala oblake koji su neprestano zaklanjali sami vrh. Pogled na Atlas je bio nezaboravan; nije cudo sto se doimalo da je ta planina spojena sa nebeskim svodom.

Danas je od Atlasa ostao vrh Pico Alto u Azorima; preko 3 000 metara je svojevremeno zavrsilo pod morem, ali jos uvijek se oko 2 500 metara nalazi iznad njegove povrsine.

Erozija duz obala Atlantide je kreirala beskrajne pjescane plaze. Potonucem Atlantide te su se plaze nasle na dnu okeana. Americki okeanograf Dr. Maurice Ewing je 1949. prijavio njihovo postojanje 1 600 km daleko od spanjolskih obala . Vozeci se podmornicom, uzeli su uzorke pijeska. Rezultat: pijesak je bio oko 12.000 godina star. Uzorci pijeska ispod dubljeg nivoa dali su starost od 20 000 godina.

Geoloski dokazi za postojanje Atlantskog kontinenta su brojni. Koraljni ostaci prikazuju biljke i zivotinje koje ne mogu prezivjeti na dubini vecoj od dvadesetak metara. A ovi koralji su pronadjeni duboko na Atlantskom dnu potvrdjujuci tezu da je nekadasnji kontinent bio izmedju americkog i evropsko/africkog kopna.

****

"... U nadi da ce naci zadovoljavajuce rjesenje problema opasnih divljih svijeri... nekoliko konferencija je odrzano na Atlantidi. Prvi sastanak je bio 52 000 g. p.n.e. Mudri predstavnici pet nacija su se odazvali. Dosli su iz onog sto je danas znano kao Rusija i Bliski istok, zatim predstavnici Sudana i gornje Zapadne Afrike, iz oblasti koja je danas Gobi pustinja, te predstavnici nekadasnje Lemurije i Atlantide... Delegati iz Indije i zemlje Og (Peru) su se pridruzili originalnoj grupi tokom narednih konferencija... Slozili su se da Atlantidjani izovde eksperimente sa kemijskim silama kako bi prosirili arsenal oruzja..." (Shirley Andrews citira cuvenog Edgara Cayce-a i njegove "Readings").

..."Ubrzo nakon poslednje konferencije iz 50.722 godine p.n.e. doslo je do promjene polozaja Zemaljskih polova ... uzrokovane nepazljivom upotrebom razarajucih eksploziva. To je izazvalo zemljotrese i vulkanske erupcije diljem Planete...

... Destrukcija Atlantide je bila samo jedna u nizu koje su cekale na red... Ljudi koji su prezivjeli su prolazili kroz teske periode, ali bi se civlizacija uvijek oporavljala... doduse bili su unekoliko drugaciji od nas, ali su se razvijali na slican nacin. U pocetku, ljudi su bivali bliski sa priodom, ali kako bi se vremenom nauka i tehnologija razvijala, oni su postajali agresivniji i vise materijalisticki orijentirani. U godinama pred 28.000 g.p.n.e. i 10.000 g. p.n.e. moralni standardi su padali, kvaliteta spiritualnog zivota je zaostajala i raspad je neminovno slijedio... Negativne vibracije sa Atlantide uzburkavale bi svoju zemljasku i kosmicku okolinu... a tamo je sve povezano i isprepleteno. Neobazrivo koristenje

mocnih energetskih izvora dovodilo je do nestabilnosti zemaljske kore i njenog pokretanja duz tektonskih ploca..."

****

Da li je ljudska vrsta ista naucila? Ili iste greske neminovno slijede jedna za drugom? Civlizacija za civilizacijom, jedno doba za drugim. Naivno mislimo da smo izumili nacine da ukrotimo prirodne sile... a sve je, zapravo, davno bilo izmisljeno. Stvari se samo ponavljaju, prirodne katastrofe zbrisu ostatke prethodne civilizacije, a nova pocinje ispocetka. U momentu kada homo sapiens misli da naucno i tehnoloski gospodari svojom okolinom, u svojoj oholosti zaboravlja svoju duhovnu supstancu... I ne vidi neminovan kraj. Nuklearne tehnologija i biolosko naoruzanje ne idu zajedno sa plemenskim nivoom razmisljanja prosjecne vojnicke glave u bilo kojoj zemlji danasnjeg "razvijenog" svijeta.

****

"... Dvije fizicki razlicite grupe ljudi su zivjeli na Atlantidi. Prvi, kromanjonci, su imali dugu i usku glavu sa mozdanim kapacitetom vecim od danasnjeg prosjecnog covjeka. Zubi su im bili mali i jednaki, relativno dugog nosa, visokih jagodica. Muskarci su bili visoki, obicno preko 180 cm. Kromanjonac u nasem odijelu bio bi skoro nezamjetljiv na nasim ulicama, osim jednog detalja: ljepote, koja bi ih izdvajala.

Druga rasa je bila drugacija od kromanjonaca. Zivjeli su u istocnim planinama, tamne koze, vrlo jaki, misicavi. Rudarstvo im je bilo osnovno zanimanje. Bili su vrlo duhoviti. Dobri ratnici, cinili su vecinu armije Atlantide.

Atlantidjani su vjerovali u reinkarnaciju. Jedna dusa, besmrtna, stvorena od strane Kreatora, koja ne umire u momentu kada srce prestaje da kuca...

Brak je zvan "unijom". Partneri bi isli kod lokalnog svestenika, koji bi izvrsio uvid u njihove duse, prijasnje zivote i na osnovu toga bi odredio koliko jedan drugom pasu. Naravno, slican nivo duhovne razvijenosti je obecavao dugotrajniju i stabilniju vezu.

Festivali duhovno/religijskog karaktera su bili cesti. Jedan od obicaja je bilo prinosenje posuda/tanjira sa vocem na planinske vrhove i njihovo ostavljanje u kamenim pukotinama vulkana. Vjerovalo se da ce se na taj nacin zastititi od vulkanskih erupcija i zemljotresa. Stotine tih posuda je prezivjelo.

Americko Geolosko Drustvo je 1949. vrsilo testove podmornicama u okolini Azora i iznijelo je na povrsinu posuda tezine hiljadu kilograma... kalcificiranih diskova sa dubine od nekoliko stotina metara. Posude su bile slicne tezine i oblika... starosti oko 12.000 godina. Dokazano je da su te posude, prema testovima, napravljene na povrsini. Slicni uzorci su nadjeni i na drugoj strani Atlantika, u okolini Bahama...

Na 67. strani nalazim svoj komentar: "... i ne samo oni". A ovo je tekst:

"Duz jugozapadnih obala, pjescane plaze su bile zasticene od velikih okeanskih valova. Neprestani povjetarac je bio spas za toplih, sucanih dana. Atlantidjani su voljeli da se relaksiraju ispod palminog drveca i da plivaju u mirnim morskim vodama."

I, u nastavku:

"... Delfini su bili posebni ljubimci. Atlantidjani su gradili bazene pored svojih kuca za ova, za igru uvijek raspolozena, bica. Imali su identican intelektualni tretman i postovanje. Naucili su da razumiju brzu konverzaciju delfina i shvate njihove mentalne sposobnosti i nteligenciju. Delfini su im pruzali vazan izvor informacija i znanja o moru i historiji..."

"...Rehabilitacija kriminalaca bi se zasnivala na smanjenom dotoku krvi u vazne oblasti mozga te na poticanju osjecaja krivnje u dusi pojedinca... Nakon sudske presude kriminalac bi se odvodio na medicinski stol... magnetni instrument bi ga uspavao, kosa bi se obrijala, ekspert oznacio dielove glave koje treba tretirati. Drugi, veci instrument bi slao svoje energetske zrake preko sat vremena ... i to bi dovelo do atrofiranja pojedinih krvnih dotoka u mozak. Celije lopova koje su kontrolirale gramzljivost, sebicnost i destrukciju bi nestajale. Istovremeno, svestenik bi telepatski radio na dusi, uceci je o visim duhovnim dimenzijama na kojima kriminalno ponasanje nije dozvoljeno..."

Gle vraga. I nasa medicinska nauka je dovela do razvijanja tehnike TMS (transcranial magnetic stimulation) koja omogucava doktorima da privremeno paraliziraju male regione mozdanog tkiva. Prvi rezultati su bili uspjesni u privremenom lijecenju depresije. Ostaje nam da cekamo dan kada ce metoda Atlantidjana postati standard i za nase drustvo.

Platon u svojim historijskim spisima pise da su "Atlantidjani na vrhuncu svoje moci vladali svim otocima u Atlantiku, dijelovima americkog kontinenta, kao i Mediteranom: Egiptom i sjevernom Italijom." Jedna grupa, Mulani, koja je zivjela na obali Maroka prije 12.000 godina ostavila je grobove sa neobicnim kamenim orudjima. Njihove fizicke karakteristike su slicne drugim potomcima Atlantidjana: Berberima u sjevernoj Africi i Gauncima sa Azora.

Atlantidjani su izgradili sjajan Univerzitetski kompleks u Gradu Zlatne Kapije sa dva fakulteta: Fakultet Nauka i Okultni Inkal Fakultet. U prvom su se studirali medicina, matematika, mineralogija i druge discipline.

Inkal Fakultet su vodili svestenici iz Posejdonovog Hrama. Specijalizacije su bile u okultnim fenomenima i naglasak je bio na spiritualnom razvoju studenata: astrologija, prorocanstva, citanje misli, interpretacija snova, prenos misli, upotreba misaonih projekcija da bi se kreirali materijalni objekti. Studenti su ucili da komuniciraju sa spirtualnim svijetom od koga su trazili savjete i pomoc u svim zivotnim pitanjima.

Tokom citave historije Atlantide, ljudi su gradili i zatim se skupljali oko (najcesce) kruznih kamenih monolita. Mocni krugovi su simbolizirali sve-prisutni duh jednog Kreatora. To je bio izvor snage.

Izgradnja ovih posebnih duhovnih sredista je bila kompliciran proces. Upotrebljavalo bi se samo kamenje sa posebnim sastavom. Kameni blokovi, stotinama tona teski, bi se prevozili sa velikih udaljenosti. Sredista na kome bi se gradili su se odredjivala putem vizija i snova... i bili su energetska cvorista. Obicno bi centar objekta bio iznad podzemnih voda... Lokacije Sunca, Mjeseca i pojedinih zvijezda bi odredjivali raspored monolita.

Kameni monoliti su imali dokazana medicinska svojstva; pozitivna energija Zemlje bi blagotvorna utjecala na duhovni i fizicki omotac covjekov.

Tajni rituali posveceni duhovnim bozanstvima su bili uobicajena praksa. Pocast pocetku proljeca ("Nova Godina" ili "ponovno radjanje zivota") bila je centralni dogadjaj.

Tokom noci sa punim mjesecom, prisutni bi se okupili oko kamenih krugova, uzeli za ruke i pjevusili satima ... da bi podigli energetski nivo... dok je svestenik komunicirao sa duhovnim bicima iz druge dimenzije.

Atlantidjani su Sunce smatrali izvorom svjetlosti, toplote i zivota. Na ljetni solsticij bi se organizirao posebni festival. Zajednica bi se skupila oko monolita prije zore i u pjesmi bi razdragani ljudi docekivali Sunce pjevajuci mu posebne himne i ode.

Ova skupljanja su nekada bila posvecivana pojedincima, njihovoj zelji da se oslobode sebicnosti i gramzljivosti. Uz recitacije svestenika, ostali okupljeni bi svoje misli i energiju usmjeravali na izabranog, stimulirajuci ga da se duhovno "procisti".

Moderna oprema otkriva prisustvo misteriozne energije na drevnim religijskim podrucjima u Velikoj Britaniji. Intenzitet varira zavisno od vrste kamena, godisnjeg doba i doba dana. Ultrasonicni zvucni valovi su posebni jaki prilikom izlaska Sunca. Gausmetar, koji mjeri staticno magnetno polje, pokazuje neobicno visoku kolicinu elektromagnetne energije koja cirkulira oko kamenih blokova. Dodatni testovi demonstriraju da kameni blokovi djeluju kao "pojacivaci" (amplificiraju) energetske spirale.

Znanje koje je bilo neophodno za gradnju ovih kamenih sredista se prenosilo sa generacije na generaciju Atlantidjana. Prenos duhovnog i materijalnog znanja bio je direktan, mentalni. (Pismo, kao oblik primitivnijeg prenosa znanja, se pojavilo kasnije u vrlo oskudnom obimu.)

Putovanja i migracije Atlantidjana na druge kontinente, dovela su do gradnje monumentalnih kamenih objekata na izabranim energetskim cvoristima.Vjerovanje da kamen absorbuje energiju iz svoje okoline, a zatim je predaje onima koji izvode ritual, zivjelo je i nakon potapanja Atlantide.

Ostaci monolita konstruiranih u dalekoj historiji, nalaze se i danas od Francuske, Britanije, Irske preko Mediterana, Bliskog i Srednjeg Istoka, do Meksika i Perua. Kameni krugovi su odrzavani, zatim zamjenjivani novim generacijama. Primjera radi, arheolog Geoffrey Bibby procjenjuje da je cak devet razlicitih slojeva pohranjeno ispod monumenta Stonehenge u Engleskoj.

Nasi davni preci su spoznali i vladali fenomenima koje mi, danas, tek pocinjemo da maglovito razaznajemo. Svestenci Atlantide su znali da energija kamenih blokova, uz vibracija nastalih horskim pjevanjem i ritmovima udaraljki (bubnjeva), pomaze u otvaranju svijesti. Naucili su da uspore svoje mozdane vibracije sa 30 valova u sekundi na pola vala u sekundi. Na taj nacin bi ulazili u transno stanje u kome su mogli da primaju poruke iz spiritualnog svijeta. Komunikacija sa duhovnim svijetom bila je svakodnevna, a ne limitirana na povremene "religijske rituale".

Lewis Spence u svojoj obilno dokumentiranoj knjizi "The Occult Sciences in Atlantis" opisuje proces inicijacije buducih svestenika.

Nedaleko od Grada Zlatne Kapije, nalazio se "Labirint" - ogromna pecina, prvobitno nastala hiljadugodisnjim djelovanjem lave i podzemnih voda. To je bila idealna sredina za izazove mladim Atlantidjanima. Svake godine su se pecini dodavali novi prolazi i prostorije.

(Slicna pecina nalazi se na Azorima: Algor do Carvao in Terciera, dugacka 200 metara sa vrlo visokim svodovima.)

Tipicna incijacija u Atlantskom Labirintu bila je fokusirana na koncept smrti i ponovng radjanja. Potencijalni kandidat ulazi u Labirint. U mraku dobija instrukcije da se popne u mali omedjeni prostor u kome se postavlja u fetalni polozaj. Dane i dane tu provodi gladujuci i meditirajuci. Tokom devet sedmica, potecijalni kandidat dozivljava realisticne nocne more dolaska smrti. Nakon uspjesno prebrodjenog perioda, slijedi spiritualno ponovno radjanje i osjecanje elemenata zemlje, zraka, vatre i vode. Na koncu ovog perioda svestenici masiraju tijelo kandidata i primjenjuju magicne instrumente da povrate zivot unutrasnjim organima.

Sredinom sedmog dana devete sedmice, subjekt je spreman za ponovno rodjenje. Tijelo se okruzuje sjajnom svjetloscu i simbolicno se najavljuje ceremonijalno rodjenje. Dostignut je viso nivo duhovne cistote.

Iz Labirinta, inicirani se odvodi na drugu stranu planine u kome buja zivot: egzoticne ptice, svjetni grmovi, drvece sa vocem, pitome zivotinje, bazeni sa mineralnom vodom... Iz tamne pecine u iluziju raja... "Fontana mladosti" i posebno izabrana hrana pomazu oslabljenom fizickom organizmu da povrati fizicku snagu.

U slijedecoj fazi, u "Rajskoj basti", kandidat se suocava sa borbom svoje logicne misli sjedne strane, i intuicije. Uz niz primjera, kandidat se stimulira na oslanjanje na vlastitu intuiciju i nalazenje pravilnih odgovora.

Ukoliko bi prosao i ove testove, onda bi Posejdonov Hram dobio novog iniciranog clana.

Slijedi period studiranja: okultne nauke, ritualni simbolizam, spiritualno lijecenje, levitacija, spiritualna komunikacija i druge vjestine koje su se cuvale u tradiciji hiljadama godina. Objekti Posejdonog Hrama bili su izvanredni. Observatorija je bila opremljena mocnim teleskopima sa precizno izabranim socivima. U skolskoj biblioteci su se cuvali drevni spisi. Meditacija i horsko pjevanje bili su dio obuke. Predavanje muzici i laganim instrumentalnim zvucima, izazivalo bi neopisivo uzivanje i radost prisutnih i osjecaj povezanosti sa citavim kosmosom.

Dvadeset godina skolovanja je bilo potrebno da se nauci drzati intuicija i intelekt u harmoniji. Cilj je bio da tijelo, um i duh nauce raditi zajedno i uspjesno, dajuci individui maksimalnu unutrasnju snagu i moc.

Medju popularnim disciplinama bila je i alkemija. Prije samog materijalnog procesa, bilo je neophodno da buduci svestenici shvate njegovo spiritualno znacenje i smisao. Alkemicari su za cilj imali da nauce sustinu svih stvari... da postanu jedno sa Univerzumom...da dostignu vise nivoe saznanja... i onda da prodru u tajne priorode, zivota, smrti, beskraja...

Koristeci anorgansku materiju i prateci stroge procedure, vrsili su eksperimente. Metali su im bili simboli pojedinih planeta i zvijezda. Zlato je oznacavalo Sunce: izvor zivota i ultimativnu perfekciju za kojom su tezili. Imali su podrobno znanje o atomskoj strukturi materije: daleko superiornije od onoga sto se zbiva u danasnjim laboratorijama.

Memorija o dostignucima Atlantidjana je ostala razbacana u bibliotekama i drevnim predanjima Egipta, sjeverne Afrike (Kartagine) i Grcke. Arapi su bili najvjestiji alkemicari jer su imali pristup drevnim tekstovima, kasnije unistenih biblioteka Aleksandrije i Kartagine. "Magnum Opus" je bila zbirka pisanih informacija nastala na bazi drevnih tekstova i uputa. U njemu se, pored alkemije, mogu

naci i ilustracije cudnovatih ljudi, zivotinja, dizajna i simbola koji su pripadali nekom drugom, davno prohujalom, svijetu.

Fragmenti okultnog i alkemicarskog znanja Atlantisa dolazili su u ruke masonima i drugim tajnim drustvima. Njihove tajne knjige pozivaju na obozavanje Sunca i vatre, kao i njihov interest za eksperimentiranje (alkemiju), brojeve i matematicke kodove.

Konacno, poslednji svestenicki nivo bio je "Magus", najvisi stupanj svesenstva na Atlantidi. Zavrsne zakletve su davane u "Holu Prosvjecenih", koji se nalazio na kraju Labirinta. Bio je okruzen sa dvanaest malih kapela, svaka posvecena jednom od proslih kraljeva. Visoki svodovi i bogato ukrasen oltar su dominirali prostorom. Veliki metalni gong je cekao na trenutak svecanog proglasenja. U trenutku udara u gong, zaglusujuca buka bi ispunila Labirint nalik na zvuk gromova.

Oni koji su dostigli stupanj Magusa, nakon vise od dvadeset godina studiranja, iskustava i meditacije, postajali su svjesni vlastite besmrtnosti. Znali su da fizicka smrt predstavlja samo trenutak transformacije u drugi, duhovni nivo.

Imali su sposobnost da napustaju svoje tijelo kada zazele tako da ga nisu shvatali kao zatvor za dusu.

Krecuci se nastanjenim i nenastanjenim prostorima i vremenima svemira, sirili su vlastite spoznaje... da bi bolje sluzili svojoj, ljudskoj zajednici.

Da li su alkemicarski mitovi o pretvaranju "bezvrijednih" metala u zlato istiniti? Potvrdan odgovor bi znacio jos jednu potvrdu postojanja izgubljene civilizacije Atlantide.

Razmislimo kakav bi mi odgovor dali? Pogledajmo olovo, na primjer, i postavimo pitanje da li se od njega moze napraviti zlato? Nasa logicna, "racionalna", lijeva, muska strana mozga, ce odgovoriti negativno.

Medjutim, olovo je samo skup atoma. Kao i zlato. Otkrijmo tajnu formiranja razlicitih elemenata... i ostalo je samo stvar pretumbacije atoma i dobijanja metala po izboru. Otvorimo se desnoj, zenskoj, intuitivnoj strani.

I, odgovor ce biti pozitivan.

Americki okeanograf i geolog dr. Maurice Ewing je na svojim istrazivanjima podmorskog tla otkrio postojanje 12.000 godina starih pjescanih plaza potonulog kontinenta Atlantide nedaleko od Azorskog Otocja 1947. godine.

4. Utjecaji Atlantide u Meksiku

4.1. Teotihuakan – grad 600 piramida

Teotihuakan. Prijestonica drevnog Meksika. Kamene Piramide Sunca i Mjeseca po povrsini odgovaraju onima u Egiptu. Dosada je otkopano oko 600 manjih piramida u ovom Gradu u kojemu je nekada zivjelo nekoliko stotina hiljada ljudi.

Ko ga je izgradio? Kada? Kojim alatima? Ko su bili njegovi stanovnici?

Ova su pitanja bila dovoljno izazovna da me odvedu na sredisnju meksicku visoravan.

Zvanicna literatura o Teotihuakanu je oskudna. Spanjolski konkvistadori su prije petsto godina zatekli Azteke kako vrse svoje obrede u ovom Gradu. Prije hiljadu tristo godina Grad su koristili Tolteci. Spekulira se, pak, da je podignut prije oko dvije hiljade godina od strane nepoznatog naroda. Pretpostavlja se da je Piramida Sunca gradjena trideset godina, a Grad barem dvije stotine godina. Danas su u upotrebi imena iz doba Azteka: "Grad Bogova" (Teotihuakan), "Avenija mrtvih" (glavna gradska ulica), Hram Kvecalkoatla (bozansko bice Quetzalcoatl ciji se lik nalazi na trecoj, manjoj piramidi)...

Ne trosimo mnogo rijeci na zvanicne verzije. Istina je negdje drugo.

****

Atlantidjani su imali tri ciklusa koji su bili prekidani katastrofalnim dogadjajima: prije 50.000 godina, prije 28.000 godina i prije 12.500 godina.

Kada se danas susretnemo sa ostacima sa periferije njihove civilizacije nadjemo se u cudu: egipatske piramide i sfinga sa vidljivim tragovima hiljadugodisnje vodene erozije; bolivijski lucki grad Tihuanaco na dvije i po hiljade metara nadmorske visine; kineske piramide odavno prekrivene zemljom i zarasle u biljni svijet; sjeme domaceg kukuruza pronadjenog pokraj Meksiko Sitija staro 25.000 godina (prema radiokarbonskoj metodi); britanski megaliti u Stonehenge-u koji ispod povrsine kriju jos devet slojeva...

Atlantidjani su dobro poznavali energetske cakre (cvorista) nase Planete: Gizu (Egipat), Peru, Tibet, Sjeverni i Juzni Pol, Stonehenge (Velika Britanija) i... Meksiko.

Tacno ispod temelja danasnje Piramide Sunca u Meksiku, Atlantidjani su otkrili podzemne pecine. Cetiri postojece komore su prosirili, a svodove ucvrstili teskim kamenim blokovima. Iznad njih, na povrsini zemlje, su podigli prvu, manju piramidu. Znatno pojacano energetsko strujanje su koristili prilikom duhovne inicijacije, prosvijetljenja, omogucavanja dusi da se slobodno krece kroz razlicite dimenzije.

Brizljivo su isplanirali, a onda i sagradili velicanstveni kameni grad sa stotinama objekata piramidalnog oblika. Astronomske opservatorije, raspored gradskih trgova, glavne piramide... otslikavale su pojave na nebu, kretanje brizljivo odabranih zvijezdanih sistema, ukljucivo naseg Sunca, Mjeseca i Zemlje. Sakralna geometrija, matematika, astronomija... su rukovodile arhitekte.

Usred srednjoamericke dzungle nikao je Grad bez premca na oba americka kontinenta. Kameni blokovi teski po nekoliko desetina tona vadjeni su i obradjivani laserskom preciznoscu iz kamenoloma udaljenog osamdesetak kilometara od Teotihuakana. Tehnologija i nauka su bile drugacije u to vrijeme. Umjesto mehanickih alata i tocka, Atlantidjani su superiorno vladali tehnologijom zvuka, primjenom razlicitih frekvencija za obradu, prijenos i ugradnju kamena.

Umjesto danasnjih vidova transporta, ljudi i materijal su se prebacivali koristenjem energije Zemlje i Sunca. Naime, atmosfera i energetski naboj nase maticne Planete je bio u to vrijeme znatno drugaciji. Danasnji tanani ozonski omotac bio je sedam puta (!) deblji. Atmosferski pritisak je bio dva puta veci nego danas. Atmosfera gusca. Majka Zemlja je bila zdravija, nezagadjena, energetski snazna. Veci dio dnevnog transporta se odvijao po posebnim energetskim linijama na povrsini Zemlje.

I onda... prije 12.500 godina...ulazak kosmickog tijela u nas Suncev sistem, sudar sa "desetom" planetom izmedju Marsa i Jupitera, velike odlomljene gromade sjurile su se prema Zemlji, potapaju Atlantidu, dovode do promjene polozaja polova, zatim zemljotresa, vulkanskih erupcija i potopa. Atmosfera se mijenja. Na suhim podrucjima kolonija Atlantide u sjevernoj Africi, zapadnoj Evropi i Mediteranu, srednjoj Americi... prezivjeli Atlantidjani pocinju mukotrpnu borbu za prezivljavanje.

Duhovna nauka i materijalna tehnologija visokorazvijenih Atlantidjana se gubi; sjecanja na "crveni kontinent" ostaju u oralnoj tradiciji. Pisani dokumenti su sacuvani u Kartagini i Aleksandriji da bi tokom hiljada godina mraka nestajali u masonskim i inim bibliotekama "Iluminata".

****

Obilazak Grada startam sa Citadele, administrativnog centra Teotihuakana. Gradskim trgom dominira hram Kvecakoatla izgradjen u obliku stepenaste piramide. Zidove krase likovi Vatrene Zmije (simbol dnevnog prolaza Sunca) i Pernate Zmije - Kvecakoatla, koji je simbol jedinstva zraka i kopna, neba i zemlje. Kapacitet trga je 150.000 ljudi.

Ni vodici, ni turisticke mape, a niti zvanicna pisana literatura ne pisu o funkciji ove prve, male piramide.

Prema Tolteckim samanima, ovdje bi zapocinjao proces inicijacije. Studentu bi se objasnio koncept energetske prirode ljudskog bica. Tu bi se ucio procesu izlaska duse iz fizickog organizma i kretanju kroz razlicite dimenzije. Postoje tri faze u razvoju covjeka ka punoj slobodi. U prvoj fazi pred covjeka se postavlja pitanje ko smo mi u stvari. Odgovor je da smo mi samo oblik svijetla (energije) koji je spojen sa kosmickom cjelinom. U momentu kada se nadjemo zatvoreni u nasem tijelu i umu, nasa zivotna energija pocinje da slabi zahvaljujuci iluziji materijalnog svijeta.

Pernata zmija je simbol dualizma ljudske prirode. Polovina naseg bica pripada zemlji, dodiru, fizickim zeljama (zmija). Druga polovina (duh) ima krila, zivi na nebu, komunicira sa suncem i zvijezdama. Vjecna borba izmedju ove dvije polovine je vrlo zgodno prikazana na meksickoj nacionalnoj zastavi gdje se orao i zmija bore na zivot i smrt.

U pravilnom smjeru sjever-jug proteze se glavna ulica "Avenija Mrtvih". Ovaj nemastoviti Aztecki naziv ne odgovara prirodi ove gradske arterije. Hodajuci kilometrima dugom i do 150 metara sirokom avenijom lako sam mogao zamisliti zivot kako buja u ovom Gradu. Ono sto impresionira je simetrican izgled lijeve i desne strane. To me neminovno upucuje na brizljiv planski pristup u izgradnji. U vodu padaju nagadjanja historicara da se Grad dizao u fazama tokom dvijestogodisnjeg peiroda. Oni mozda nastoje opravdati mogucnost da su primitivna plemena trebala mnogo godina da ovako nesto podignu. Ipak, ocigledno je da primitivizmu ovdje nije bilo mjesta. Grad je isplaniran, a onda podignut u jednom dahu.

Na putu od Citadele ka piramidama je mostic koji nadsvodjuje rjecicu San Juan. Danas se taj detalj uopce ne pominje u turistickim turama (zato i nisam gubio vrijeme na njih). Nekada je ova rijeka simbolicno dijelila raj od pakla. Ali ne krscanski raj i pakao. Naime, pakao je nase zajednicko iskustvo koje se naziva "planetarni san". Ili, jos blize, ono sto mi nazivamo svakodnevni "zivot". Raj je, opet, nasa kreacija koja nastaje kada prekinemo "planetarni san" i stvorimo "novi san".

Avenija Mrtvih je, duhovnim ocima gledano, glavni dio tijela dvoglave zmije kroz koju inicirani mora proci.

(I u tradiciji tantristicke joge, student ka putu prosvjetljenja takodje prolazi kroz tijelo zmije. Usput nailazi na pojedine cakre, mocna energetska cvorista. U nasem fizickom tijelu srcana cakra je mjesto ljubavi. U energetskom sistemu planete Zemlje Teotihuacan je takodje, srcana cakra. Piramida Sunca je njezin simbol i nesumnjivo da je imala, a ja vjerujem da ce opet imati, vrlo vaznu ulogu za sudbinu nase Planete. Ponovno ozivljavanje moci ljubavi je od vitalnog znacaja za razvoj civilizacije.)

Spustajuci se Avenijom Mrtvih prema piramidama nailazim na tablu koja prikazuje raspored Grada. Na vrhu je piramida Mjeseca, nize, sa malim pomakom udesno, je piramida Sunca, a na dnu je, u istoj liniji sa piramidom Mjeseca, piramida Kvecakoatla. Na drugoj strani Atlantika, u Egiptu, ka nebu se

dizu tri piramide: dvije velike (Keopsova i Kefrenova) i jedna mala. Raspored? Identican onima u Meksiku! A oba piramidalna kompleksa odgovaraju zvijezdanom sistemu Oriona na nocnom nebu. Orionov pojas se, naime, sastoji od dvije zvijezde blizanca i jedne male zvijezde tzv. "bijelog patuljka".

Ovaj raspored nam ocito otkriva potpis arhitekte. I njegovu postojbinu.

Hodajuci gradom zalim sto su od njega ostali samo zidovi i temelji. Prostorije, krovovi, murali, freske, hramovi, opservatorije, sve ono sto je ovaj Gradi cinilo zivim, je unisteno i zapaljeno. Planski, pedalj po pedalj. Od onog velicanstvenog izgleda je ostalo malo. Od stotina kipova ostao je u zivotu samo jedan; nalazi se u meksickom Antropoloskom Muzeju (doduse nikakva oznaka niti znak sa informacijama je uz njega). Svi su im kipovi bili isklesani iz jednog komada kamena, a tezina se kretala po 20-30 tona.

Piramida Mjeseca, sa impresivnim stranicama od 145 metara, se nalazi na sjevernom kraju Avenije, okruzena sa 15 manjih piramida. Stojeci na sredini glavne ceste i posmatrajuci vrh piramide uocavam da se on poklapa sa vrhom obliznje planine Cerro Gordo. Ocigledno je da se prilikom gradnje vodilo racuna o ideji arhitkete da piramida predstavlja "svetu planinu" i kao takva je integralni elemenat gradskog plana.

Istrazivanja unutrasnjosti piramide dovela su do nekoliko zakljucaka; prvo, piramida ima unutrasnje strukture. Drugo, nadjeni su ostaci zivota (kosturi, predmeti, i sl.) iz razlicitih historijskih perioda. I, trece, informacije o rezultatima istrazivanja su skrta i tajnovita. Malo se sta daje u javnost.

Piramida Mjeseca je vazna za drugu fazu inicijacije studenta.

Duz Avenije, kroz mnostvo hramova (manjih piramida) studenti inicijacije bi se ucili vjestini transformacije. Kulminacija bi bila ispred piramide Mjeseca. Ovdje bi student prelazio u druga stanja realnosti. Bio bi vodjen u Hram Jaguara koji je simbolizirao Duh Zemlje. Kraj ovog hrama je bio na vrhu piramide Mjeseca. Student bi prilikom ovog procesa zrtvovao svog etericnog dvojnika i time bi ovladao vjestinom transformacije.

Zavrsni proces oslobodjenja (ili treca faza "prosvjetljenja") bi se desavao na piramidi Sunca. Ovo je mjesto gdje ljudski limiti nestaju. Pojedinac gubi svoja zemaljska ogranicenja. Njegova zelja da postane bozanstvom, kosmickim bicem ili Suncem, se ovdje konacno realizira. Ova, prosvjetljena bica gube svoja fizicka tijela u vatrenom bljesku i nestaju u vjecnosti.

To je razlog sto su Azteci nazvali ovu piramidu prema izvoru sveg zivota ("Suncu"), a ovaj grad Teotihuakan (puni prijevod sa Nahuatl jezika bio bi "mjesto gdje su ljudi postali bogovi").

I kada se nadjemo ispred ove kamene ljepotice koja dodiruje nebo, onda se tek realizira grandioznost ovog objekta.

Stranice piramide su dugacke po 225 metara. To odgovara povrsini osam nogometnih terena. I, sto je jos indikativnije, to odgovara povrsini velike Keopsove piramide u Gizi. Ova meksicka je, doduse, upola niza, ali preko dva i po miliona tona kamenih blokova traze izniman respekt.

Godine 1971. arheolozi su slucajno otkrili da se, 6 metara ispod povrsine piramide, nalazi ulaz u podzemnu pecinu. Prema njima, pecina je dugacka preko 100 metara i koristila se kao duhovni centar i prije nego sto su piramide napravljene. Prema legendi, iz ovakvih podzemnih pecina su izasli preci danasnje ljudske rase.

Naravno, ovo "slucajno otkrice" bila je poznata cinjenica svim narodima prije Evropljana. A to da su

nasi preci izasli iz pecina, i to nije nekakva novost (nakon potapanja Atlantide, prezivjeli su oni koji su bili sklonjeni u podzemne pecine).

Popevsi se na vrh Piramide, posmatram Grad ispod sebe. Hiljade turista i skolske djece se razmililo na sve strane. Oni na dnu, na gradskim trgovima, jedva su uocljivi. Mi, na vrhu, njima izgledamo blizi nebu nego zemlji.

Rusevine vode kilometrima prema planinama na jugu. Nazalost, veci dio Grada jos nije otkopan. Pretpostavka da je u Gradu zivjelo 150.000-200.000 ljudi je preskromna. Barem pola miliona ljudi je ovdje imalo svoj dom kada je Grad bujao.

Deset sa deset metara je spic piramide. Nas dvadesetak je podiglo ruke prema nebu, zatvorenih ociju, opusteno. Osjecam kako mi kroz noge struji energija i dize se prema prsima i rukama. Nekoliko bljeskova i slike daleke proslosti...

Najveci praznik Azteca se desavao svake pedeset dvije godine kada bi zrtvovali nekod od vodja uhvacenih plemena. Upravo na ovom mjestu bi mu vadili srce iz grudi, bacali ga u kazan, palili novu vatru i zapocinjali novi ciklus. Pedeset dvije godine. Vrijeme potrebno da zvjezdani sistem Plejada opase svoj krug na nebu.
Medjutim, Azteci su ovdje bili nedavno. Prije petsto godina. Ono sto nas stvarno interesuje je kako je Grad funkcionirao u doba svojih originalnih graditelja.

Par navoda zasluzuju da se nadju u danasnjem prilogu. Prvi je autor Peter Tompkins koji pise u svojoj knjizi "Mysteries of the Mexican Pyramids": "... Proporcije piramide Sunca demonstriraju preciznu distancu prema Suncu... Ova kamena struktura je locirana tako da njena sjenka sluzi kao suncevi sat... Dizajneri Piramide su razumjeli relacije izmedju kruga i trokutaste piramide. Oni su ostavili poruku preko dimenzija piramide da fizicki kosmos ima piramidalnu strukturu, pocev od mikroskopskog atomskog nivoa pa sve do makrokosmosa... A covjek, na odgovarajucoj skali vibracije, stoji tacno na sredini tog puta od atoma do galaksije..."

Shirley Andrews, autor knjige o Atlantidi, pise o piramidi Sunca:"... Kao i za piramide u Gizi, niko ne moze da shvati kako su kameni blokovi za ovu ogromnu gradjevinu prebacivani, a zatim ugradjivani na tu visinu. Meksikanci kazu da su giganti, koji su nestali u katastrofi poplava i potresa, bili njeni graditelji. Giganti su vjerovatno bica iz kosmosa, koji su se vratili vlastitim zvjezdanim kucama prije nepogoda na Zemlji..."

Mark Reynolds, istrazivac sakralne geometrije, postavlja slijedecu tezu: "Autori Velike Piramide u Egiptu koristili su matematicki broj "Pi" (3,1415...) u njenoj izgradnji. Na taj nacin su ostavili poruku generacijama koje dolaze iza njih. Autori Piramide Sunca u Meksiku su, pak, koristili kvadratni korijen broja "Pi". Ocito da ovi objekti komuniciraju jedan sa drugim preko istog arhitekte..."

Znacaj broja "Pi" kao "bozanske proporcije" je univerzalan. Geometrijski, broj "Pi" moze prikazati sve, bukvalno sve, procese u prirodi: od spirale sjemenke biljke i kucice morske skoljke do spirale zvjezdanog Mlijecnog puta. Geometrijski, skoljka ili zvjezdani sistem se razlikuju samo u velicini. Ali logaritamska spirala, bazirana na istoj proporciji broja "Pi" se ne mijenja.

Dok stojim ispred piramide Sunca, razmisljam o njenim autorima. I njihovom nivou znanja.

Hiljade godina su prohujale Planetom. Znanja i civilizacije zaboravljene. A mi na putu da ponovo ucimo davno zaboravljeno.

Piramida Sunca, u drevnom meksickom gradu Teotihuacan, se nalazi iznad podzemne pecine koju su Atlantidjani
koristili prije 12.500 godina za procese duhovnog prosvjetljenja. Piramida svojim dimenzijama, putem sakralne geometrije, "komunicira" sa Keopsovom piramidom u Gizi: stranice su im identicne, po 225 metara; meksicka piramida je tacno
upola niza od one egipatske; i, dok je u slucaju Keopsove piramide, koristen matematicki broj "Pi" u njenoj izgradnji,
isti arhitekta se sluzio kvadratnim korijenom broja "Pi" u kreaciji Piramide Sunca.

4.2. Kruzna piramida Kvikvilko

Posebna poslastica Dariove i moje posjete Meksiku je bila davno zaboravljena piramida koja se ne nalazi na turistickim mapama. Metroom smo dosli do najjuznije tacke u Gradu. Odatle smo pjesice prosli pored Univerziteta i produzili prema jugu. Nakon sat i po pjesacenja naletjeli smo na taxi...

****

Spanjolski kralj Filip Drugi, habsburske krvi, prosirio je svoje kraljevstvo do Italije i Holandije te Srednje i Juzne Amerike. Sredinom sesnaestog stoljeca zeni englesku kraljicu Mariju da bi tridesetak godina kasnije od tih istih Engleza pretrpio poraz na moru koji je Spanjolsku kostao dominacije nad

svjetskim morima.

Filip salje svog pouzdanog ljekara Hernandeza u Meksiko da ispita price o cudnoj piramidi Cuicuilco (Kvikvilko). Nakon proucavanja piramide, Hernandez pise svom suverenu: "... Pronasli smo kosture velikih zvijeri... te kosture ljudi koji su dostizali visinu od skoro sest metara... Urodjenici vjeruju da su ovu piramidu izgradili giganti..."

Tristopedeset godina kasnije je utvrdjeno da zvijeri pripadaju izumrlim vrstama Toksodona i Titanotere. Ljudski kosturi nisu, pak, ni nakon 450 godina dostupni javnosti.

****

Skromna tabla pored puta upozorava na arheolosko nalaziste. Cuvar nas upozorava da ne smijemo snimati piramidu iz blizine. (To mi je bio prvi slucaj da ne dozvoljavaju video kameru u nekoj od piramida. Tu zabranu sam, doduse, samo djelomicno postovao.)

Informacija uz piramidu govori o nekoj nepoznatoj civilizaciji koja je izgradila prvu kruznu piramidu na ovim prostorima 1.000 godina prije nove ere. Govori se o Gradu sa 25.000 stanovnika i erupciji vulkana koja ih je natjerala da ga napuste.

****

Medju morem malih figurina, keramike, nakita i statua, u Nacionalnom Muzeju Antropologije nalazi se i jedna figura pronadjena u oblasti Cuicuilco. Uz dvanaest centimetara dugacku figuru prignute osobe sa sljemom na glavi (?), nalazi se tekst koji tvrdi da je rijec o "Bogu vatre". Prema zvanicnim muzejskim tumacenjima, Cuicuilco civilizacija pripada pretklasicnom periodu (400 do 100 godina prije nove ere).

Arheolozi tvrde da je ova piramida najstarija kamena struktura u Srednjoj Americi i prvi monument u obje Amerike. Ali doba izgradnje, po njima, nije starije od 600 godina prije nove ere.

Iz daljine gledajuci, Cuicuilco je manje brdo. Tek kad mu se pridje, vide se ostaci vulkanskog kamena i kruzni oblik piramide. Precnik mu je respektabilan: 115 metara, a povrsina jednaka dva nogometna terena. Manje kamene strukture se nalaze uz glavni objekat.

Potomci Atlantidjana su, nakon katastrofe na maticnom kontinentu prije 12.500 godina, ipak uspijevali da ponegdje zasnuju napredne gradove. Tako je bilo i sa Cuicuilco-m gdje su podigli kamenu piramidu sa prilaznim rampama i hramom - observatorijom na vrhu.

Medjutim, ova impozantna gradjevina je, zajedno sa citavim Gradom, stradala u erupciji vulkana Mt. Azusco. Erupcija je bila toliko snazna da je otvorila rupu u zemlji odakle je formiran novi krater - Xitli. Rijeke lave i pepela su prekrile preko 130 kvadratnih kilometara prostora, dubine i do dvadeset metara. Zauvjek je ostalo prekriveno i groblje Atlantidjana danas poznato kao Pedrigal. Ispod vulkanskog kamena su kosti nasih predaka sahranjenih prema drevnim obicajima: skupljena bocna pozicija i crveno drago kamenje (podsjecanja na "crveni kontinent", Atlantidu). A na povrsini Pedrigala je University of Mexico sa lijepo uredjenim stambenim kucama.

Ovaj katastrofalni dogadjaj se zbio prije vise od deset hiljada godina.

Geolozi se slazu da se erupcija zbila u davnoj proslosti izmedju sedam i dvanaest i po hiljada godina. Arheolozi i historicari, naravno, ne mogu prihvatiti takve rezultate, jer bi morali da mijenjaju historiju.

Ali i jedni i drugi se slazu sa nalazima arheologa Dr. Byron Cummings-a (University of Arizona) koji je bio prvi koji je u moderno vrijeme (1922.) zapoceo ozbiljno arheolosko proucavanje piramide. On je za Cuicuilco tvrdio da je "najstarija piramida na Zemlji".

Profesionalna geoloska zapazanja su da lava iz Pedrigala pripada kasnom Pleistocenskom periodu. A to erupciju smjesta u doba prije, najmanje, 10.000 godina. Interesantno je, da je jedan kraj piramide zakopan u lavi iz pedrigalske erupcije. Zakljucak: izgradnja piramide je starija od erupcije.

Dakle, ovo je tipican primjer za nasu knjigu o civilizacijama starijim od sedam hiljada godina.

Centralno mjesto u malom muzeju uz piramidu je umjetnicka rekonstruckija - vjerovatni izgled piramide. Pet kamenih kruznih nivoa perfektno "uglacanih", sa dvije prilazne rampe koje vode do vrha i hramom na najvisem nivou. Osjecaj izmaglice, zrak nekako tezak, atmosfera gusta. Dozivljaj umjetnika se poklapa sa mojim osjecajem: doba Atlantide je doba drugacije klime i nacina zivota.

Napustajuci Cuicuilco, pogled mi se zaustavlja na brdu, nekadasnjem vulkanu, Xitli. Danas prekriven sumom, u proslosti je bio izvorom tragedije. Zatim gledam na okolnu sumu. Hernandez je ovdje naisao na dzunglu prije 450 godina. A sada je samo zaboravljeno nalaziste iz davno prohujale historije za koje malo ko mari.

Kruzna piramida Cuicuilco, smjestena juzno od Mexico City-ja, spada medju najstarije kamene strukture u Srednjoj Americi – prema geoloskim nalazima starija je od 10.000 godina.

4.3. Kultura Olmeka

Godina je 1862, selo Huaypan, u drzavi Veracruz, na meksickoj istocnoj obali. Plantazni radnici su naisli na kamenu grdosiju kako viri iz zemlje. Misleci da ce naici na zakopano blago, poceli su da kopaju, i kopaju i... kopaju. Napokon se ukazao monumentalni kameni portret.

Ovo je bila prva skulptura takozvane civilizacije Olmeka otkrivena u Meksiku. Kazem takozvane, jer su je nazvali po ljudima koji su tu zivjeli u doba kada je Hernan Kortes osvajao Meksiko. A ti Olmeci nemaju nikakkve veze sa pravim autorima kamenih glava - drevnim historijskim narodom Shi, koji su tu zivjeli barem tri i po hiljade godina prije spanjolskih konkvistadora.

(Ali, u praksi se uvrijezilo ovo pogresno ime. Kao sto je vec cest slucaj.)

"...Karakteristicne crte lica...". Debele usne. Siroki, pljosnati nosevi. Okrugle glave. Tipicni africki (etiopski) crnci. Arheolozi pretpostavljaju da su ove glave predstavljale njihove prve kraljeve. Na glavama im je bio sljem (ratnicki? kosmicki?).

Razmisljam naglas: "Otkud crnacki kraljevi na ovim prostorima prije cetiri hiljade godina? Zar nisu prvi stanovnici dosli iz Sibira kako nas moderna arheologija uci? I otkud bas na obali Meksickog zaljeva?"

Zmarci prolaze tijelom kada se nadjes pred komadom daleke proslosti. Monumentom koji se tako lijepo uklopi u tvoje razmisljanje, a kontra "zvanicne istine".

Rijeci same teku: "Na kontinentu Atlantidi su zivjele dvije rase: bijelci na sjeveru, i crnci na jugu. Crna rasa je putovala desno i lijevo: prema Zapadnoj Africi i Srednjoj Americi. Njihovi utjecaji su se osjecali stotinama pa i hiljadama godina nakon potonuca maticnog kontinenta..."

Tokom dvadesetog stoljeca je pronadjeno preko 70 gigantskih kamenih glava po sumama i djunglama Srednje Amerike. Rezultati su bili sokantni: civilizacija Olmeka je prethodila svim drugim kulturama: i mudrim Zapatecima, i naprednim Majama, i duhovnim Toltecima...

I ne samo to. Olmeci su uspostavili obrasce ponasanja koje su svi slijedili.

Olmeci su se pojavili naprasno,u vrlo naprednom stadiju, bez sporog, postepenog razvoja. (Arheolozi se jedino razlikuju u godini kada su se pojavili. Raspon je od 1.200 g.p.n.e do 2.000 g.p.n.e.)

Olmeci su i nestali iznenadno sa historijske scene. Jednodusno ze zakljucuje: oko 400 do 300 godina prije nove ere.

(Ista se stvar desavala i Majama i Toltecima. Dosli "niotkuda" i nestali preko noci.)

Olmeci su, navodno, bili prvi narod koji je razvio pismo: i hijeroglifsko i alfabetsko. Olmeci su bili prvi

koji su izvodili spiritualne, samanisticke rituale. Bili su prvi koji su razvili matematiku, astronomiju i precizan kalendar. Prvi koji su dizali visoke stepenaste piramide. Prvi koji su imali formu demokratije na ovim prostorima. Prvi koji su krenuli sa formom nogometa i izgradnjom posebnih terena za tu popularnu igru. Prvi koji su "klesali" monumentalne spomenike (20-40 tona iz jednog komada) i prenosili (?) ih na velike udaljenosti (po 80 km kroz dzunglu, a bez tockova). Prvi koji su slavili bozanstvo Pernatu Zmiju, kao simbol borbe dana i noci, dobra i zla. Prvi koji su se kretali kroz druge, duhovne dimenzije, u tijelu jaguara. Prvi koji su govorili da su dosli sa Istoka. Prvi koji su imali navodnjavanje i vodovodni sistem.

Ipak, rezultati novijih iskopavanja u sredisnjem Meksiku, pokazuju da su zapravo Maje razvile "svoju" civilizaciju najmanje hiljadu godina prije Olmeka. Ako se uopste slozimo da su Olmeci nezavisna kultura.

"... Pisanje je jos jedan dokaz o prisutnosti Atlantidjana sa obje strane Atlantika. Olmeci su govorili i pisali jezikom koji pripada tzv. libijsko-berberskoj grupi jezika. Tipican primjer ove zapadnoafricke (!) grupe jezika je drevni jezik naroda Vai. Pronadjeni su njihovi pisani dokumenti stari sest hiljada godina u zapadnoj Africi. Jezik Olmeka je identican jeziku Vai. I ne samo to. Svi narodi poslije Olmeka (Maje, Zapateci itd.) govorili su jezikom koji pripada istoj lingvistickoj grupi. A na drugoj strani svijeta, libijsko-berberska grupa jezika ima svoje korijene u jeziku Sumerana, Akadjana, Babilonaca, Asiraca i Egipcana..."

(Kako je svijet mali!)

"... I, dalje. U doba uspona Olmeka u Meksiku, Kinezi su cesto prelazili preko Pacifika i meksicke visoravni... posjecujuci crnacke kraljeve. Od Sangaja, izmedju Japana i Aleuta, kineski brodovi su spartali oceanom (na jedra ili...). Dinastija Sang je ostavljala lako prepoznatljive umjetnicke radove na meksickom kopnu. A medju sedamdesetak kamenih glava se nalazi i nekoliko kosookih kineskih. Arheolozi i historicari su totalno zbunjeni. Pokusavaju nijekati sve ovo... ali, dokazi su dokazi...

Promet je bujao na sve strane u to "plemensko" doba.

Olmeci, odnosno narod Shi, upozoravaju da se historija treba ponovno pisati..."

****

Za Olmecku kulturu tvrde da je "majka" svih kasnijih civilizacija u Srednjoj Americi. Fratar Diego de Landa, u doba spanjolskih osvajanja (prije petsto godina) je pisao: "Neki stariji ljudi na Jukatanu govore da su culi od svojih predaka da je ova zemlja naseljena sa rasama koje su dosle sa istoka, koje je Bog poslao otvorivsi im dvanaest morskih puteva..."

Olmeci u svojim te dokumentima Maja (kao cuvenoj knjizi Popul Vuh) tvrde da su "...imali dvanaest migracija u Novi svijet..." i da su dosli u Meksiko u "... drvenim brodovima".

Novi dokazi upozoravaju da je olmecka umjetnost vrlo utjecajna na ovim prostorima. Koristen materijal je onaj koji je vezan za zemlju: glina ili keramika. Autor bi posvetio dodatno vrijeme izradi djela i time mu usadio dodatne moci. Cest motiv je transformacija samana u jaguara. Na primjer, skok unazad prilikom kojeg covjek skace u drugu dimenziju uskakuci u oblik jaguara. (Legenda kaze da su samani uistinu imali ovu moc da se preobraze jednim pokretom, prije nego se docepaju tla). A u drugoj dimenziji dobile bi se moci zeljenih zivotinja: neustrasivost, hitrost, izrazena cula...

Dusa bi se, kroz tijela jaguara, kretala podzemnim svijetom, povrsinom zemlje i nebesima.

Nije li vrijeme da napravimo salto unatrag, docekamo se na noge i vidimo puno uzbudljiviji svijet koji je bujao prije cetiri ili trinaest hiljada godina? Umjesto one plemenske stvarnosti koja nam se nudi u skolskim knjigama?

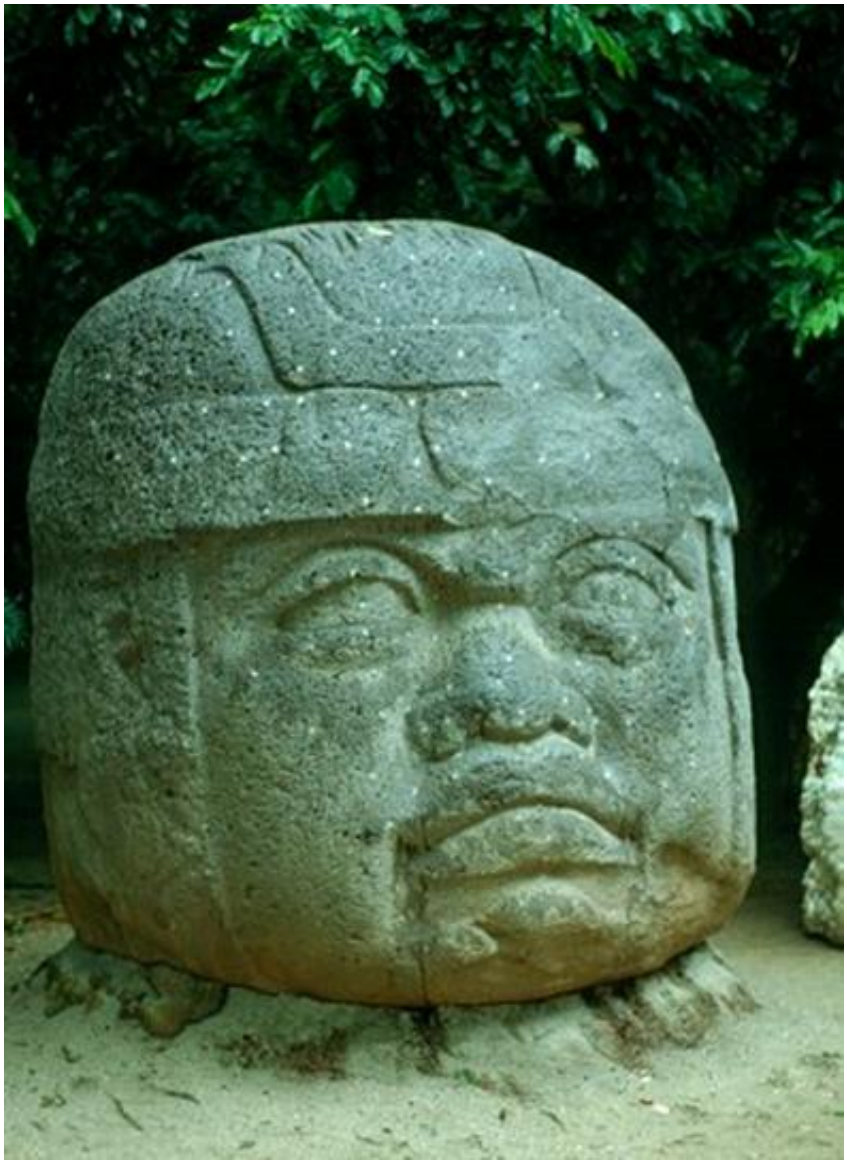

Kamena glava koja pripada tzv. civilizaciji Olmeka, "majci svih kasnijih kultura u Srednjoj Americi". Sedamdesetak dosada pronadjenih gigantskih glava, teskih desetine tona, su prenosene osamdeset kilometara kroz djunglu do svog odredista. Pretpostavlja se da su prvi, crnacki kraljevi Olmeka dosli sa Istoka – kao potomci jedne od rase sa Atlantide.

4.4. Zapoteci

Antropoloski muzej u Meksiko Sitiju je najimpresivniji te vrste u svijetu. Mnostvo figurina, kipova, reljefa i murala, od kulture do kulture... i natrag u proslost do civilizacije Zapoteka. Ponovo su Azteci bili ti koji su dali ime mnogo starijoj kulturi. Za Azteke su oni bili "narod sa oblaka" (Zapotek). Originalno ime im je Benezza.

Keramicka figura samana ("vraca") koji se upravo preodjenuo u tijelo jaguara; ratnik (ili kosmicki putnik sa sljemom) u polulezecem polozaju; kosooki mudrac sa kozjom bradicom (ponovo kineski utjecaji)... Nekoliko malih figurica u staklenom muzejskom ormaricu, uz skrti tekst na spanjolskom (cim vidim njihove datume odmah se ne slazem)... Sve to ne moze ni priblizno da predstavi do kojih su visina uzletili Zapoteci (ili, mozda tacnije, s kojih visina su se spustili na pacificku obalu Meksika).

U zadnjih petnaestak godina "enciklopedijska" starost Zapoteka je "narasla" sa dvije na tri hiljade godina. Arheolozi jednostavno pronalaze sve starije i starije artifakte. Ono sto posebno cudi je da sto se ide dalje u proslost, umjetnost i historija ovog naroda biva sve savrsenija.

Naravno, vise ne treba ni spominjati poznatu karakteristiku srednjoamerickih civilizacija: i ovaj narod se odjedamput nasao na ovim prostorima ("narod sa oblaka") i to u punom kulturnom cvatu. Nema dokaza o postepenom razvoju.

Prica pocinje sa Monte Albanom. Rijec je o najimpresivnijem ceremonijalnom gradu u Srednjoj Americi poslije Teotihuakana. Rusevine se smatraju starim barem tri hiljade godina. Hijeroglifi pronadjeni ovdje su medju najstarijim. Piramide, trgovi, podzemni prolazi... zaustavljaju dah. Kameni "hramovi" su zapravo ostaci drevnih astronomskih opservatorija koje su odslikavale raspored zvijezda (Juzni Kriz, Alfa i Beta Centauri...).

Monte Alban je bio srce brojnih gradova i sela centralne meksicke visoravni i stotina kilometara pacificke obale. Vratimo li se unatrag tri hiljade godina vidjecemo brane, irigacione kanale, astronomske observatorije... kompleksi piramida sa desetinama hiljada ljudi tokom procesija. Kompleksni sistem pisanja (slozeniji nego danasnji) bio je kombinacija ideja i zvukova (kojeg, uzgred receno, jos nismo u potpunosti desifrirali)...

Dario me prekida: "Tata, idemo brze. Ovdje je dosadno, a i ima puno skolske djece (u muzeju)." Ja se prenem na momenat. Odlazimo do slijedeceg odjeljenja. Tamo starta prica o Mikstecima, ratnickom narodu sa sjevera, koji se prije 800 godina zilavo borio sa potomcima Zapoteka.

Tri hiljade godina civilizacije Zapoteka: od blistavog Monte Albana prije nase ere i njegovog iznenadnog i neobjasnjivog kolapsa oko godine 700 a.d., borba sa Mikstecima, zatim Aztecima, osvajanja konkvistadora, i, napokon, nastavak ataka od strane Meksikanaca ... sve je to ovaj narod svelo na nekoliko usamljenih enklava u Meksiku. Gledajuci ih u meksickoj prasini danas, znamo zasto ih enciklopedije nazivaju urodjenicima ili "meksickim indijancima".

Zatvorimo oci. I vratimo se u proslost.

Na vrhu planinskog uzvisenja, na prostoru od cetrdesetak kvadratnih kilometara, smjesten je velicanstveni Monte Alban. Njegovih dvadeset pet hiljada stanovnika je predvodjeno svojim duhovnim vodjama. Simboli jaguara (transformacije duse) i nebeske zmije (mudrosti i kosmickog znanja) su dio svakodnevnice.

Za stranca, Monte Alban je misteriozno mjesto. Zasto je ova uzvisina izabrana za ovakav gradjevinski poduhvat?

Na visokom platou nema vode. Nije ni strateski znacajan. Gradnja je strasno komplikovana. Kameni blokovi su neizmjerno teski. Kamenolom je daleko u dolini. Zapateci su niski rastom (metar i po) i ne ostavljaju dojam snagatora. Cak nemaju ni alate za obradu kamena. A ni kolica za prenos kamenih blokova. I, plus svega toga, svoje kamene "hramove" su podigli na rusevinama drugog drevnog grada.

Vise pitanja nego odgovora.

Za Zapoteke je kalendar predstavljao trijumf covjekovog uma da posmatra i interpretira prirodne i kosmicke obrasce. Ne samo da su dani i mjeseci prolazili i onda se dogodine ponavljali... vec su se, prolaskom vremena, ponavljali i ciklusi, i slicni ili isti dogadjaji... Neki od njih bi padali u tacno odredjene dane... A onda bi se, na osnovu dugogodisnjeg iskustva moglo i... predvidjati buducnost i dolazak pojedinih ciklusa.

Zamislimo tri povezana nazubljena tocka. Prvi ima dvadeset zuba koji predstavljaju dvadeset dana (sa posebnim imenima). Drugi ima trinaest zuba koji predstavljaju novih trinaest dana (i svaki se predstavlja kao neki broj). Treci ima 365 zuba koliko i solarna godina dana.

Solarni kalendar je imao 18 mjeseci po 20 dana, sa 5 dodatnih "praznih" dana na kraju svake godine (smatrani su nesretnim danima). Kada nazubljeni tocak odradi svojih 365 dana onda bi ovih ekstra pet dana pokretalo drugi nazubljeni tocak. Svaka nova solarna godina bi mogla poceti samo sa nekim od cetiri zuba/dana (cetiri - kao nase prestupne godine). Kada se cetiri dana kombiniraju sa 13 zuba na drugom tocku dobiva se mogucnost 52 kombinacije. Taj vremenski interval od 52 godine se cesto naziva "meksicko stoljece" ili "okrugli kalendar" (Tzolkin).

Pedeset dvije godine nisu slucajno izabrane. To je period u kome zvjezdani sistem Plejada opase svoj krug na nocnom nebu. Taj ciklus je bio od posebnog znacaja za sve srednjoamericke narode. Kao i za Atlantidjane. Jer je simbolizirao saradnju izmedju dva svijeta, dvije kosmicke rase.

Nakon Zapoteka, Maje su rafinirale mezoamericki kalendar, dodajuci mu duge i ekstra duge kosmicke cikluse. Racunanje vremena po dugom ciklusu je pocelo sa danima poslednje kreacije: 3.114 godina prije nove ere. Kraj treba ocekivati uskoro: godine 2.012. Ne umijuci pravilno protumaciti razmisljanje Maja, za ovu godinu se veze i kraj svijeta.

U pomoc je pozvana astronomija. Napokon naucivsi da se solarni sistem krece unutar nase galaksije - Mlijecnog Puta, a oko zvjezdanog sistema Orion, uspjeli smo prije dvije decenije izracunati koliko traje taj ciklus i kada se zavrsava. Gle "slucajnosti": u pocetnu tacku dolazimo 2.012 godine! To je godina kada nas Suncev sistem biva kratkotrajno obasjan posebnim zrakama iz samog centra nase Galaksije. I tada ce zapoceti novi period.

Dakle, kraj svijeta kakvog ga znamo (materijalistickog i nehumanog) i pocetak novog kakvog mozemo stvoriti. Ovaj ciklus traje priblizno 25.000 godina. Nemojmo ocekivati spektakularne rezultate bas te godine; ali, nasi potomci ce uspjeti prepoznati zaokret nabolje.

Odgovore za Monte Alban moramo potraziti na drugoj ravni razmisljanja. Alternativnoj. Dovoljno je uzeti visak ili raslje i brzo ce se pronaci podzemne, energetske linije. Te linije se ukrstaju na mjestima gdje su podizani hramovi, odnosno observatorije. Kompleks Monte Alban nesumnjivo ima porijeklo kao i Teotihuakan. Narodi koji su zivjeli u skladu sa planetom Zemljom, poznavali su njene mocne energetske tacke i cakre. I znali su kako tu dodatnu energiju koristiti u svakodnevnim i/ili duhovnim procesima.

Tehnologija gradnje je bila drugacija. Umjesto fizickom silom, vladalo se frekvencijama.

Cinjenica je da vrijeme brise uspomene i sjecanja. Nekad to ima smisla, ali, nerijetko, puno vise gubimo nego dobijamo.

Zapoteci i Monte Alban su se pojavili na mjestu drevne civilizacije kojoj su se izgubili historijski tragovi. Originalne observatorije poceli su zamjenjivati ceremonijalni centri; onda se presao put od arheoloskih rusevina do danasnjeg turistickog centra. Prolaskom hiljada godina, jednostavne, ali skladne i osmisljene gradjevine, nisu duhovno evoluirale. Njeni korisnici su polako gubili memoriju o originalnoj svrsi. Prednost su polako davali arhitektonskoj, vanjskoj komponenti.

Sjecanja su izblijedila, znanje se izgubilo, zaborav je progutao sve. Ili, skoro sve.

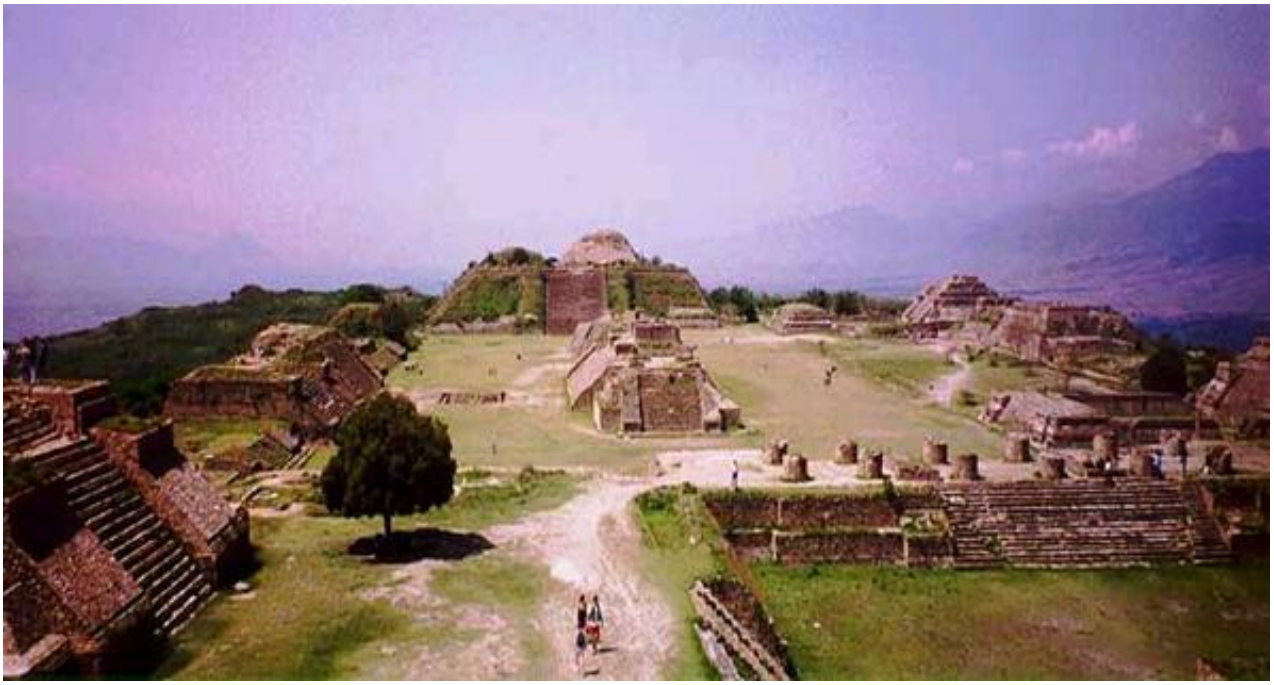

Astronomske opservatorije Monte Alban-a svjedoce o kosmickim uzletima civilizacije Zapoteka (“naroda sa oblaka”).
Tvorci “prvih” solarnih i zvjezdanih kalendara posluzili su kao uzor kulturama Maja i Tolteka.

4.5. Tolteci

Vozimo se prema Tuli, u meksickoj drzavi Hidalgo. Dario postaje nestrpljiv ponavljajuci pitanje kada cemo stici. Autobus staje svakih desetak minuta; kupi i ostavlja putnike na prasnjavoj cesti. Nase odrediste je nekadasnja prestonica Tolteka. To je najsjeverniji grad od svih drevnih srednjoamerickih kultura.

Historicari su postavili vremenski okvir za kulturu Tolteka: od osmog do dvanaestog stoljeca. Tvrde da su Tolteci koristili velicanstveni grad Teotihuakan nakon sto je zapaljen i napola unisten u sedmom stoljecu. Tamo su ostali 200 godina i vratili mu nesto od prijasnjeg sjaja. Prisiljeni da ga napuste u desetom stoljecu, idu na sjever gdje osnivaju Tulu. Predvodjeni su legendarnim bozanstvom

Quetzalcoatl-om. Nakon novih 200 godina njihova kultura nestaje u nadiranju barbara sa sjevera.

Sunce nemilosrdno pece; sesir daje malo hlada, ali majica kratkih rukava me prisiljava da ruke stavljam na ledja i skrivam ih od sunca. Taxi nas vozi do arheoloskog nalazista koje je na obodu danasnje Tule. Muzejska zgrada nudi zbirku pronadjenih ostataka tolteckih rukotvorina. Na tabli, pisanoj rukom, daje se hronologija Tolteka. Quetzalcoatl je Tulu napustio i krenuo ka Istoku, poluotoku Yukatanu, odakle je na "zmiji" odletio u nebo.

Drevna Tula se prostirala na petnaest kvadratnih kilometara i imala je cetrdesetak hiljada stanovnika. Gradom su dominirale tri piramide. Vanjski zidovi su bili oblozeni zlatom, srebrom, koralima, skoljkama i raznobojnim perjem (simbol za "pernatu zmiju"). Aztecki vandali su ove piramide gotovo u potpunosti unistili i opljackali nekoliko stotina godina kasnije. Gotovo sve skulpture i ukrasni kameni blokovi su nestali. Likovi jaguara i pernate zmije su dominirali gradom (kao i u svim prethodnim kulturama unatrag tri hiljade godina).

Penjemo se uz brdo. Prodavci svakojakih skulptura, hrane i suvenira, te nekoliko njemackih turista su pouzdani znak da smo blizu piramidama. Izasli smo na plato. Dvije piramide, rusevine hrama sa kamenim stupovima, veliki plato sa nekoliko manjih kamenih zgrada. Na vrhu jedne od piramida su impresivni kipovi "ratnika". Tolteci su ih zvali “Atlantidjani”. Nimalo slucajno. Naime, za sebe su tvrdili da su daleki potomci velike civilizacije Atlantide. Kamene statue su uglavnom unistene sem nekoliko koje su vracene na vrh piramide. Tamo su, prije hiljadu godina, sluzile kao stubovi nosaci hrama/opservatorije.

Lider Tolteka bio je Mixcoatl (u prijevodu sa nahuatl jezika rijec je o "Zmiji-Oblaku", sto je bio simbol za galaksiju Mlijecni Put). Nasljedjuje ga sin Tolpitzin, nakon sto Mixcoatl-a ubija ljubomorni brat. Tolpitzin vodi svoj narod i osniva grad Tulu. Vlada naprednim imperijom Tolteka; buja ekonomija, umjetnost, nauka. Ceremonije ljudskog zrtvovanja su zabranjene. Vlastiti narod ga pocinje zvati bozanstvom Quetzalcoatl-om. On se i izgledom razlikovao od njih: bijele puti i crne brade. U frakcijskim borbama, biva prevaren od strane svestenstva koje mu podmece drogu u vino i prisiljavaju da spava sa svojom sestrom. Postidjen, napusta Tulu i obecava da ce se ponovo vratiti. I vratiti svoj narod na staze napretka.

(Nazalost, Azteci su preuzeli ovu legendu i u barbarskom Hernanu Cortezu iz Spanjolske su vidjeli "povratak" vladara bijele puti i crne brade i predali mu svoje kraljevstvo.)

Sjedimo na vrhu piramide. Vjesto izravnani plato, srediste zivota Tule, kao da odzvanja zvukovima i slikama nekadasnjeg gradskog zamora. Cuju se razni jezici: Nahuatl, Popoloca, Mixtec, Mazatec i Maja. Bogate kuce, spolja ukrasene jarkim bojama, iznutra sa granitom, plocicama... Gradom hodaju visokocivilizirani umjetnici, svestenici, trgovci. Na glavnom gradskom trgu su mogu vidjeti uzorci razvijene zemljoradnje: dugacki klipovi kukuruza, pamuk u svim bojama, voce i povrce, medicinski proizvodi.

Zvanicna historija o kulturii Tolteka crpi znanja iz pisanih dokumenata Azteka koji su ovim prostorima ovladali 200 godina nakon nestanka Tolteckog imperija. I ponovo se susrecemo sa primjerom da je historija iskrivljena, nepotpuna, neshvacena.

U azteckom dokumentu "Anali Cuauhtitlan" iz 1531. i 1570. stoji:"Tolteci su bili mudri. Njihov rad je bio lijep, perfektan. Njihove kuce prelijepe, poplocane u mozaicima, granitu, bez premca. Tolteci su bili mislioci. Zapoceli su sa racunanjem vremena, godina i dana. Znali su odrediti koji su dani bili povoljni..."

Sada smo spremni progovoriti o zabludama moderne historije.

Osnovna im je teza da su na ovim prostorima nezavisno nastajale razne kulture, kao sto su Olmeci, Zapateci, Maje, Tolteci, Mixteci i drugi. Netacno. Historija nije tako ispresijecana. Ono sto povezuje sve ove narode je spirtualno znanje. Zbog toga su i simboli znanja (zmija) i "bozanstva" (Quetzalcoatl) prisutni bez prestajanja.

Teza o primitivnim ili malo naprednijim "indijancima" ili "urodjenicima" je u startu besmislena, jer je rijec o ljudskim bicima koji su shvatili pravu prirodu i ulogu na ovoj Planeti. (Doduse, ne svi, vec samo oni koji su zivjeli kao spiritualna bica.)

Teza da se civilizacija na ovim prostorima vremenski poklapa sa evolutivnim razvojem ostalog dijela Planete je takodje netacna. Dvije hiljade godina civilizacije, kako se nekada tvrdilo, se brzo mijenja u tri hiljade godina, zatim u cetiri hiljade.

Ono o cemu smo mi govorili u prethodnim prilozima daje dokaze da su upravo srednjoamericki narodi spona sa civilizacijom Atlantide od prije dvanaest i po hiljada godina! A s njom idemo unatrag novih 40.000 godina. I tu se spajamo sa prvom humanom civilizacijom: Lemurijom (Mu). I dobivamo novih 50.000 godina.

Covjek je bice sa dugim korijenima. Ne samo sa par hiljada godina, vec mnogo duzim. Elite koje manipuliraju ljudima zato vrlo pazljivo skrivaju ove cinjenice: jer ako otkrijemo nase spiritualno razvijene pretke (Atlantidjane, Lemuriju, Tolteke), onda cemo shvatiti da nema razloga za sva ovozemaljske strahove. I da smo mi vjecna, kosmicka bica. I da trebamo prestati sa stvaranjem negativne energije. Prestati sluziti elitama i negativnim bicima iz vise dimenzije.

Tolteci su iznimno znacajan putokaz za modernog covjeka. Toliko znacajan da ih mozemo smatrati za vodecu spiritualnu snagu u "Novom Svijetu" (obje Amerike). Aztecka rijec "Toltek" u prijevodu znaci "covjek znanja". Zabluda danasnje historije je misliti da je ovo bio narod koji je zivio od osmog do dvanaestog stoljeca.

Tolteci su simbol najviseg nivoa znanja kojeg ljudsko bice moze dostici.

Oni su spiritualno jezgro koje je prisutno vec hiljadama godina kroz kulture Olmeka, Zapateka, Maja..., gradove Teotihuacana, Monte Albana, Palenke ili Tule, sakralne geometrije, kosmicke arhitekture, astronomije i matematike...

Treba odbaciti enciklopedijska tumacenja Tolteka "kao naprednih urodjenika koji su nestali prije osamsto godina". U nasem svijetu, oni se ne mogu braniti, jer mi progovaramo za njih.

Ali, kada bi otkrili njihov svijet, saznali bi pravu istinu.

A sta ako su oni jos uvijek ovdje? I ako jos uvijek praktikuju metode drevnog toltecizma?

Meksiko je zemlja cuda. Njegove planine skrivaju 50.000 potomaka "Tolteka". Oni sebe nazivaju Virarika. Vecina ih i govori samo virarika jezikom. Jasno, svi pripadnici zajednice nemaju isti spiritualni nivo znanja. U okviru ovog naroda, postoje posebne grupe ljudi zvane Jikareros. Oni su cuvari drevnih magicnih znanja. Oni iskusavaju spiritualne nivoe koje ostali clanovi naroda ne mogu ni zamisliti.

Obicaji ili tradicije, tako rado upotrebljavani pojmovi "modernog" covjeka, zajedno sa religijom ili

ritualima, ne znace nista za Jikareros. Oni nemaju neki zatvoreni sistem vjerovanja. Ali zato imaju vrlo efikasne vjezbe i prakticna iskustva koja su usmjerena da se dostigne najvisi moguci nivo svijesti i primanja kosmickog znanja.

Ovi prezivjeli Tolteci nemaju svestenog lidera, vraceve ni duhovne ucitelje. Oni uce direktno od "Univerzalnog Duha". Imaju samane, "ljude od znanja", koji samo upucuju druge kako da komuniciraju sa Duhom. Nema formalnog ucenja. Postoje samo tehnike kako zakucati na vrata gdje ucenje pocinje. A dalje ovisi o svakom individualnom bicu. Svako treba cuti, osjetiti, vidjeti za sebe. I, nauciti. Bez posrednika. Bez crkvi, hramova, svestenika. To je put i nacin Tolteka.

Prezivjeli Tolteci zive u svom svijetu i nemaju nikakvog interesa za ne-Toltecki svijet. Za "nas" svijet. Ne zele da nas uce niti da nam prodaju nista. Njihov interes je da odrze zivim vlastitu tradiciju i znanje. To je jedini nacin da zadrze svoju ulogu kao "polja energije". Kao stvarnih sinova i kceri Sunca. Sa istom prirodom kao Otac Sunce i sa istom ljubavlju kao Majka Zemlja.

Njihova poruka je: "Mi smo sinovi Sunca i nasa priroda je da sijamo!"

I, ponovo, zasto je uloga Tolteka toliko znacajna za Planetu?

Nas fizicki svijet je svijet koji se moze predstaviti kao "Planetarni san" u kome nasa tijela, um i dusa ucestvuju. Zapleteni smo u ovaj "San" i plovimo po njegovoj ("zemljanoj") karmickoj povrsini vec milenijume. Nas "spiritualni' razvoj je horizontalan. Vecina od nas se ne pomice nagore. Ostaje na istom nivou.

Tek komunikacijom sa "Univerzalnim Duhom" i novim znanjima mozemo da se spiritualno razvijamo nagore. Vertikalnom evolucijom.

O tome govori Toltecki nacin.

U inicijacijama Teotihuakana, Tolteci su prvo postajali svjesni svojih najdubljih unutrasnjih tajni (piramida Quetzalcoatl-a), zapocinjali proces transformacije (piramida Mjeseca) i napokon ovladali znanjem da osjete energiju i njenu sustinu (piramida Sunca). U toj fazi im vise ne trebaju ni knjige, ni ucitelji da bi dobili odgovore. Putokaz dolazi direktno od Univerzalnog Duha.

Do istih zakljucaka su dosli i Buda ili moderni obavjestajci iz doba "Hladnog rata" koji su primjenjivali tehnike remote viewing-a. Povezati se sa Univerzalnim Umom, Energijom, Duhom. I tamo naci odgovore na sva pitanja.

Tolteci su svoje impresivne kipove zvali “Atlantidjani” po uzoru na svoje daleke pretke.
“Atlantidjani” se se nalazili na vrhu piramida u Tuli, gdje su sluzili
kao stubovi nosaci kosmickih opservatorija.

5.1. Malteski Hypogeum

Dugo su egipatske piramide smatrane najstarijim arhitektonskim monumentima. Ipak, najraniji neolitski hramovi na Malti su stariji hiljadama godina od navodnog datuma izgradnje cuvenih piramida u Gizi.

Ogromni kameni blokovi, teski desetine tona, koristeni su za izgradnju hramova. Moderni alati i tehnike bi i danas imale nepremostivih poteskoca da izgrade nesto slicno. Kako su ovi tereti pokretani u doba neolitskog covjeka, ostaje misterija.

Prvi hramovi, kao na primjer Gantija u Gozo-u, nisu imali posebnih ukrasa. Oni kasniji, recimo Hagar

Qim, bili su izgradjeni od blokova koji su vrlo precizno pristajali jedni uz druge i pri tome su bili posebno ukraseni. Pomenimo da ne postoje arheoloski nalazi metalnih predmeta ili alata na Malti tog doba.

Podzemni sistem hramova nazvan Hal Saflieni, ili poznatiji kao Hypogeum, je ipak posebno uzbudljiv. Kada je 1902. (ponovo) predstavljen svijetu, izazvao je senzaciju u arheoloskim krugovima. Hramovi i podzemne odaje su bukvalno urezane u kamenito podzemlje. Tu su pronadjene kosti preko 7.000 ljudi i stoga se smatra da je Hypogeum zapravo velika grobnica.

Svi tragovi misterioznih " ljudi" koji su izgradili Hypogeum odjedanput nestaju oko 2.000 godine prije nove ere. Jednako cudni su i tragovi kolica na kamenim putevima na Malti davno prije otkrica tockova.

Hypogeum je jedan od najimpresivnijih objekata na UNESCO-voj listi i u objasnjenju se kaze da je rijec o " ... ostavstini kulture s kojom se ne moze porediti nijedna druga na Mediteranu " i da se radi o " ...jedinstvenoj epizodi u evoluciji covjecanstva ".

Megalitski objekti na Malti su poznati jos iz 16 stoljeca kada su vitezovi reda St. John prvi put posjetili otok. Od tada pa u narednih 400 godina se smatralo da su hramovi ostavstina mitske rase giganata.

U zvanicnim lokalnim historijskim knjigama pojave ovih velebnih objekata se ovako objasnjavaju : " ... Negdje oko 3600. godine prije nase ere nesto posebno se pocelo desavati malteskim mirnim zemljoradnicima. Njihova kultura postaje izolirana od pradomovine, Sicilije... Od jednostavnih zemljoradnika, prahistorijski Maltezani se razvijaju u visokokvalificirane graditelje i inzinjere koji stvaraju pravi val megalitskih hramova i pogrebnih mjesta uzduz otoka... Neolitski otocani nisu usvojili kulturne ideje svojih susjeda niti su na njih utjecali..."

Ipak, ovakva povrsna objasnjenja ne mogu zadovoljiti iole ozbiljniju provjeru.

Premda je Hypogeum toliko jedinstven, ipak su samo ulazne prostorije bile povremeno otvorene za javnost. Tacnije, dugi niz godina tokom 20. stoljeca bio je zatvoren za javnost pod izlikom "radova na konzerviranju".

U januaru 1999. sam dobio pismo u sklopu svoje hollowearth@onelist.com grupe u kome nas Slaw Law obavjestava o mrezi tunela i podzemnom svijetu poznatom kao " Hypogeum Hal Saflieni ". Nadalje tvrdi da je zabiljezen niz tajanstvenih nestanaka u podzemnim labirintima te da je kroz historiju cinjeno sve da se o ovim objektima sto manje zna.

Drugi izvor, " National Geographic Magazine ", u broju od avgusta 1940, donosi clanak Richard Walter-a pod nazivom " Wanderes Awheel in Malta ", u kome se tvrdi da je "...Malta, uzduz i poprijeko, probusena mrezom tunela i hramova. Moguce je, ispod zemlje, proci sa jednog na drugi kraj otoka... Ipak, vlada je zatvorila sve ulaze. Navodno, razlog je nestanak grupe ucenika sa nastavnicom koji su usli u podzemni labirint i nikad se nisu vratili."

1998. njemacki istrazivac Werner Betz je pisao svoju novu knjigu o Hypogeum-u o kome je dosta mjesta nasao za malteske vladine predstavnike koji su davali sumnjiva objasnjenja, puna kontradikcija, o istrazivanju i ponovnom otvorenju Hypogeum-a. Ocito je da se nesto krilo.

Protokom vremena su se izgubila sjecanja na originalne graditelje i svrhu podzemnih malteskih hramova. Izgubila se veza sa Atlantskim graditeljima. Jedino su impresivni kameni holovi ostali kao svjedocanstvo prohujalom vremenu.

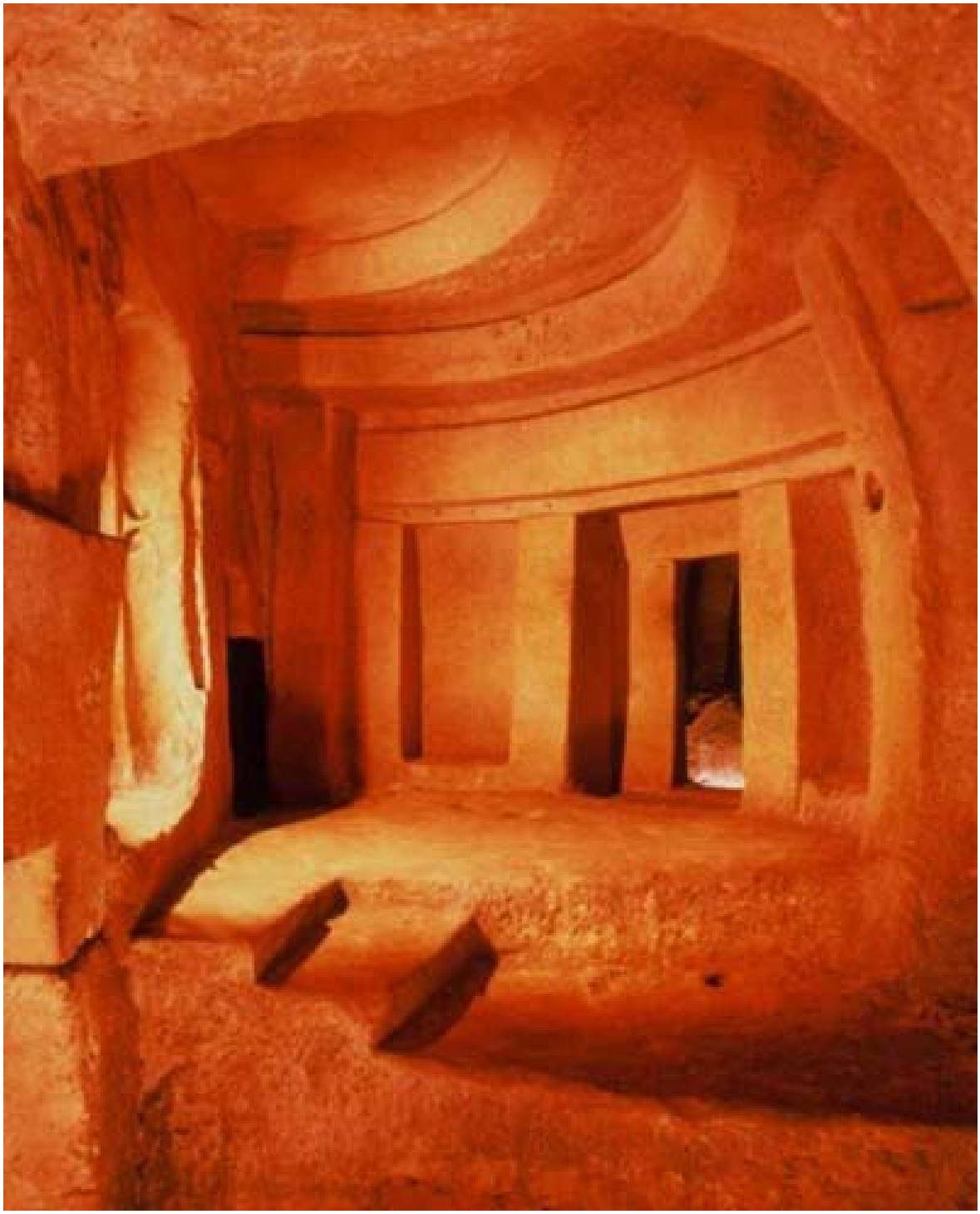

Hypogeum je malo poznata mreza podzemnih hramova i tunela na Malti koje su Englezi, a potom Maltezani, stotinama godina brizljivo cuvali od ociju javnosti. Povremeno je otvoren samo ulazni hram koji dokazuje da nijedna anticka kultura nije bila u stanju da pod zemljom isklese i ugradi kamene blokove teske desetinama tona.

Rjesenje zagonetke vodi superiornijoj zemaljskoj (Atlantida) ili vanzemaljskoj civilizaciji.

6.1. Libanonski Balbek

Interesantno je bilo gledati kroz oci Aleksandra Makedonskog prije 24 stoljeca dok je trijumfalno osvajao anticka carstva. Prolazeci prostorima danasnjeg Libanona, imao je priliku uci u Biblos, najstariji grad na svijetu. I u to vrijeme, ovaj grad je imao najmanje 5.000 godina od svog utemeljenja. Nesto juznije, pedesetak kilometara od Bejruta, uputio se ka svetom fenicanskom gradu, Sidonu. Godina je, naravno, 333. prije nove ere. Osamnaest godina prije dolaska Aleksandra Velikog, Sidon su opsjedali Perzijanci. Ne zeleci da se pokore pred nadmocnim osvajacem, Sidonci su zakljucali sve kapije i zapalili Grad. Preko 40.000 stanovnika je nestalo u vatrenim plamenovima. U doba dolaska Aleksandra su jos uvijek bili isuvise slabi da se odupru novom osvajacu i grad su predali bez borbe.

Za Sidon su dostupni dokazi o osam hiljada godina starim iskopinama.

Slijedeci je bio na redu velicanstveni Balbek (Baalbeck). Na pola puta od Bejruta do Damaska, nalazio se grad sa kamenim hramovima kakve Aleksandrove oci dotada nisu vidjele. Pretpostavljajuci da je hram bio podignut u pocast boga Sunca, Grci prozvase Balbek Heliopolisom. Na rusevinama drevnog kamenog objekta, zapocet je ambiciozan gradjevinski poduhvat od kojeg je danas ostalo sest kamenih "Korintskih" stubova visokih 22 metra.

Iza helenistickog razdoblja (333-64 p.n.e.) dolaze Rimljani. Na istom mjestu, oni zapocinju gradnju svoga hrama posvecenog bozanstvima Jupitera, Venere i Merkura. Nakon stotinu godina, u doba Nerona, i njihov gradjevinski zahvat zavrsava. Napravljen je najveci rimski hram u dotadasnjem svijetu.

Naravno i Srednji Vijek je doveo nove civilizacije koje su pravili svoje utvrde na drevnim kamenim temeljima. I Velika Dzamija i bizantinska crkva Svetog Josipa su tu nasle svoje mjesto. I, napokon, danas, 2005., u podnozju balbeckog Akropolisa, libanski Hezbullah ima svoj vojni kamp.

Ali, ono sto nas stvarno interesuje ide mnogo dalje u proslost. Vise od osam hiljada godina.

Prvi kameni objekat koji je tu podignut imao je temelje visoke blizu osam metara. Na temelje su postavljena tri isklesana kamena bloka. Svaki od njih je tezak izmedju 800 –1.000 tona. Hiljadu tona!

Dva su gradjevinska giganta trenutno na Pleneti koji prednjace u podizanju teskih tereta: Bechtel korporacija i americki armijski US Army Corps of Engineers. Ni jedni ni drugi nemaju mogucnosti da, ni uz upotrebu najmodernije tehnologije, prebace te blokove sa jednog mjesta na drugo.

Naravno, nema objasnjenja kako su ti kameni blokovi bili prenoseni u drevno doba. Kojim alatima su oblikovani, kako su prebacivani, a onda podizani na sedam-osam metara visine.

Izgleda da se ponovo susrecemo sa saljivim slucajem ne-postojanja gravitacije u drevno doba. Kao kod Egipcana. Ili Maltezana. Ili Maja...

Zbilja, kako se sa oblizniеg kamenoloma (oko 1 km udaljenosti od Hrama) mogu podici tako teski tereti sa bilo kojom antickom tehnologijom? Valjda im gravitacija nije bila problem kao nama danas.

Kad vec pominjemo lokalni kamenolom, interesantno je istaci da se tu jos uvijek nalazi najveci isklesani kameni blok na svijetu. Dugacak je 21 metar, sirok skoro pet i ima tezinu od 1.200 tona. Hiljadu dvijesto tona! Zovu ga "Kamenom trudne zene".

Salu na stranu. Razlog pominjanja ovih drevnih kamenih grdosija nije samo u tome da nam se svijet

ucini "misterioznijim". Naravno, rjesenje nije ni da i dalje zabijamo glavu u pijesak.

"Moderna nauka" nas moze nasmijavati pokusajima da objasni kako su Egipcani na samom pocetku svog Prvog kraljevstva poceli graditi grandiozne piramide. Ili, kako su malteski ribari bez alata podizali podzemne hramove sa kamenim stubovima teskim 500 tona. Za anticki Balbek se i ne usudjuju "krivnju" za gradjenje hramova svaliti ni na jedno od neolitskih plemena koji su tu zivjeli. Slicno je i sa engleskim megalitskim centrom Stonehenge; kom primitvnom domorodackom plemenu pripisati takva astronomska znanja? Drevni hramovi u Peruu imaju kamene blokove od 440 tona; jedan od njih, onaj u Tiahuanaco-u ima stotonske blokove povezane metalnim spojnicama. Starost hrama nas vodi u doba posljednjeg ledenog doba.

Za nastavak price trebace nam globus. Posmatram geografske duzine - meridijane. Kao sto je poznato, geografska duzina je odredjena "dogovorno" i nulta tacka prolazi kroz londonski observatorij Greenwich.

(I sam postupak odredjivanja geografske duzine imao je interesantnu historiju. Na sastanku britanskih astronoma, odrzanom 1884. godine, Grinvic je odredjen da bude nulti meridijan. Samo je jedan glas bio protiv. Ugledni Skotski astronom, Charles Piazzi Smyth, insistirao je da to bude Giza i egipatska Velika Piramida.)

Kanadski istrazivac Rand Flem-Ath provodi dvadeset godina u dokazivanju da su megaliti planski rasporedjeni po svijetu. On je posao od pretpostavke da je nulta tacka geografske duzine u Velikoj Piramidi (kao njegov prethodnik Smyth, stotinu godina ranije). Prosto nije mogao vjerovati svojim ocima. Lokacije svjetskih kamenih hramova i svetilista su se savrseno uklopile u geometrijski sistem.

Velika Piramida je izabrana jer se njenom geografskom duzinom nalazi najvise kopna od svih ostalih duzina (zato sam morao konsultirati globus i uvjeriti se u to). Prema istoku, megaliti, medju kojima i balbecki, sumerski, babilonski, indijski, kineski; ili, na zapad, evropski (njemacki, holandski, francuski, spanjolski, portugalski i britanski) i americki (centralno i juznoamericki).

Ako se vec ustanovi da postoji pravilan geometrijski raspored ovih kamenih objekata, logicno je slijedece pitanje: koja je njihova svrha?

Nasa Planeta je energetska lopta koja ima svoja energetska sjecista i vortekse. Nije vise tajna da su piramide u Gizi ili monolit u Stonehenge-u, na samom centru takvih vorteksa koji zrace nevjerovatnom energijom.

Postojanje mreze ovakvih gradjevina na takvim osjetljivim energetskim tackama Planete, moze znaciti samo jedno: pokusaj da se kontrolira Zemaljski energetski sistem.

Nas, ljudski organizam nije nista drugo do energetska lopta. Koja komunicira (ili ne komunicira) sa maticnom Planetom.

Slicna analogija se moze povuci i sa Suncevim sistemom... I kosmosom...

Svako nebesko bice i svako nebesko tijelo su dijelovi jedinstvenog kosmickog sistema. Ljudsko energetsko polje trebalo bi biti povezano sa Planetarnim, a preko ovoga, i sa kosmickim.

Da bi pripadali jednom kosmickom sistemu, neophodno je da postoji nesmetani protok energije.

(Slicno je i sa akupunkturom. Iglice se koriste kada dodje do zacepljenja pojedinih energetskih lokacija

od cjeline. Kada se energetski protok ponovo pocne odvijati nesmetano, citav organizam ozdravi.)

Pretpostavimo da se zacepe tacke protoka energije izmedju covjeka i Planete. Rezultat: covjek ostaje otcjepljen od cjeline. Od kosmosa.

I, umjesto kosmickog bica, postaje sveden na Zemaljsko bice. A zatim, jos uze, na bice koje pripada jednom plemenu (narodu) ili jednoj religiji.

Energija nije, sama po sebi, ni pozitivna ni negativna. Ali se energijom moze manipulirati. I to je ono sto nam se desava. Vec hiljadama godina.

Naravno da covjek nije izgradio egipatske ili kineske piramide. Niti vukao one balbecke blokove na svojim ledjima. Niti prokopavao malteski otok.

Superiornija bica su pazljivo provela plan vladavine nad ljudskom civilizacijom.

Istovremeno su skrivali isitnite (historijske) informacije svodeci covjeka na jedan uzak vremenski period od 5-6.000 godina.

A znanja o prethodnim civlizacijama Lemurije i Atlantide bi nas vratila nekoliko desetina hiljada godina u proslost. I sta bi ondje pronasli?

Obje civilizacije su startale pod dominantnim utjecajem "Zakona Jednoga". Rijec je o shvatanju da sve pripada istoj energiji, koja se izrazava u razlicitim formama.

(Najuporniji istrazivac Lemurije i Atlantide je pukovnik James Churchward, koji je napisao seriju knjiga u prvoj polovini dvadesetog stoljeca. Posjetio je neka od najzabacenijih azijskih manastira vidjevsi drevne zapise koji idu unatrag od 12.000 do 70.000 godina. On detaljno razradjuje ove teze.)

Zakon Jednoga je znanje koje kaze da je sve medjusobno spojeno i da sve potice od istog energetskog izvora.

Sa Ajnstajnovom pojavom, ovaj "Zakon" je postao i nama logican.

Zakon Jednoga je bio i u zacecima Atlantide. Mitovi i legende o Atlantidi govore o civilizaciji koja je utemeljena na harmoniji sa prirodnim zakonima.

Nazalost, i jedna i druga civilizacija su nadvladane mracnim silama.

Drevni mitovi o "ratovima izmedju bogova" su, naravno, opisi ratova izmedju vanzemaljaca. Onih koji su se zalagali za ne-mijesanje u zemaljske poslove i onih drugih. Ponovo nazalost, ovi drugi su uglavnom pobjedjivali.

U dnevnom zivotu, promjena je donijela potiskivanje "Zakona Jednoga" od strane "Hrama Sunca". Najedamput, sve se pocelo predstavljati kao izolirano i bez veze sa drugim. Umjesto ujedinjenja doslo je do razjedinjenja. Umjesto harmonije, do vladavine.

Umjesto duhovnog, naglasak je stavljen na tehnoloski i materijalni razvoj. A duhovno je koristeno samo za manipulaciju.

Hram Sunca je, na kraju, doveo do kataklizme i Lemurije i Atlantide.

Hram Sunca je nastavio sa manipulacijom i danasnje civilizacije, pocev od antickih vremena do danas. Elitne organizacije, kao Iluminati, Masoni, brojni Komiteti i drugi, u sluzbi su istog cilja.

"...Oni su poticali tehnologiju iznad duhovnosti... ne hajuci za Zemlju, prirodu ili druga ziva bica... Tokom pisane ljudske historije oni su dominirali... Trenutno, oni vode covjecanstvo ka Novom Svjetskom Poretku, svjesno ili nesvjesno ispunjavajuci zadatke Iluminata, a time i vanzemaljskih manipulatora..." (W.T. Samsel, "The Atlantis Connections", Arizona, 1998).

Ono sto nama treba je akupunktura. Za ljudska bica i za Planetu. Da energija ponovo nesmetano prokola izmedju sviju nas, maticne Planete i svemirskog okruzenja.

U libanonskom Balbeku se nalazi najveci isklesani kameni blok na svijetu tezine 1.200 tona.
Starost mu je tesko odrediti; bio je tu hiljade godina prije rimskih osvajanja.
Nekoliko hiljadutonskih blokova je zavrsilo na obliznjem brdu kao temelj drevnom hramu.
Metod transporta nije moguce objasniti nasim tehnologijama.

7.1. Egipatske piramide izmedju faraona i Atlantide

Egipcani svoju zemlju nazivaju "To-Mera", ili "zemlja mr". Termin "mr" se prevodi kao piramida tako da se za Egipat koristi fraza "zemlja piramida". Ipak, nije rijec o najpreciznijem prevodu. Piramida je sekundarni prevod "mr". Onaj osnovni oznacava "trokut", "geometrijski oblik". Pravi prijevod za Egipat bi bio "zemlja kreirana prema geometrijskom planu".

U uvodu krenimo od enciklopedijskog odredjenja egipatske historije:

"Egipatska civilizacija je zapocela prije 5 000 godina... Donji i Gornji Egipat su se ujedinili 3 100 g.p.n. e. pod Menesom... U ovom periodu su razvijeni hijeroglifi... Cetvrta dinastija Starog Kraljevstva je razvila piramide kao kraljevske grobnice..."

Zadnjih deceniju-dvije, izasle su nove teze: Robert Bauval u svojoj "Misteriji Oriona" tvrdi da piramide u Gizi odrazavaju zvjezdani raspored konstelacije Orion (drugim rijecima, iza gradnje piramida krije se civilizacija sa Oriona). Geolozi sugeriraju da je sfinga znatno, znatno starija nego sto se mislilo (citavih 50 000 godina). I na koncu, niz autora tvrdi da je drevni Egipat nastao na temeljima znatno starije kulture nestale prije 12 000 godina (Atlantide).

Krenimo redom.

Najstarija poznata piramida je Stepenasta piramida u Sakari i, prema egiptolozima, datira 27 stoljeca prije n.e. Po svom izgledu neodoljivo podsjeca na piramide Maja.

Da bi je izgradili, Egipcani su ocistili 15 hektara prostora (u to vrijeme velicina veceg grada). Zatim su podigli kameni zid visok deset i po metara i duzine 1 600 metara, koji je cudo za sebe. Na svakom metru zida uklesali su ornamentalne panele devet metara visoke. Unutar ogradjenog prostora podignut je kompleks paviljona, hramova, terasa, grobnica...Centralni objekt je piramida na povrsini dva nogometna stadiona, visine preko 60 metara. Kao da to nije bilo dovoljno, nego su izgradili skoro 6 kilometara podzemnih prolaza, stepenica, galerija i komora. Direktno ispod piramide je 7 metara sirok prolaz koji ide na dubinu od 28 metara i povezuje sve podzemne prolaze, tunele i oko 400 podzemnih prostorija!

Jedno te isto ime se susrece ispisano na mnogobrojnim zidovima i prolazima: Netjerkhet. Egiptolozi tvrde da je Netjerkhet zapravo faraon Djoser koji je vladao Egiptom od 2 630 do 2 611 prije nove ere. Drugim rijecima, moderna egiptologija tvrdi da je ovo gradjevinsko cudo nastalo samo devet generacija (450 godina) nakon sto su stari Egipcani izasli iz kamenog doba. To je tesko za povjerovati.

S obzirom da je Djoser vladao Egiptom samo 19 godina postavlja se pitanje da li je imao dovoljno vremena da sebi izgradi tako monumentalan nadgrobni spomenik. Postoje cvrsti dokazi koji upozoravaju da je ovaj kompleks gradjen u sest faza. Devetnaest Djoser-ovih godina jednostavno nije prihvatljiv odgovor.

Ako Netjerkhet nije Djoser, ko je onda?

U podzemnim galerijama pronadjeno je 40 000 tanjira, vaza, casa... Datum njihovog nastanka je mnogo stariji nego 4 700 godina. Ujedno, pronadjena je i mumija u piramidi cijom je karbonskom analizom utvrdjena znatno veca starost od Djoser-ovih savremenika.

Zakljucak?

Piramida u Sakari je izgradjena krajem kamenog doba.

Ko je izgradio?

Pecinski ljudi?

Vrijeme izgradnje piramida je prva zabluda u kojoj nas uljuljkuju egiptolozi.

Druga zabluda se odnosi na namjenu piramida. Tvrdi se da su piramide grobnice.

Uz prvu piramidu u Sakari, izgradjeno je jos sedam manjih stepenastih piramida diljem Egipta: Ombos, na otoku Elephantine, Edfu, Abydos, Hierakonpolis, Seila i Zawiyet. Nijedna od njih nema

prostoriju koja bi makar podsjecala na grobnu komoru. Niti u jednoj nije pronadjen sarkofag ili mumificirana tijela.

"Grobna komora" u Sakarskoj piramidi je isuvise mala da bi u nju stalo ljudsko tijelo.

Dvije piramide u Dahsur-u, "Crvena" i "Savijena" piramida se pripisuju faraonu Sneferu. Ali ne postoje indicije da je ovaj faraon u njima i sahranjen.

Doduse, pronadjeni su ljudski ostaci u Crvenoj piramidi. Isto kao i u Sakarskoj piramidi. Isto kao i u nekim piramidama u Gizi. Ali, to ne dokazuje da su piramide originalno gradjene kao grobnice!

Ako ruske politicke lidere sahranjuju u Kremlju, to nije dokaz da je Kremljanski dvorac podignut da sluzi kao necija grobnica. Ako britanske monarhe i crkvene velikodostojnike sahranjuju u Westminster Abbey to ne dokazuje da je ova crkva nadgrobni spomenik...

Ako su egipatski faraoni odlucili da hiljadama godina stare piramide iskoriste kao svoja vjecna pocivalista... to ne mijenja cinjenicu da piramide n i s u originalno gradjene kao grobnice.

Prije izgradnje Ejfelovog tornja u Parizu, Velika Piramida u Gizi je vazila za najvisu gradjevinu u svijetu i jedno od Sedam svjetskih cuda Starog svijeta. Cetiri su teorije o dobu nastanka piramide.

1. Egiptolozi insistiraju da je piramida izgradjena kao grobnica faraona Kufu. Pretpostavlja se da je vladao 23 godine, od 2551 do 2528 g.p.n.e.

2. Herodot, osnivac historije, prilikom posjete Egiptu, u petom stoljecu prije n.e., zapisuje pricu da je piramidu izgradio faraon Keops, koji je vladao Egiptom 50 godina.

3. Prema Koptskoj legendi (drevni krscanski narod u Egiptu) faraon imenom Surid je izgradio Veliku piramidu tri stoljeca prije Biblijske poplave (prema njihovom tumacenju to moze biti izmedju 7 000 i 12 000 godina natrag u proslost).

4. Amerikanac Ralph Ellis je u svojoj nedavno objavljenoj knjizi "Thoth: Architect of the Universe" (1998.) izasao sa zanimljivom teorijom. Pokusao je odrediti starost piramida prema eroziji. Proucavao je piramide u Dahsur-u i na Gizi.

Utvrdjeno je da je prije hiljadu godina doslo do vandaliziranja piramida u Dahsur-u i otada je erozija napredovala za oko 5 mm. Ako se ona uporedi sa erozijom na originalnim temeljima, koja je iznosila 50 mm, zakljucio je da po slicnoj stopi erozije (5 mm svakih hiljadu godina) piramide u Dahsuru imaju starost od oko 8 000 godina!

Primjenom iste metodologije na piramide u Gizi dolazi se do jos frapantnijih zakljucaka. Dosadasnja erozija originalnih temelja je napredovala za 200 mm. To bi trebalo da znaci da je piramidski kompleks u Gizi star 38 000 godina!

****

Sfinga je mitsko bice s tijelom lava i glavom covjeka. Ona u Gazi je predmet izucavanja americkih geologa poslednjih godina. Erozija na kamenom tijelu pokazuje visestoljetno djelovanje kisa. Egiptolozi

lociraju vrijeme izgradnje sfinge u period 500 godina n a k o n poslednjih kisa. Geolozi kazu da je najkasniji datum za izgradnju sfinge oko 7 000 godina p.n.e. Posto su egiptolozi "historicari" oni za geologe kazu da "halucciniraju" i da je to "nemoguce". Nekako im se ne uklapa u njihovu sliku.

Italijanski profesor drevne historije, strucnjak za mjere, kvantitativne nauke i matematiku, Livio Stecchini, poznat je po svojim istrazivanjima drevnog Egipta. Utvrdio je da je zbilja ova "zemlja kreirana prema geometrijskom planu".

Egipcani su izmislili arhitektonske stubove. Prvi se pojavljuju na vec pominjanoj stepenastoj piramidi u Sakari. Stecchini je otkrio da su ovi stubovi zapravo stilizirane mape Egipta. Proporcija odgovara relativnoj velicini Gornjeg i Donjeg Egipta po osovini. Stubovi takodje odrazavaju zakrivljenost planete Zemlje. Obicno u centru stubova stoji hijeroglif koji znaci "Ujediniti" ili "Jedinstvo Egipta". Stecchini je otkrio da su Egipcani koristili preciznije mjere za geografsku sirinu i duzinu nego sto su danas u upotrebi.

Faraon Akenaten se smatra heretikom, jer je uveo kratkotrajno vjerovanje u jednog boga. Ovaj faraon je osnovao novi glavni grad u Tel Al-Amarni po striktno geodetskim principima (mada je lokacija bila neprikladna sa prakticnog stanovista). I niz drugih gradova, osobito religiozno znacajnih, je osnivan po istom principu.

Egipcani su vidjeli svoju zemlju kao ogledalo neba, nastojeci da bude perfektna.

Stecchini dokazuje da su Egipcani davno znali da je Zemlja okrugla. Locirali su svaku znacajnu geografsku pojavu, od ekvatora do Mediterana.

Bez upotrebe mapa, koristili su sasvim novi geografski sistem. Naime, na arhitektonskim stubovima su imali stilizirane geografske pojmove (udaljenosti, gradove, prirodne objekte). Gledanjem u ove stubove dobijali su neophodne informacije. (Zamislimo da je na jednom takvom stubu Sarajevo simbolicno prikazano trokutom, a Split oznacen sa krugom. Lokacijom na stubu se moze odrediti strana svijeta, polozaj i relativna udaljenost jizmedju ova dva mjesta. Slicni simboli su se nalazili na egipatskim arhitektonskim stubovima.)

Mnostvo obeliska, koji su tezili i do 1 000 tona, bili su postavljeni sirom zemlje kao posebni markeri. Uz njih su bili i posebni kameni markeri koji su oznacavali meridijane i paralele.

Ovakav geografski sistem nije nastao kao rezultat visestoljetnog ili visemilenijumskog razvoja. On je bio u opticaju tokom (prvog) Starog kraljevstva!

Komentar egiptologa na sve ovo: potpuno ignoriranje.

Egipatski hramovi su, nema sumnje, bili vrlo precizni astronomski insrumenti. Sjetimo se jednog od filmova Indiana Jones-a i snopa svjetlosti u piramidi na ljetni solsticij. Upravo ta scena u filmu je bazirana na primjeru hrama Amen-Ra u Karnaku. Tamo su, naime, "hvatali" suncev zrak tokom ljetnog solsticija (najduzeg dana u godini). Svjetlost ulazi u tamnu prostoriju, dostize vrhunac, a onda se postepeno raspada i nestaje. Citav proces traje dvije minute. Izracunavanjem, egipatski astronomi-svestenici bi kalkulirali duzinu zemaljske godine. Rezultat je bio: 365,2422 dana.

Dakle, sada otvaramo novo pitanje. Je li hram bio hram, ili astronomski instrument izvanredne preciznosti?

Cak ni tako precizan instrument ne moze ostati ispravan zauvjek. Razlog: vremenom se Zemlja

pokrece iz svoje osi i polovi mijenjaju polozaj. Ta smjena je spora - otprilike jedan stepen svakih 6 000 do 7 000 godina.

Izracunavajuci novi polozaj Zemlje, Egipcani su prilagodjavali izgradnju svojih novih hramova, osnosno astronomskih observatorija.

I tako dolazimo do jos jedne mogucnosti da utvrdimo starost egipatskih objekata.

Kalkuliranjem Zemljinog polozaja, Britanski astronom Sir Norman Lockyer (1836-1920), je izracunao da je hram u Karnaku originalno izgradjen 3 700 prije n.e.

Reakcija egiptologa: ignoriranje. Zasto? Zato sto bi to znacilo da su oni imali svoju astronomsku laboratoriju 600 godina p r i j e nego sto im je civilizacija utemeljena. Oni su mu ujedno i preporucili da ostane u svojoj struci (astronomija) i ostavi njihovu (egiptologija) na miru.

Umjesto toga, Lockyer je nastavio sa izucavanjem ostalih "hramova". Mnostvo ih je bilo poznato pod imenom "zvjezdani hramovi", koji su bili posveceni izucavanju pojedinih zvjezdanih sistema. Na primjer, hram u Tyre-u je hvatao svjetlost sa Alphae Lyrae (ili poznatija kao Vega). Hram koji je proucavao zvijezdu Dubhe je prema Lockyer-u trebao biti izgradjen prije 8 000 godina. Hram posvecen zvijezdi Canopus imao bi starost od 8 400 godina...

Slijedeca zabluda egiptologa se odnosi na tehniku gradnje.

Velika ili Keopsova Piramida u Gizi sadrzi dva miliona i tristo hiljada kamenih blokova. Njihova ukupna tezina je blizu sest miliona tona!

Prije par mjeseci je Amerikanac Richard Noone objavio studiju u kojoj se tvrdi slijedece: kada bi se kompletna industrija kamena u drzavi Indijani posvetila proizvodnji kamenih blokova, trebalo bi joj 81 godina da napravi istu kolicinu kamenih blokova potrebnu za gradnju Keopsove piramide. Osamdeset i jedna godina! I to upotrebom najmodernije tehnologije (eksplozivi, visokosofisticirana oprema i alati, laserska tehnologija, dizel transport itd.) I, nakon toliko godina, tek dobijamo materijal za gradnju. A koliko bi tek trebalo da se i izgradi takav perfektan objekat?

Podsjetimo se tvrdnji egiptologa o faraonu Kufu i njegove 23 godine vladavine. Ako se piramida zbilja pocela graditi za njegova zivota, to znaci da se svake dvije minute isklesao, prevezao i ugradio kameni blok od nekoliko tona (najtezi idu i do 80 tona!). Svake dvije minute! I to sve bez tocka, prezicnih alata i eksploziva!

Prevoz kamenih blokova Nilom od Tura do Gize je podjednako neizvodljiv.

Grupa japanskih inzinjera je dobila dozvolu od egipatske vlade da pokusa duplirati ovaj drevni poduhvat. Napravili su repliku drvenih splavova, natovarili kameni blok i - splav im je momentalno potonuo.

Slijedeci u nizu gradjevinskih cuda odnosi se na plato u Gizi na kome su sagradjene piramide.

Da bi se dobila preciznost na kojoj su postavljene piramide citav plato od 5,3 hektara je morao da bude izravnan, niveliran. Stjenovita povrsina je s jednog kraja na drugi bila skoro apsolutno izravnana (manje od dva centimetra razlike u nivou!). Tehnologija s kojom su to uradili radnici Starog kraljevstva? Nepoznata.

Prica ne zavrsava ovdje.

Preciznost s kojom su kameni blokovi ugradjivani bila je savrsena. Odstupanja su bila manja od milimetra. Karta za igranje im ne bi mogla upasti izmedju dva bloka.

Tako nesto ne bi mogli izvesti sa danasnjom tehnologijom. Jer, kada uzmete kameni blok od 15-20 tona i spustite ga - on tu ostaje.

Zamislimo hiljade primitivnih egipatskih robova (kako nam se sugerira) koji su uzadima povlacili kamene blokove i savrseno ih slagali jedne na druge. Malo tezi slucaj. Takve stvari se ne desavaju upotrebom snage ljudskih misica.

U odgovoru na pitanja u vezi egipatske enigmatske kulture, posluzicu se tezama dva autora:

- Herbie Brennan, "The Secret History of Ancient Egypt" (2001), i

- Christopher Dunn, "The Giza Power Plant" (1998).

Obojica, s pravom, egipatsku kulturu smjestaju mnogo dublje u proslost od vazece egiptoloske dogme. I obojica vide vezu drevnog Egipta sa Atlantidom.

Desetine pitanja u vezi Keopsove piramide trazi odgovor. Medju njima su i:

- zasto je granit (kojeg je bilo tesko dovesti sa Asuana, a jos teze ga obraditi) upotrebljen iskljucivo u tzv. "Kraljevoj komori"?

- sta je izazvalo naslage soli u "Kraljicinoj komori"?

- koja je funkcija ventilacionih otvora, kad nisu nikad koristeni za ventilaciju?

- koja je funkcija bakarnih cijevi u ventilacionim otvorima?

- kako to da je "Kraljeva komora" ostecena kada je ostatak piramide netaknut?

- otkuda frekvencija od 640 ciklusa u sekundi u "Kraljevoj komori"? itd, itd.

Christopher Dunn je nasao odgovor na sve te misterije. Izasao je sa tvrdnjom da je Velika piramida izgradjena kao elektricna centrala!

Zakljucivanje ide ovim redom: "...granit sadrzi visok procenat kvarca (oko 55%). Kvarc ima prirodno sposobnost da transformira kineticku energiju u elektricitet (iskru). "Kraljeva komora" je srce masivnog energetskog generatora. Velika Piramida je dizajnirana da vibrira. Ono sto se naziva "Kraljicinom komorom" je, u stvari, hidrogenski generator. Prostorija je svojevremeno bila opremljena kao toranj za hladjenje. Unutra su bile kemikalije - hidrirani cink klorid i hidroklorska kiselina. Oni su ulazili u prostoriju kroz sjeverni i juzni ventilacioni otvor. Reakcijom ove dvije kemikalije nastajao bi hidrogen. Dokazi za ovaj proces leze u razlicitim bojama dva ventilaciona otvora i ostacima soli na zidovima "Kraljicine komore". Visak kemikalija je odvodjen kroz "bunarski otvor" u podzemnu prostoriju duboko ispod piramide. Plin hidrogen bi ispunjavao Veliku Galeriju i "Kraljevu komoru".

Na scenu tada stupaju rezonatori u Velikoj galeriji. Citav objekar (piramida) pocinje da vibrira i

pretvara se u cujni signal. Piramida pocinje da "pjeva". Ton je koncentriran kroz tunel prema "Kraljevoj komori". Sada ova "Komora" pocinje da vibrira. Pokretni granit izaziva stres u kvarcu. Piezo-elektro efekat generira kretanje elektrona. Pocinje se stvarati elektricna energija. Preuzima je hidrogen koji je vec ispunio citavu piramidu.

U ovom momentu, astronomsko znanje Egipcana ulazi u igru. Sjeverni otvor "Kraljeve komore" se otvara i postoji provodnik za mikrovalne signale koji u svakom trenutku bombardiraju nasu planetu. Ovaj signal je kreiran od strane atomskog hidrogena. On biva amplificiran (pojacan) prilikom prolaza kroz piramidu. Dolazi do ispustanja energije... koja se salje van piramide kao elektro-energija..."

(Sa inzinjereskog stanovista, Nunn tvrdi da bi ovakva naprava radila. Ocigledno je rijec o procesu bitno drugacijem od onoga sto mi koristimo. Ali, zasto bi mi polagali pravo na "jedina ispravna tehnoloska rjesenja", kad smo bezbroj puta potvrdili suprotno?)

Mali detalji, na primjer bakrene cjevcice, sada dobivaju svoje objasnjenje. Sluzili su kao senzori, ispitujuci da li je dovoljno kemijskih elemenata dodano u "Kraljicinu komoru". Neprijatan miris u piramidi je posljedica istih. Ostecenje u "Kraljevoj komori" je vjerovatno uzrokovano velikom hidrogenskom eksplozijom u dalekoj proslosti - dokaz za to je crni prah na plafonu "Komore".

Ostalo je jedno nerijeseno pitanje za Nunn-a. A to je, kako su Egipcani (ili neko prije njih) "uvjerili" piramidu da vibrira?

Pomoc je potrazio u fizici. Uzmu se dva predmeta, jedan pored drugog. Prvi oscilira (vibrira), drugi je statican. Vremenom ce i ovaj drugi, poceti lagano da oscilira. Frekvencija prvog izaziva rezonanciju drugog. Sto duze izlozen utjecaju predmeta u kretanju, onaj staticni predmet ce pojacavati svoju oscilaciju.

Nunn primjenjuje istu logiku na piramidu. I tvrdi: "Velika piramida je konstruirana kao model sjeverne Zemljine hemisfere. Locirana je precizno na tacki balansa Planete. Stoga postaje subjektom Zemljine oscilacije."

U doba kada je objavio svoju knjigu, 1998. godine, nije bilo dokaza da i nasa Planeta ima vlastitu oscilaciju. Nesto kasnije, u januaru 1999. "The Times" objavljuje da je japanski tim sa dr. Naoki Suda-om dokazao da nasa planeta postojano vibrira ispod nivoa kojeg nase uho zapaza.

Piramide kao elektricne centrale.

Danas nam je sve zasnovano na elektricnoj energiji. Ali, nasem oku je citav proces "vidljiv". Centrala, dalekovodi, kablovi, kucanski aparati,

U egipatskom slucaju tehnologija stvaranja elektricne energije bila je drugacija. Logicno da je i distribucija bila razlicita u odnosu na nase primitivne dalekovode.

Da pokusamo pogadjati? Sjetimo se Tesline ideje o bezicnom prenosu elektricne energije i njegovih uspjesnih eksperimenata prije vise od 100 godina u Koloradu. Uspio je osvijetliti 10 000 kuca bez ikakvih kablova.

(Doduse, ne samo to. Stvarajuci vjestacke munje uz pomoc Zemljine vibracije, Tesla je izazvao kretanje frekvencije od Colorado Springs-a na suprotnu stranu Planete i ponovo natrag. Elektricni eho je izazivao da se proces ponavlja i jaca na globalnoj skali. Da je kojim slucajem Zemlja perfektni provodnik, taj proces bi se nastavio i vremenom bi uzrokovao dezintegraciju Planete. Medjutim, ono

sto je bitno, je cinjenica da je uz pomoc jednostavnih aparata Tesla uspio stvoriti elektricnu energiju baziranu na Zemljinoj rezonanciji, a onda je u obliku energetskih zraka usmjeriti u domacinstva i tvornice. Tesla je dokazao da je moguc bezicni prenos elektricne energije. Ali, jeftina energija nije bila u interesu velikim korporacijama. Profitna ekonomija trazi svoju sansu u skupoj energiji i skupim tehnologijama.)

Herbie Brennan, u svojoj "Tajnoj historiji drevnog Egipta" daje pregled najstarijih spisa o Egiptu i njegovim vladarima. Pocinje od grckih historicara Solona i Platona. Prvi je pisao o svom putovanju u Egipat gdje su mu egipatski svestenici u sestom stoljecu prije nove ere govorili o izgradnji grada Saisa osam hiljada godina u proslost. A Egipat je osnovan znatno prije toga.

Platon, naravno, govori o Atlantidi i, prema egipatskim svestencima, njenu propast smjesta u period prije 12 000 godina.

Egipatski svesenik Manetho u svom djelu "Aegyptiaca" je pripremio dotadasnju historiju za svog vladara faraona Ptolomeja Prvog (305. g.p.n.e.). Tvrdi se da je Manetho-v rad baziran na mnogo starijem djelu danas poznatom kao "Torinski papirus" (rad pripreman za Ramzesa II, 1279 g.p.n.e.). Tu se, na jednom mjestu, pominju s v i kraljevi Egipta od najstarijih vremena do Devetnaeste dinastije.

Torinski papirus tvrdi da su postojala tri razlicita perioda u egipatskoj prethistoriji. Prvi je prosao u vladanju pred-dinastijskih kraljeva u ukupnom vremenu od 13 420 godina. Drugi je period "Horus-kraljeva" u trajanju od 23 200 godina. Treci period obiljezavaju polu-bogovi (papirus je na ovom mjestu ostecen tako da se ne moze odgonetnuti vremenski period).

Menetho kazuje slicnu pricu. Pred-dinastijski faraoni su isli 13 777 godina u proslost. Horus-kraljevi i polu-bogovi imaju zajednicku cifru od 15 150 godina.

Dodaju li se tim brojkama one za koje egiptologija tvrdi da su pouzdane (3 100 godina prije nove ere) i danasnjih dvije hiljade godina, dolazimo do zbira od oko 34 000 godina!

Kompleks u Sakari po arhitektonskom stilu podsjeca na rani Babilon i Sumer, a po svojoj monumentalnosti na ostale egipatske hramove i piramide. Zvanicna arheoloska objasnjenja o vremenu izgradnje su neozbiljna:

samo devet generacija nakon sto su stari Egipcani izasli iz pecinskog doba?!
Istina je negdje drugdje i mora se ici u doba potomaka Atlantidjana i njihove razvijene tehnologije.

7.2. Sfinga 10 970 prije nove ere

Na visokoj stijeni, na ulazu u egipatsku Tebu, sjedi sfinga. Svakom prolazniku postavlja istu pitalicu. Netacan odgovor vodi nesretnike u smrt. Sfinga, kcer Tajfuna i Ecidne, je demon smrti i destrukcije. Zenska glava, tijelo lava, krila ptice i zmijski rep nacinili su od sfinge zenskog monstruma u grckim mitovima.

Anticka Grcka, koja u to vrijeme vlada i Egiptom, dala je i bistrog Edipa koji se zaputio ka Tebi. Sfinga mu postavlja rutinsko pitanje: "Koja zivotinja hoda ujutro na cetiri noge, u podne na dvije, a navecer na tri?" Edip odgovara: "To je covjek. U djetinjstvu puze na rukama i koljenima, u mladosti je uspravan, u starosti se pomaze stapom". Prestravljena sfinga vrsi samoubistvo bacajuci se u klanac, Edip ulazi u Tebu kao heroj, a gradjani ga postavljaju za svog kralja.

Grci su, kao i sve drugo, i ovu legendu preuzeli sa bliskoistocnih prostora. Jos drevnija Asirija je na ulazu u svoje hramove drzala sfinge koji su imali simbolicnu ulogu cuvara ulaza. Nezvane goste bi davili (grcki "sphingo" znaci "zadaviti").

Jos jedan korak unazad.

Hiljadu do dvije hiljade godina prije dolaska Grka, drevni Egipcani su sfingom zvali muske kipove koji su predstavljali lava sa ljudskom glavom. Sto se ide dalje u proslost to je prisutnija kreativnost: sfinge simboliziraju boga Sunca, a pored lavljeg tijela, imaju glavu ili ljudi (cesto kraljeva) ili drugih zivotinja.

I, jos jedan veeeeliki korak unatrag i... doci cemo do zapadne obale Nila: "Velika Sfinga".

Dio tvrdoglavih egiptologista i dalje ustrajava u tezi da je sfingu u Gizi napravio faraon Kefren ili Kafra (Khaf-Ra), tokom cetvrte dinastije, prije 4.500 godina. I ova "istina" je, kao i sve ostale u vezi drevnih monumentalnih objekata, samo bajkica koja se servira skolskim generacijama.

More arheoloskih i geoloskih dokaza lako rusi ovu tezu o starosti sfinge.

Na samoj sfingi nema nikakvih oznaka ili hijeroglifa koji govore o njenom graditelju. A Kefrenov prethodnik, njegov otac, faraon Keops, je ostavio pisani dokaz ("Inventory Stele", pronadjene na Giza platou u XIX stoljecu), u kome on naredjuje izgradnju jednog hrama uporedo sa sfingom. Znaci, da je sfinga vec postojala u njegovo vrijeme! Pa kako je onda moguce da ju je izgradio sin nakon oceve smrti?

Naravno da nije moguce. (Osim egiptolozima.)

Sfinga je najveca skulptura drevnog svijeta. Isklesana je iz jedne ogromne stijene. Dugacka je 73 metra i visoka 20 metara. Pojedini kameni nivoi od kojih je sfinga gradjena su razlicite cvrstoce. To je utjecalo da se erozija vidi vise na donjem dijelu ("tijelu") sfinge koji je meksi. Glava je uklesana u tvrdom kamenu i prirodna ostecenja su znatno blaza. Iza jednog uha sfinge ostalo je nesto originalne boje koja govori da je u doba gradnje ova figura bila puna kolorita i ponos graditelja.

Danasnja glava je, kao sto znamo, ipak ostecena. Nos i brada nedostaju. Dugo se vjerovalo da su Napoleonovi vojnici odgovorni za ovaj barbarizam, dok se nije pronasao crtez sa pocetka XVIII stoljeca koji pokazuje da je nos nedostajao stotinu godina prije francuske okupacije Egipta.

Slijedeci u historijskom nizu (prije Francuza) su Turci iz osmanlijskog perioda. Nagadjanja su stala na njima: nova verzija kaze da je sfinga nastradala kao zrtva artiljerijskih vjezbi Osmanlija.

Izmedju sfinginih sapa nalazi se kamena ploca - "stela", sa uklesanom pricom. Rijec je o dobu vladavine 18. faraonske Dinastije i buducem kralju Tutmosu IV. U njegovo doba sfinga je do vrata bila prekrivena pijeskom. Mladi princ je usnuo u sfinginom hladu. Ona mu se obratila u snu trazeci od njega da je oslobodi od pijeska, a zauzvrat ce postati vladarom Egipta. Tako i bi.

Tutmosovo "oslobadjanje" sfinge iz pustinjskog pijeska nije bilo ni prvo ni poslednje. Ono zadnje se desilo 1905. i otada je ona postala turistickom atrkacijom. A znatno prije Tutmosa, za vrijeme IV Dinastije, na slican poduhvat su se odlucili Kufu (osnosno Keops) i njegov sin Khafra. Nema potrebe posebno dokazivati da oni nisu graditelji ni sfinge niti piramida kako im se pogresno pripisuje. Za njih su ove velicanstvene gradjevine bile drevne i misteriozne kao sto su i nama.

Geologija i arheologija ipak neke stvari sa sigurnoscu mogu tvrditi. Medju njima je i cinjenica da je Gizin plato, na kom su podignute piramide i sfinga, prekriven pustinjskim pijeskom preko 5.000 godina. Drugim rijecima, od pojave prvih egipatskih faraona do danas.

Ta cinjenica nas vodi do slijedeceg pitanja: ako je sfinga zadnjih pet hiljada godina bila prekrivena pijeskom, kako je moguce da je (osobito) njen donji dio tako erodirao? Kamena skulptura bi trebala biti izlozena naletima loseg vremena hiljadama godina da bi kamen stradao u tolikoj mjeri. A posto je sfinga uglavnom bila zasticena pijeskom, zdrav razum nam namece zakljucak da se erozija desila znatno prije. U doba kada Egipat nije bio pustinja.

Slijedeca cinjenica: ekstremna erozija tijela sfinge nije rezultat naleta vjetra i pijeska, vec vode (kako, na primjer, tvrdi i geolog dr Robert Schoch, profesor geologije na Bostonskom Univerzitetu). Pa da je i nekim slucajem vjetar uzrokovao eroziju onda bi logicno bilo ocekivati slican efekat i na ostalim egipatskim monumentima. Posto pijesak nije ostavio skoro nikakvog traga na njima, nema smisla tvrdoglavo tvrditi da je saharska prasina zasluzna jedino za propadanje sfinge. Robert Schoch je u pravu: do jedinstvene, karakteristicne erozije sfinge i piramida je doslo od naleta vode.

I tako dolazimo do doba kada je sfinga gradjena.

Geologija tvrdi da je Egipat bio izlozen dugotrajnim vodenim nanosima kada se led otopljavao tokom zadnjeg Ledenog Doba (10 000 godina p.n.e.).

Naravno, mi dodajemo da je jedan specifican dogadjaj bio presudan: potapanje Atlantide, promjena polova i podizanje nivoa vode za, mjestimicno, i do 100 metara. Sve ovo se zbivalo prije 12 000 godina.

Oblik sfinge, dakle tijelo lava, nije slucajno izabran.

Iskrivljene kopije i monstrumi zasnovani na originalnoj sfingi iz Gize (kao pomenute grcke ili asirijske sfinge) nemaju dodirnih tacaka sa egipatskom skulpturom. Naime, oblik sfinge ima astronomski znacaj.

Poznato je da svakih dvije hiljade godina (ili preciznije 2 160 godina), Sunce ima razlicite zvjezdane konstelacije u svojoj pozadini. Ukupno ih je 12 i siroj javnosti su poznati kao astroloski periodi. Proteklih dvije hiljade godina provodili smo u znaku zvjezdane konstelacije "ribe", simbola krscanske ere. Prije nje dominirala je era "ovna", a jos prije, "bika". Doba "ovna" je u Egiptu prolazilo u bogatoj ikonografiji i simbolizmu posvecenom ovom znaku i zivotinji. "Bik" je, opet, imao svojih "pet minuta" dvije hiljade godina ranije. Kult bika je bio razvijan na Kreti i drugdje.

Sazvjezdje "lava" nas vodi u period koji je trajao od 10 970 godine prije nove ere do 8 810 B.C. A tada, prije 13.000 godina, Planetom je dominirala civilizacija Atlantide. Ociju uprtih u nebo, Atlantidjani su pazljivo posmatrali sve promjene koje su se desavale. I zvjezdane i planetarne utjecaje koje su imale efekta na njihov zivot. Zivjeti u doba "lava" bila je dovoljno vazna cinjenica da podignu velicanstveni kompleks na Gizi, jednoj od tadasnjih njihovih sumovitih kolonija. Sfinga je bila cuvar znanja pohranjenog ispod kamenog tla.

****

Sofisticirani kompjuterski program "Skyglobe 3.6" je u stanju da generira precizne slike zvjezdanog neba u bilo kom historijskom momentu. Graham Hancock je u svojoj knjizi "Heaven's Mirror" objasnio da je "kompjuterska simulacija dokazala da je prije 12.500 godina zvjezdana konstelacija "lava" udomila Sunce prilikom prvog dana proljeca... Tacno jedan sat prije Suncevog izlaska na istoku i pocetka nove epohe, konstelacija "lava" je zasla na nocnom mjestu gdje ce Sunce izaci... Lavlje tijelo sfinge, sa svojom pozicijom okrenutom ka istoku, pozdravilo je zalazak svog nebeskog partnera."

Sve ovo se zbivalo u doba kada, prema zvanicnim tumacenjima, na Planeti nije bilo razvijene civilizacije, a ljudi su, navodno, hodali u coporima i zivjeli u pecinama.

Englez Moses Cotsworth je posjetio Egipat 1900. godine i vrsio vlastita proracunavanja. Sfinga je imala ulogu observatorije. Stojeci na ravnoj platformi "svestenici su posmatrali izlazece Sunce u direktnoj liniji horizonta sa sfinginom krunom." Na vratu sfinge Cotsworth je pronasao nekoliko drevnih linija koje su oznacavale izlazak Sunca u danima solsticija i ekvinocija.

Bilo je potrebno koristiti rad stotina radnika tokom perioda od nekoliko godina da bi se ocistio pijesak ispred osnove sfinge. Tu je nekada stajao sestougaoni obelisk (vise ga nema). Cotsworth je vjerovao da je on koristen za posmatranje dnevnog Sunca.

Medjutim, svaki put kada bi se pijesak ocistio ispred sfinge, vjetar bi ga nanosio i zakopavao sfingu dublje. To je natjeralo Cotsworth-a da zakljuci da je sfinga originalno izgradjena u doba kada Sahara nije bila pustinja.

Slicice se logicno slazu u mozaik. Sfinga je dostojanstveno pozdravila Planetarni ulazak u eru lava godine 10.970 B.C.

Sve ono sto nam se servira o drevnom Egiptu nije nista drugo do obicna laz i manipulacija.

Kazu da su piramide grobnice faraona. Glupost. Ni u jednoj piramidi nije pronadjena grobnica niti mumija. Niti u jednoj piramidi!

Kazu da su Egipcani uz pomoc robova (Nubijaca, Libijaca, Jevreja itd.) izgradili piramide, sa primitivnim alatima i bez tocka, podizuci na visinu od nekoliko desetina metara kamene blokove teske desetine tona. Naravno, piramide nije moguce izgraditi ni danasnjom tehnologijom, a kamoli mekanim bakrenim latima i sirovom snagom misica.

Kazu da je sfinga monstrum, a ona je olicenje znanja, mudrosti i blagosti. Uostalom, ni faraoni se nisu nazivali faraonima u to doba. Bili su, jednostavno, kraljevi. I nisu se zvali Bozjim sinovima kako se to pogresno tvrdi, vec potomcima superiornih bica.

Prije kraljeva ("zemaljskih ljudi"), Egiptom su vladali "polu-bogovi": duhovno i tehnoloski superiorni Atlantidjani. A prije njih, pravi "bogovi": besmrtni posjetioci sa Plejada.

(P.S. Gledajuci sfingu na svom zidu namece mi se pitanje zasto je glava ne-proporcionalno manja u odnosu na tijelo? Originalni graditelji ne prave takve ocite greske. Vratimo li sfingi razbarusenu lavlju glavu postavicemo sve stvari na svoje mjesto. Astroloska epoha lava je zapocela sa kamenom skulpturom lava ispred piramida. A neki "neodgovorni" egipatski vladar je pokusao sebe naciniti besmrtnim isklesuci svoj lik u lavljem.

Na taj nacin nam ostaje da i grcku rijec "sfinga" jednostavno zaboravimo. Misterije vise nema.)

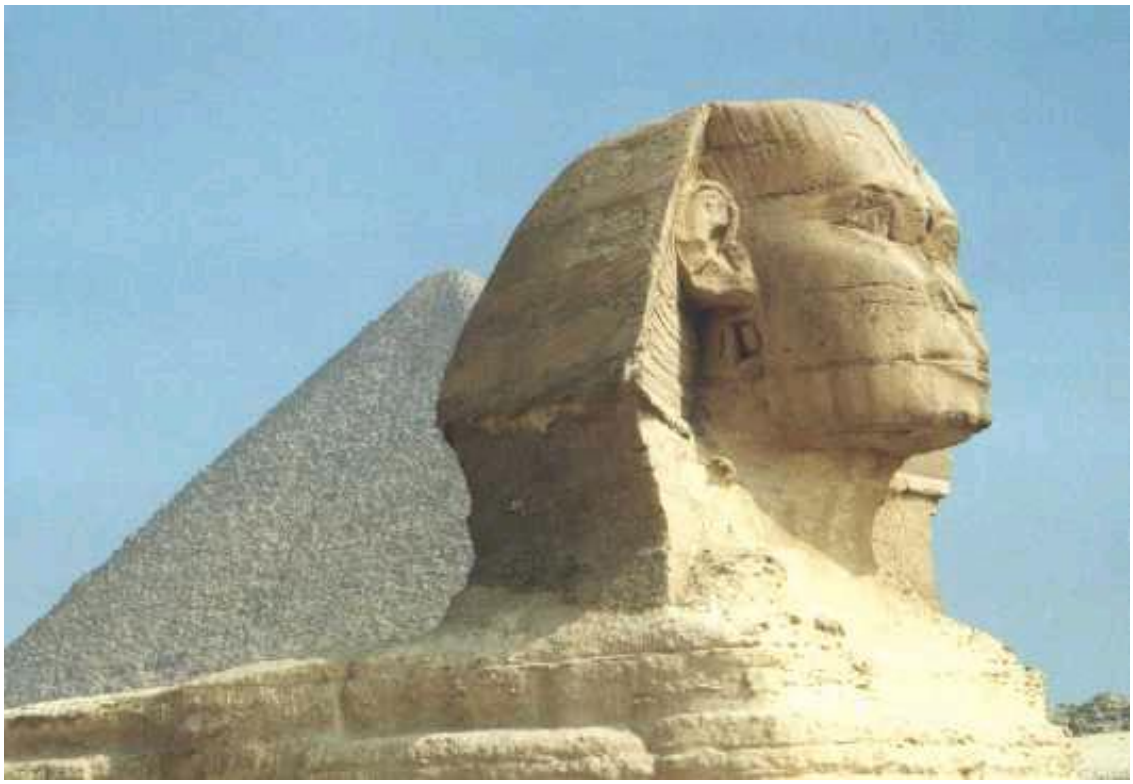

Sfinga je pozdravila Planetarni ulazak u eru lava 10 970 godine prije nove ere. U zivotu Atlantidjana, sfinga je imala ulogu observatorije. A ispod kamenog tla, ona je cuvala znanje napredne civilizacije sa Atlantide.

7.3. Giza plato

Piramide nisu bile grobnice faraona. U njima nije pronadjena niti jedna mumija. A pogotovo ne u tri najvece piramide na platou u Gizi...

Kameni plato u Gizi je, bez sumnje, srediste najvaznijih gradjevina na povrsini Planete. A odmah ispod njenog nivoa su skrivena znanja od kardinalnog znacaja za buducnost nase civilizacije.

Zasto Egipcani nisu graditelji kompleksa na Gizinom platou?

Idemo redom:

1. Da bi se izgradio kompleks piramida sa zeljenom preciznoscu, bilo je potrebno imati poravnan kameni plato. S jednog kraja "gradilista" na drugi kraj, unutar skoro tri kvadratna kilometra, razlika u nivou je manja od dva centimetra! Laserska preciznost i gradjevinski poduhvat sam za sebe. Temelji Velike Piramide ispoljavaju jos preciznije mjere: na preko pet hektara, razlika u nivou je manja od jednog centimetra! Ovo perfektno niveliranje daleko premasuje zahtjeve danasnjeg ("modernog") gradjevinarstva.

2. U Kairskom muzeju se mogu vidjeti primjerci drevnih egipatskih pila, napravljenih od bakra i bronze. Egiptolozi tvrde da su ovakvim alatima stari Egipcani obradjivali kamene piramidine blokove. Ali. Tu dolazimo do novog problema. Naime, prema Mohovoj skali mineralne cvrstoce, bakar i bronza imaju tvrdocu od 3.5 do 4. Tvrdoca kamenih blokova (vapnenca) je od 4 do 5, a granita izmedju 5 i 6. Alati dostupni drevnim Egipcanima bi samo zagrebali povrsinu vapnenca, a granitu ne bi mogli nista. Nema arheoloskih dokaza o zeljeznim alatima u faraonskom Egiptu. Danasnji najbolji zeljezni alati imaju tvrdocu od 5.5 i to je nedovoljno da sijece granit. Tek dijamantski alati mogu biti rijesenje za granit i vapnenac. A sad zamislimo koliko bi miliona skupih dijamanata bilo potrebno za nekoliko miliona kamenih blokova od kojih su piramide gradjene. A da bi izazov bio tezi, svi kameni blokovi su obradjeni sa sve cetiri strane, a ne samo na jednoj, vanjskoj. Uglavnom, zakljucak je da su blokovi za piramidu obradjeni nekom drugom, nama nepoznatom, tehnologijom.

3. O nerjesivom problemu transporta blokova smo vec govorili. A kako su kamene gromade od pedeset ili cak 200 tona podizane na visinu od sto metara? Golom ljudskom snagom?! Kako su granitni blokovi u glavnim komorama podizani i onda uklapani na prostoru u kome moze stati samo sest ljudi? Egiptolozi izbjegavaju odgovore na ta pitanja, jer bi za manevar unutar piramide bila potrebna ljudska snaga od barem dvije hiljade ljudi. A dvije hiljade ljudi ne moze stati u jednu malu prostoriju.

4. Povrsina piramida je bila oblozena posebnim blokovima koji su svi bili tezi od desetak tona u prosjeku. Obradjivani su i ugradjivani sa takvom preciznoscu da ni zilet nije mogao stati izmedju njih. Vezivni materijal (malter) nije koristen.

5. Sugestija egiptologa da su prilikom izgradnje piramida koristene rampe po kojima su se vukli kameni blokovi, radja nove probleme. Rampa koja bi vodila do vrha piramide bi imala 17,5 miliona kubicnih metara materijala. To predstavlja kolicinu koja je sedam puta veca od zapremine same piramide. Izgradnja takvih rampi bi zahtjevala 240 000 ljudi u toku Keopsove vladavine, i daljnjih 300 000 radnika i osam godina da se one uklone. I onda novi problem. Gdje se taj materijal nalazi posto nikakvi tragovi nisu nadjeni na citavom platou?

I, nadalje, ako razmisljamo logikom egiptologa, povlacenje kamenih blokova po rampama bi neminovno ostetilo njihove precizne uglove. Umjesto toga, kameni blokovi su ugradjeni neosteceni u samu gradjevinu.

6. Dokazi da Egipcani nisu konstruirali tri piramide na Gizinom platou nalaze se na nizim nivoima piramida. Naime, pronadjeni su sedimenti na njihovoj osnovi, zatim tragovi vodenih ostecenja, te kristali morske soli na kamenu. Sedimenti se nalaze na visini do pet metara od piramidinih temelja. Oni sadrze mnostvo skoljki i fosila kojima je odredjena starost putem radiokarbonske metode. Rezultat: sedimenti su stari dvanaest hiljada godina!

Njihovo prisustvo je moglo biti uzrokovano samo sa duzim prisustvom morske vode i poplava. A faraonski Egipat nema nikakvih zapisa o (biblijskim) poplavama, jer ih jednostavno u njihovo doba nije bilo. Naime, egipatsko kraljevstvo je osnovano osam hiljada godina poslije potopa (i potonuca Atlantide).

Ovo nedvojbeno dokazuje da su objekti na Gizinom platou podignuti prije, najmanje, dvanaest hiljada godina.

Kada je Abdullah Al Mamun, sin bagdadskog kalifa, prvi provalio i iskopao prolaz u Piramidu prije 1.200 godina (820 A.D.), pronasao je naslage soli u prizemnom nivou piramide debele dva-tri centimetra. Kemijska analiza vrsena u proslom stoljecu pokazala je da je rijec o soli morskog porijekla. Novi dokaz da je piramida u dalekoj proslosti (hiljade godina prije Sumera, Babilona ili drevnog Egipta) bila izgradjena, a zatim se, uslijed podizanja visine mora, nalazila u dubokoj vodi. Sve do povlacenja nivoa mora i nastanka pustinje.

7. Stranice piramide su u perfektnoj liniji sa stranama svijeta. Preciznost je zapanjujuca: 99,99% (odstupanje je 0,01%).

8. Velika piramida je istovremeno i suncev kalendar. Dok je sjenka na sjevernoj strani, sunceva svjetlost se odbija na juznoj strani, precizno oznacavajuci godisnje dane solsticija i ekvinocija.

9. Osnovne dimenzije Piramide u sebi sadrze mjere Zemljine velicine i oblika. Piramida je u pravilnom omjeru sa hemisferom; geografska sirina (30 stepeni na sjever) i duzina (31 stepen na istok) su posebna tacka Planete, jer upravo na tom mjestu svojom duzinom i sirinom dodiruju najvise tla, a najmanje mora.

10. Graditelji Piramide su znali geometrijske proporcije Pi (3,1415...), Fi (1,618) i "Pitagorine poucke o trouglu", hiljade godina prije samog Pitagore, "oca geometrije".

11. Atlantidjani su, gradeci piramidu, pokazali da su bili svjesni Zemljinog sfericnog oblika (ukljucivo malo odstupanje od perfektnog kruga). Osnove piramide su nekoliko centimetara duze od 230 metara cime su pokrili zaravnjenost Zemlje na polovima.

12. Naivne tvrdnje da se sa strana piramide nalaze dva "ventilaciona otvora" palo je u vodu.

Minijaturni elektronski robot je nedavno prosao uski put od 65 metara od "Kraljeve komore" i potvrdio da ovi otvori gledaju direktno u sazvjezdja Zeta Orionis i Alfa Drakonis. Iz Kraljicine komore otvori su upereni prema Sirijusu i Orionu. Ocito je da su Atlantidjani upirali prstom ka maticnim planetama posjetioca koji su ostavili traga u razvoju njihove civilizacije.

13. Vec klasicno djelo Robert Bauval-a "The Orion Mystery" detaljno obrazlaze da raspored tri piramide u Gizi odslikava pozicije tri glavne zvijezde u Orionovoj konstelaciji.

Ka cemu nas vodi ovo nabrajanje gradjevinskih cuda sa platoa Gize? Zasto bi drevni graditelji inkorporirali toliko preciznih astronomskih, matematickih, geografskih, astroloskih i drugih (jos neotkrivenih) znanja u kamene strukture?

Odgovor na to pitanje bi nas napokon priblizio odgovoru o stvarnoj funkciji piramida.

Godina je 1798. Napoleon osvaja Egipat i hita u Veliku piramidu sa svojom pratnjom. Dolazi do "kraljeve komore", trazi od svojih pratilaca da ga ostave samog i... provodi noc lezeci u granitnom sarkofagu. Ujutro, vidno blijed i uzbudjen, napusta piramidu. Na upit svojih generala o dozivljenom iskustvu, odgovara: "I da vam kazem, ne biste mi nikada vjerovali."

Dvadesetak godina kasnije, protjeran na Svetoj Heleni, na isti upit ponovo ne odgovara. Svoju tajnu je odnio sa sobom u grob.

Jedini komad "namjestaja" u Kraljevoj komori je granitni lezaj. Dimenzije su mu vece od otvora tako da ovaj granitni blok nije napustao piramidu od doba gradjenja. Dimenzije prostorije odgovaraju matematickoj proporciji Fi (10,46 m x 5,23 m x 5,81 m), a izgradjena je od crvenog granita. Crni granitni lezaj je dugacak 2,25 m i metar sirok. Egiptolozi pogresno tvrde da je ovo konacno prebivaliste faraona Keopsa. Pri tome nemaju nijedan, n i j e d a n, dokaz za ovu tvrdnju. Niti mumije, niti kovcega, niti hijeroglifa, kraljevskih oznaka...

Kandidati za ulazak u povlasteni krug "prosvjecenih" prolazili su put dugacak 22 godine. Vrijeme ispunjeno treningom, iskusenjima, ucenjima. Kandidati, odnosno inicirani, su morali da dokazu svoju vrijednost. Objasnjeni su im kosmicki principi i univerzalni zakoni, covjekova pozicija i svrha u svemiru.

Ove istine nisu objasnjavane prostom puku, ignorantima, "onima koji nisu mogli da se uzdignu iznad fizicke stvarnosti i koji svijet shvataju samo onako kako ga vide". (Peter Tompkins, "Secret of the Great Pyramids", 1971).

Na kraju svog dvadesetdvogodisnjeg perioda metafizickog ucenja, meditacija i priprema, inicirani bi dosli do svog poslednjeg testa. Bili bi ostavljeni u granitni kovceg tri dana i tri noci.

Polozaj kovcega i same Kraljeve komore je pazljivo izabran. Tu bi se koncentrirala energija Piramide i posebno bi se pojacavala prilikom razlicitih Zemljinih konstelacija sa Suncem, Mjesecom, planetarnim i zvjezdanim objektima. To bi posebno stimuliralo budjenje spiritualne svijesti.

Duse kandidata bi tokom tri dana lutale kapijama vjecnosti, oslobodjene svog fizickog tijela. Pri tome bi otkrivali da je citav Univerzum zivot, da je kosmos progres, da je svemir vjecni rast. Shvatali bi da je tijelo dom iz kojeg dusa moze da izadje i u koga moze da se vrati i bez fizicke smrti. S tim saznanjem kandidat bi postajao besmrtan.

Nakon tri dana, i fizickog budjenja, i individualnog iskustva velike misterije, kandidat bi postajao prosvijetljenim. Bivao bi obasjan bozjom, univerzalnom svjetloscu.

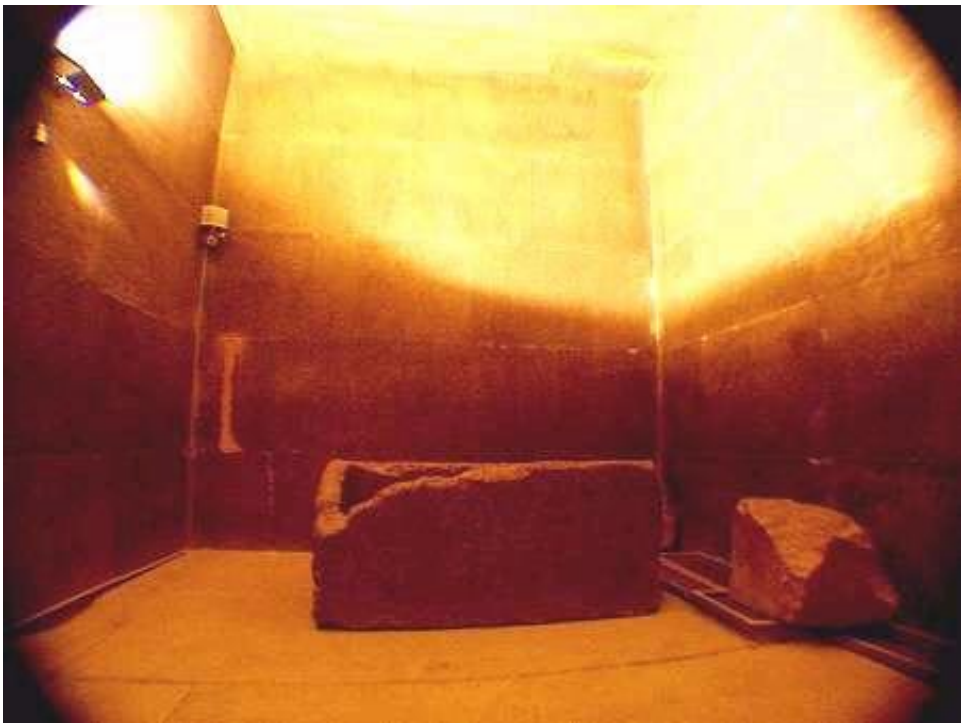

Crni granitni lezaj u Kraljevoj komori Keopsove piramide je jedini komad “namjestaja”.
Tu se koncentrirala energija piramide sto bi posebno stimuliralo budjenje spiritualne svijesti kandidata za ulazak u povlasteni krog “prosvjecenih”.

7.4. Edgar Cayce

Jedino je o Nostradamusu napisano vise knjiga nego o americkom "spavajucem proroku", Edgary Cayce-u (1877-1945). Cayce je putem samo-hipnoze bio u mogucnosti da daje tacne i korisne informacije o vise od 8 000 razlicitih ljudi koji su mu se obracali za pomoc. Od obicnih ljudi do americkog predsjednika. Tokom 43 godine ostavio je iza sebe ukupno 14 253 "citanja". Medju njima je otprilike 60% medicinskih dijagnoza, 20% individualnih zivotnih citanja i 20% drugih tema (poslovne i dr.)

Cinjenica da je Cayce trebao samo ime i trenutno boraviste osobe o kojoj je trebao da da medicinsku dijagnozu nacinila ga je fenomenom. Preciznost dijagnoza i ponudjeni neortodoksni tretman, te uspjesnost u lijecenjima, ga je proslavila.

Cetvrtina zivotnih citanja odnosi se na period Atlantide. Preko 700 inkarniranih dusa je detaljno opisano u Cayce-jevim stenografskim izvjestajima. Ovo je omogucilo stvaranje najobimnije dokumentacije o izgubljenoj civilizaciji nasih predaka.

Cayce bi obicavao govoriti da smo u proslim zivotima poznavali vecinu ljudi s kojim se i danas druzimo. Ovo saznanje, bolje receno vibracija ili magnetska privlacnost, vuklo bi duse Atlantidjana,

jedne prema drugim.

(Citanje ovog teksta takodje nije slucajno. U svakom od nas bi mogao probuditi odbljesak nasih davno prozivljenih zivota. Pa da vidimo da li cemo se necega sjetiti.)

Vulkanske erupcije, zemljotresi i ljudskom rukom izazvane eksplozije unistavale su civilizaciju Atlantide u tri prosla perioda. Svaka od ovih destrukcija trajala je mjesecima, cak i godinama. Upozorenja prije svake katastrofe su davana Atlantidjanima. Mnogi su, zapravo, i uspijevali pobjeci na sigurno. Neki su odlazili u Evropu ili Afriku, a neki su skoniste potrazili u Juznoj Americi.

Prva od tri katstrofe se desila 50 700 godina prije nove ere. Druga je slijedila oko 28 000 godina p.n.e., a treca prije 12 000 godina.

Cayce opisuje dusevne projekcije najstarijih Atlantidjana kao bica "... u kojima su oba seksa, muski i zenski, bili prisutni u istom tijelu".

Iz mnostva "citanja" je vidljiva polarizacija u Atlantskom drustvu:

1. Na jednoj su strani cista, duhovna i napredna bica - sljedbenici kosmickog "Zakona Jednog". Sve potice iz univerzalne supstance, praiskonskog uma, kosmicke svjetlosti. Zakon Jednoga odrazava najvise standarde svijesti i vibrira na najvisem nivou svjetlosti i energije, i ostaje vrlo blisko Kreatoru. Filozofija pripadnika Zakona Jednog je totalno filantropska i nesebicna. Uvijek su nastojali da podignu i obogate duhovne i fizicke uvjete svoje okoline i... da odrzavaju balans izmedju kosmickih i planetarnih sila;

2. Na drugoj strani su svestenstvo i pripadnici ucenja "Djeca Beliala". Oni su zainteresirani za svoj ego, fizicke uzitke, moci hipnoze i vladanja nad drugim ljudima. Duhovna znanja su im bila iskljucivo u svrsi vladanja nad materijalnim svijetom.

Rani Atlantidjani su zivjeli u grupama, a ne u domacinstvima ili familijama kakve ih znamo danas. Postojali su svestenici, radnici, farmeri, umjetnici, cuvari vremena i misteriozna grupa koju Cayce naziva "stvarima" ili "masinama". Tretman i koristenje tih "masina" je bio kamen spoticanja izmedju pripadnika Zakona Jednog i Djece Beliala.

Postepeno, civilizacija se kreirala na Atlantidi, koja je pretekla sve dotadasnje i buduce imperije po svojim naucnim i ekonomskim dostignucima. Tehnologija Atlantidjana je omogucila razvoj zracnih balona, podmornica, liftova, telekomunikacionog sistema i, cak, kompjutera. Avioni i podmornice su imale primjenu u korisne, ali i u rusilacke svrhe. Slicno je bilo i sa upotrebom zraka smrti, eksploziva, radioaktivnih snaga i atomske energije.

Kako su Atlantidjani ovladavali ovim destruktivnim silama, prirodni balans se poceo narusavati i priblizavao se kraj prve civilizacija Atlantidjana.

Jedini datum u citanjima Cayce-a koji prethodi prvoj kataklizmi je datum odrzavanja politickog samita izmedju tadasnjih zemalja: 50.722 godine prije n.e.

Sastanak je bio posvecen problemu golemih zvijeri na Atlantskom kontinentu.

Nakon sastanka su Djeca Beliala pretjerala u koristenju tehnologije eksploziva u pokusaju da rijese problem... Efekti su bili takvi da su doveli do cijepanja velikog kontinenta Atlantide (izmedju danasnje Evrope i Amerika) na pet otoka.

Ponovni uspon Atlantidjana im je omogucio da ovladaju putovanjima u zraku, na vodi i na zemlji. Ne samo da su imali avione, vec i letjelice na daljinsko upravljanje. Atlantida je uzivala u svakojakim tehnoloskim cudima, od kojih mnoga jos uvijek nisu "izmisljena" u nasem dobu. Masine i laseri su koristeni za podmladjivanje tijela. Tehnologija je koristena za razvoj psiho i dusevnih potencijala koje su ukljucivale telepatiju i astralna (van-tjelesna) putovanja!

Na vrhuncu svog drugog perioda, nedugo prije kraja 28 000 g.p.n.e., Atlantidjani postaju korumpirani i dekadentni. Zakon Jednog i Djeca Beliala imaju duge i ozbiljne nesuglasice. Jedna od njih je i uloga "masina" (organskih robota). Da li im pomagati u njihovom duhovnom razvoju (Zakon Jednoga) ili ih eksploatisati (Djeca Beliala)?

I, kao i prije prve kataklizme, duhovni zakoni se koriste za materijalne probitke.

Najave katastrofe su se mogle vidjeti, ali vecina ih jednostavno ignorira i nastavlja zloupotrebljavati svoju moc i znanje.

Slijedi destrukcija u kojoj se ponovo gubi kopno; dolazi do klimatskih promjena. Prezivjeli se Atlantidjani moraju prilagodjavati novim uvjetima. Naucna znanja su i dalje znacajna, ali se prethodne dvije ere ne dostizu. Umjesto jednog velikog kontinenta, sada je grupa otoka. Najveci medju njima su Posejdija, Arian i Og. Stanje nemira i pobuna postaje trajno. Razlike medju dvije glavne grupacije su sve dublje.

Djeca Beliala ce dovesti do trece, finalne, destrukcije Atlantide, zloupotrebom destruktivnih energetskih sila. Korupcija, gramzljivost, nepostojanje moralnih standarda, sebicnost, zloupotreba zemaljskih resursa... ubrzano su vodili njenom kraju. I mada se finalni cin desio iznenada, najave kraja su davane unaprijed.

Onima koji su zeljeli da gledaju.

Prije finalne destrukcije Atlantide, sljedbenici Zakona Jednog, koji su znali za nadolazecu sudbinu svog kontinenta, uspijevali su da se presele u druge zemlje.

Tako, na primjer, u jednom od citanja, Cayce prati putovanja jedne od dusa:

"... na Atlantidi tokom perioda pucanja otoka. Isplovili smo prema Egiptu, ali smo zavrsili na Pirenejima (danasnjim Portugalskim, Francuskim i Spanskim zemljama). U Calais-u se jos uvijek mogu vidjeti tragovi na liticama gdje su pripadnici Zakona Jednoga pokusavali da obnove svoje ritualne aktivnosti." (13.06.1934., citanje 315-4)

Medju prvim zadacama je bilo osnivanje velike biblioteke znanja, oko godine 10 300 godine p.n.e. u mjestu koje ce znatno kasnije postati grad Aleksandrija u Egiptu.

Ova velika biblioteka je sadrzavala brojne, neizmjerno vrijedne knjige koje bi danas, van svake sumnje, dokazale ne samo postojanje Atlantide, vec i tehnologije koja je daleko ispred nase, dvadeset prvog stoljeca.

Brojni rukopisi su odneseni u Piramide:

"... Prije konacnog unistenja Atlantide, svestenici su dolazili iz Egipta u Posejdoniju (Atlantidu) da bi usavrsili svoje shvatanje Zakona Jednog i da bi sa sobom nosili zapisana znanja. Posmatrana osoba se

vracala sa svestenikom u Egipat. Tamo se ukljucio u Egipatsku politiku stajuci na stranu mladog princa, a protiv lokalnog kralja Aarat-a. Egipat mu je postao novi dom. Na Atlantidi su nastavljene pobune, a mnogi Atlantidjani su emigrirali u Egipat...

... Osoba je bila medju onima koji su cuvali stara znanja sa Atlantide i pripremali izgradnju kuce za inicirane - Veliku Piramidu. (19.06.1041., citanje 2462-2)

"... osoba je pomagala svesteniku u izgradnji Galerije Znanja koja ce lezati ispod enigme... koja je jos uvijek misterija nad misterijama... onima koji istrazuju ko je drevnog covjeka ucinio svjesnim bicem i odvojio ga od zvijeri." (16.11.1940., 2402-2)

Gornje citanje sugerira, a niz drugih izvora to i potvrdjuje, da je ispod povrsine Gizinog platoa, Sfinge i piramida, izgradjena pozamasna Galerija znanja, biblioteka Atlantidjana.

Cayce je u oktobru 1933. posvetio jedno svoje citanje odgovoru na pitanje da opise Galeriju znanja ("Hall of Records"):

"... Tu se nalaze znanja Atlantide od pocetaka vremena kada je Duh preuzeo ljudsku formu na Planeti; i informacije koje opisuju razvoj covjeka; i dogadjaji koji su doveli do prve kataklizme i promjene koje su uslijedile; i opisi ljudskih aktivnosti na drugim kontinentima; i izvjestaji sa sastanaka predstavnika drzava i zemalja; i aktivnosti koje su dovele do destrukcije Atlantide; i izgradnja piramide inicijacije; i gdje su skrivena znanja koja su kopija onih sa potonule Atlantide...

... Pozicija skrivenog ulaza je, kada se sunce dize iznad vode, duz linije koja pada izmedju sapa Sfinge; ne dozvoljava se ulaz u podzemne komore sve dok covjek to svojim iskustvom zasluzi..."

Biblioteka znanja ce, prema ovim navodima, jednom biti dostupna covjeku. Tada ce, ocekujemo, dokazi o postojanju Atlantide izaci na svijetlo dana. Ujedno ce se otkriti tehnologija i znanje koji su toliko napredni da se ne moze ni zamisliti da je tako sto moguce.

Cayce je prorokovao da ce se egipatska riznica mudrosti otvoriti izmedju 1998-2001.

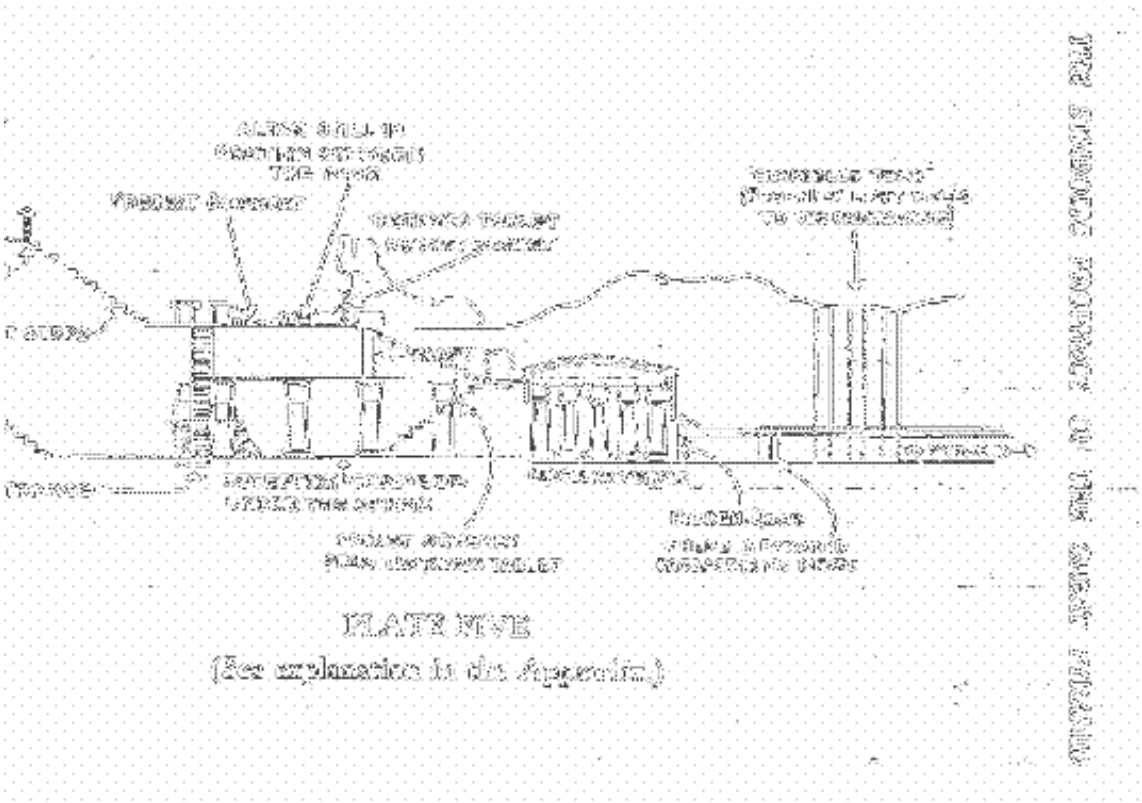

Ispod sfinge i piramida je izgradjena velika biblioteka znanja koja sadrzi neizmjerno vrijedne knjige koje dokazuju postojanje Atlantide i tehnologija koje su koristili. Crtez prikazuje prolaz ispod sfingine sape, ulazak u podzemne komore, kruzni hram i raskrsce podzemnih tunela koji vode prema tri piramide.

7.5. Biblioteka Atlantidjana

Egipcani su, kao i njihovi prethodnici Atlantidjani, jos od najranijih vremena, bili cvrsto uvjereni u reinkarnaciju i neprolaznost duse. Nisu se ustrucavali da na svijet gledaju iz kosmicke perspektive.

Tako u uvodnom dijelu klasicne "Egipatske knjige mrtvih", u himni posvecenoj bogu Ra, mozemo procitati: "... Milioni godina su prohujali nad svijetom; ne mogu iskazati broj bica kroz koje si prosao...".

Vec nebrojena stoljeca Egiptom kruzi prica o zaboravljenoj vremenskoj kapsuli drevnog znanja. Iz izvora historijskih i ezotericnih. Svi oni govore o hramovima i komorama ispod velike Piramide i Sfinge u Gizi, koji kriju tehnoloska, spiritualna i naucna znanja izgubljene civilizacije... mnogo starije od samog Egipta. Sastavni dio prica su i prorocanstva ko i kada ce otvoriti tu vremensku kapsulu.

Nasa potraga za izvorima legendi krece od egipatskih kamenih tableta ili stela.

Cuvena stela Tutmozisa IV, pronadjena izmedju sapa sfinge, prikazuje sfingu kako lezi iznad podzemne strukture sa vidljivim prolazom. Na jednoj drugoj steli, autora Nezema, koja se cuva u Luvru, uz sfingu je jasno prikazano sest stepenica koje vode prema podzemnim vratima.

Hijeroglifi na Horusovom hramu Edfuu, u juznom Egiptu, upucuju na postojanje izgubljenih dokumenata pod nazivom "Sveta knjiga hramova". Ovi dokumenti su opisali sve glavne hramove uzduz rijeke Nil iz najdavnijih vremena. Oni opisuju izgradnju podzemne biblioteke znanja ispod Gizinog platoa. Svete knjige i objekti su pohranjeni u podzemne prostorije, ulaz je zatvoren, a iznad njega su podignuti grandiozni gradjevinski objekti kao njegova zastita. Jedino su rijetka duhovno inicirana bica imala pristup podzemnim tajnama.

Historicar i istrazivac drevnih tekstova Zecharia Sitchin prevodeci jedan epski tekst iz doba Osamnaeste egipatske dinastije govori o "...bogu Amunu koji dolazi do bozanske sfinge i ulazi u dvije podzemne komore koje se nalaze ispod njezinih sapa."

Cuveni grcki historicar Herodot, godine 443 prije nove ere, biljezi svoju prvu posjetu Egiptu nakon koje pise o postojanju "... kompleksnog labirinta koji se prostire daleko ispod piramida, u svim pravcima...".

Rimski historicar Marcellinus, u cetvrtom stoljecu, pise: "Ispod piramida su smjestene podzemne galerije i prolazi u kojima su cuvari drevnog znanja, znajuci da potop dolazi, pohranili svoje tajne..."

Savremenik Marcellinusa, Jamblikus, je pisao o procesu inicijacije povazanim sa sfingom. "Na tajnoj lokaciji, izmedju sfinginih sapa, nalaze se bronzana vrata, koja se otvaraju sa skrovitom oprugom. Odavde krece serija testova za inicirane koji ce, s vremenom, steci status Ucitelja..."

Al Masudi, Kronicar egipatskih Kopta, je, u desetom stoljecu, pisao o podzemnim prolazima ispod monumenata Gize: "... Svaka piramida je imala svoj podzemni prolaz i vrata..." Jevrejski historicar Josefus je tvrdio da je biblijski Enoh "...izgradio podzemne hramove sa devet svodova, jedan ispod drugog...".

Isak Njutn je iskazao specijalni interes egipatskim monumentima, spekulirajuci da "...unutrasnji labirint tunela i komora predstavlja prorocanski kalendar u kamenu".

Najpoznatiji americki prorok, Edgar Cayce je, u svojim vizijama, vidio da su, u isto vrijeme kada se gradila Velika Piramida, prije vise od 12 000 godina, uporedo tekle aktivnosti da se sacuvaju svete knjige znanja. Ove biblioteke i galerije mudrosti, koji se tek tebaju ponovno otkriti, bile su smjestene ispod Gize, a ulaz im je bio "izmedju sapa sfinge, na mjestu gdje pada suncana zraka kada se sunce dize iznad Nila."

Americki prorok i mistik H.C. Randall-Stevens, pripadnik elitne organizacije Templarski Vitezovi Akvarijusa, tvrdio je koncem 1920-ih, da od sfinge "... vode stepenice nanize ka ulazu u siroki ovalni hram 30 metara ispod zemje. Nekih 200 metara zapadno od sfinge je prolaz u drugi ovalni hram odakle vode tuneli u sve tri piramide." Stevens je iza sebe ostavio skice ovih podzemnih hramova koje je nazvao "Masonskim centrom", tvrdeci da se u njemu redovno odrzavaju inicijacije pripadnika visih masonskih stepena.

Spencer Lewis, osnivac Rosikrucijanskog reda, u svojoj je knjizi "The Symbolic prophecy of the Great Pyramid" (1936.) ukljucio crteze nastale u "... tajnim knjigama koje su ostale iza arhivara misticnih skola Egipta i Orijenta" i koje govore o "...drevnim formama inicijacije odrzavanih u sfingi i Velikoj piramidi". Lewis objasnjava zasto je postojanje tajnih hramova, prolaza i drevnih znanja "...sustavno negirano od strane egipatskih vlasti, egiptologa i istrazivaca iz Evrope."

U svojoj knjizi Lewis citira rezultate istrazivanja dr. Salima Hassana sa kairskog Univerziteta. "Otkrili smo podzemni prolaz koji su koristili drevni Egipcani prije 5 000 godina. On prolazi izmedju druge

piramide i sfinge. Sirok je 24 metra, a dugacak vise od 400 metara! Pored prolaza otrili smo brojne podzemne komore, hramove i druge prostorije, ukljucujuci Kapelu Ponude sa tri kamena stuba u sredini. Na zapadnoj strani kapele je Komora za Inicijaciju i Prijem u kojoj je pronadjen veliki mermerni sarkofag. Zidovi su ukraseni prelijepim crtezima, a mnoge, perfektno izvajane figure, krase podzemne prostorije..." Lewis zakljucuje da su svi ovi detalji ostali zabiljezeni na fotografijama koje su dio Hassanovog izvjestaja.

Sedamdeset godina kasnije Hassanova otkrica nisu dostupna siroj javnosti, ali informacije i dalje dolaze od nezavisnih istrazivaca.

Robert Buaval, u svojoj novoj knjizi "Secret Chamber" (1999.), analizira drevne mape i skice masonskih organizacija. Zakljucuje da su one "...vrijedne spomena zbog nevjerovatne slicnosti sa realnim otkricima. Naime, radarska i seizmografska oprema, kao i najnovija istrazivanja ispod sfinge, pokazali su da sve te podzemne prostorije zaista egzistiraju."

U martu 1998. desilo se vazno otkrice. Dannion Brinkley je upoznao javnost da je u zabitoj egipatskoj oblasti Toushka, oko 700 km jugozapadno od Kaira, pronadjen nepoznati hram. Prvi podaci ukazuju da je hram stariji od 10 000 godina! Otkrili su ga radnici dok su kopali irigacione kanale. A taj hram sjedi na vrhu ostataka jos starije kamene strukture. A obje su okruzene dokazima drevnih poplava. Slikovni znaci na zidovima su drugaciji od najstarijih hijeroglifskih formi.

Ovdje se prisjecamo Edgar Cayce-a koji je, prilikom jednog od svojih "citanja", odnosno posjeta proslosti, govorio o ostavstini Atlantidjana u Egiptu: "...Zapisi u Biblioteci Znanja ce biti kombinirani... u formi najstarijih egipatskih simbola te novijeg jezika Atlantidjana... "

Ovladamo li jezikom Atlantidjana i/ili ranih Egipcana, doci cemo do kljuca kako da citamo dokumente skrivene ispod Gizinog platoa.

Doktor Joseph Martin Schor, geolog i predsjednik Schor Foundation, zapoceo je svoja istrazivanja ispod platoa Gize 1990. godine. Zvanicna Egipatska Fondacija Antikviteta ih je odobrila i osigurala punu kooperaciju timu u komu su John Anthony West, dr. Robert Schoch i dr. Tom Dobecki. Njihov tim je nazvan "Tim magicnog oka" (magicno oko u piramidi je cuveni masonski simbol).

Nakon sedam godina napornih istrazivanja iz Tima nije dolazilo do zvanicnih saopstenja. Sve dok napokon glavni snimatelj ekipe, Boris Said nije odlucio da progovori i otkrije pravu istinu o onome sta se desava. Njegova prica nije objavljena na TV-u, jer je dr. Schor otpoceo pravnu bitku da se fotografije i snimljeni materijal ne mogu objavljivati bez njegove saglasnosti. Ali, Boris Said je publikovao video-kasetu u privatnoj produkciji i evo sta ona sadrzi.

Pod naslovom "Iza scene sa Timom magicnog oka na Gizinom platou" video pokazuje originalno otkrice tajne komore pocetkom 1991. godine uz upotrebu seizmicke opreme. Ekipa na celu sa dr. Dobeckim je ta otkrica potvrdila 1996. i 1997. koristeci radar, kao i postojanje tunela koji vodi do ispod sfinge. Video prikazuje snimljeni materijal na kome se vidi dno podzemnog tunela dubokog preko 33 metra ispod platoa. Tamo je tim otkrio granitni sarkofagni poklopac koji, prema legendi, zatvara ulaz u tunel... koji vodi direktno do sfingine rampe. Fotografije na radaru dr. Dobeckog jasno pokazuju postojanje tunelskog prolaza sa kruznim vrhom koji vodi istocno od podzemnog prolaza prema sfingi koja je udaljena 300 metara!

Na videu ucestvuje i Tom Danley, konsultant NASA-e i strucnjak za sonicnu levitaciju. (Ovo je vrlo indikativno, jer se pretpostavlja da su pravi graditelji piramida, Atlantidjani, koristili zvucnu frekvenciju za transport kamenih blokova do Gize. Ili, sto bi danas rekli, sonicnu levitaciju.)

Niz eksperimenata Tom Danley-a u Kraljevoj komori u Velikoj piramidi i prostorijama iznad Kraljeve kmore, sugeriraju da je piramida konstruisana sa sonicnom svrhom. Danley konstatira da postoje cetiri osnovne frekvencije koje se cuju u piramidi i kojima odgovara izbor gradjevinskog materijala od kojeg je sazdana. Na primjer, note F korda, koje, prema drevnim egipatskim tekstovima, simboliziraju zvuk nase planete. Danley dokazuje da se ova nota/zvuk producira u Kraljevoj komori u opsegu od 16 herca do 1/2 herca (koji je daleko ispod onog sto nase uho moze da registrira). Ove vibracije izaziva vjetar koji dolazi iz cetiri prolaza koji vode na strane piramide. (Zvuk je slican onom koji se proizvodi kada se puse u vrh boce.)

Zasto je Biblioteka Atlantidjana tako vazna? Zasto nam trebaju znanja te davno izgubljene civilizacije?

Odgovor je jednostavan. Zivot kojim zivimo danas je sustinski pogresan. I protivan istinskoj ljudskoj (tacnije, dusevnoj) prirodi.

Da bi funkcionirali kao civilizacija vec hiljadama godina, izgradili smo socio-ekonomski sistem kojim se odrzava red. Ekonomski model koji je vladajuci odrazava pokornost profitu. Inovacije, tehnologija, naucna saznanja imaju smisla samo ako povecavaju profite kompanija. A nije im bitno da li te tehnologije zagadjuju zrak, izazivaju bolesti, kreiraju nove ratove i razaranja, dovode do mizerije, unistavaju ekoloski sistem Planete... Novac je pokretacka snaga danasnje civilizacije.

Kako pogresno.

Sta nam Atlantidjani mogu novog dati?

Njihova tehnologija je bila zasnovana, prije svega, na covjekovom duhu, koristenju snage Majke Zemlje, i univerzalne energije. Granice ljudskog uma i svijesti nisu bile limitirane kao danas. Komunikacija sa Univerzalnom Mudrosti bila je sastavni dio odgoja i obrazovanja mladih.

U momentu kada bi postali pretezno spiritualnim bicima kao Atlantidjani, morao bi se srusiti nas socio-ekonomski sistem.

Ako bi ponovo ovladali tehnikom telepatije, zasto bi nam trebali telekomunikacioni monopoli, AT&T, MCI, bosanski Telekom, satelitski i celularni telefoni?

Ako bi se ponovo poceli lijeciti meditacijom, kristalima, ljekovitim travama i ostvarili balans sa prirodom, zasto bi nam trebali skupi doktori i farmaceutski divovi koji truju nasu djecu?

Ako bi ponovo razumjeli anti-gravitaciju i elektromagnetni zemaljski sistem zasto bi nam trebali brodovi, rakete, zeljeznica, Mercedes, FIAT, auto monopoli, promjena ulja, filteri...?

Ako bi nam se vratilo znanje o bazicnoj zemaljskoj magnetnoj sili i tecnoj svjetlosti, zasto bi trebali busotine za naftu, Texaco, elektro kompanije, plin, dalekovode?

Ako bi nam Biblioteka Atlantidjana ponovo objasnila istinsko znacenje zivota i nasu pravu vezu sa Univerzalnim Duhom, spiritualnom evolucijom i reinkarnacijom, zasto bi nam trebala organizirana religija, crkve, pape, hramovi, svestenicka hijerarhija?

Ako bi bili u stanju da ponovo shvatimo istinsku historiju ("alternativnu" kako je ja zovem danas), srusile bi se bajkice iz bukvalne interpretacije Biblije i "izabranih naroda".

Ruse se sebicni, halapljivi, novcem tjerani ideali. Znanje postaje svojina svih. Istinu trazimo u sebi, a ne kod svestenika. Strah nestaje, svijest o neprolaznosti duse ostaje.

Svijet zasnovan na kosmickim i prirodnim zakonima. Atlantski "Zakon Jednoga".

Ljubav.

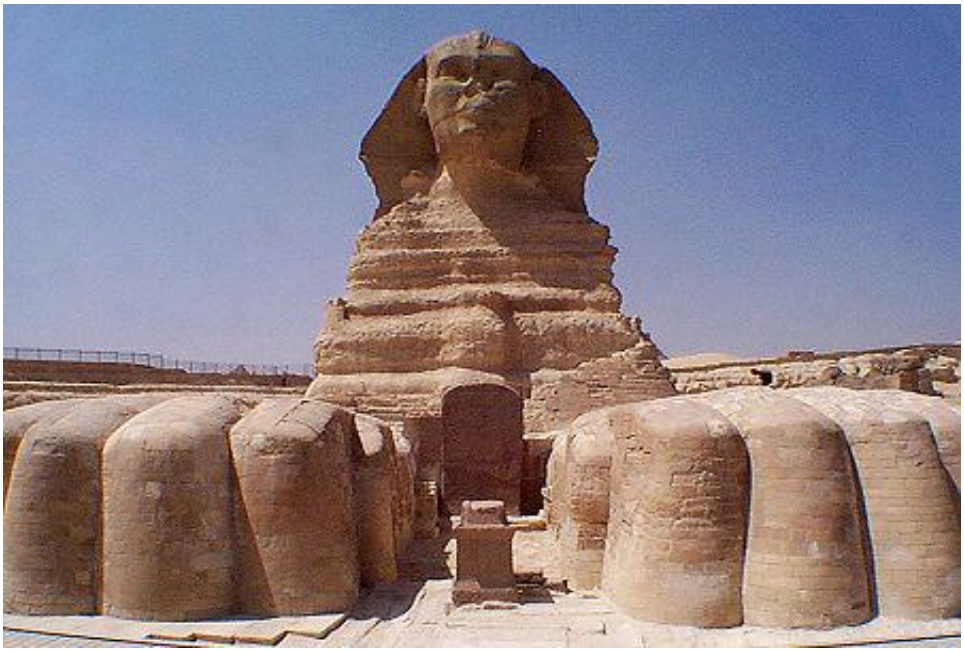

Izmedju sapa sfinge je ulaz u podzemne galerije mudrosti. Otkriveni hramovi, komore i prolazi sa znanjima davno izgubljene civilizacije se brizljivo skrivaju od javnosti .

8.1 Potomci Atlantidjana - Baski

U godinama koje se prethodile potapanju Atlantide, hiljade njenih stanovnika su trazile alternativno mjesto za zivljenje. Dolazeci iz zraka (!) i sa mora, predio Baskijskog zaljeva, u podnozju planinskog vijenca Pirineja, ih je podsjecao na staru domovinu. Tu su nastale prve zajednice prije 12.500 godina. Ovdje su bili zasticeni i izolirani. Godine su prolazile, njihova pradomovina je zavrsila na dnu Atlantika.

Od pirinejskih Atlantidjana su ostali njihovi potomci - Baski.

Baski su narod koji zivi u jugozapadnoj Evropi. Oko 600.000 Baska je rasporedjeno u cetiri spanjolske provincije (Navarra, Vizcaya, Guipuzcoa i Alava), a 100 000 zivi na francuskoj strani u tri provincije (Labourd, Basse-Navarre i Soule). Kao nekada, tako i danas, ostali su vezani uz more: regioni sa Baskima protezu se u duzini od 100 km od francuskog obalnog grada Bayonne do spanjolske luke Bilbao. U unutrasnjost kopna ulaze samo oko 50 km, do grada Pamplone.

Premda su mileniji prohujali, Baski jos i danas osjecaju da su "...neposredni potomci Atlantidjana, cija je napredna civilizacija zavrsila na dnu oceana..." (prema interesantnoj knjizi "The Secret of Atlantis", autor Otto Heinrich Muck).

Jezik Baska je jedinstven i naucno je dokazano da ne potice ni od jedne velike grupe jezika.

Indo-evropski jezici su dosli sa istoka (keltski, germanski, latinski) i polako zamijenili ranije evropske jezike. Medjutim, jezik Baska, euskara, je govoren u Baskijskom kraju "...davno prije od ostalih zapadnoevropskih jezika koji su stizali u Evropu..." ("The History of Basque", autor Larry Trust, lingvist Baska).

Njihova rijec za noz bukvalno prevedena znaci "kamen koji reze", podrzavajuci njihovu tezu da im je jezik najstariji na svijetu i izvire iz Kamenog doba.

Doduse, postoje zajednicke rijeci jezika Baska sa nekim drugim "egzoticnim" jezicima: Burushaski (govori se na Himalijima i ne zna mu se porijeklo), Berberi i Tuarezi u Africi, izumrli narod Gaunca sa Kanarskih otoka, staroegipatski, sumerski, minoanski i jezik domorodaca iz srca Gvatemale (odakle su Maje nekada vladale Srednjom Amerikom).

Idiomi i fraze indijanskih plemena Tupi-Guarani, duz rijeke Amazon, neodoljivo podsjecaju na jezik Baska. Arheolog Marcel Homet je studirao grupu lingvisticki povezanih indijanskih plemena koji su imali zajednicko bozanstvo - boga Tupan. Shirley Endrews u svojoj knjizi "Atlantis, Insights from a Lost Civilizations", objasnjava legendu o Tupijima, iduci u proslost 28 000 godina. To je bilo doba druge velike kataklizme koja je zadesila Atlantidjane. Tada je doslo do migracije Atlantidjana prema Karipskim otocima i dalje prema Amazonu. Ove zajednice su se zvale Tupi imajuci isto vrhovno bozanstvo - Tupan.

Ove slicnosti nisu slucajne i upucuju da su fragmenti ovih jezika ipak imali zajednicko porijeklo.

U Starom Testamentu se, u doba gradnje Babilonskog tornja, govori o jednom jeziku na citavoj zemlji. U drevnoj knjizi Maja, "Popul Vuh", tvrdi se da se, prije nego sto su se Maje preselile ka zapadu (Srednjoj Americi), govorio samo jedan jezik.

Atlantida je dugo dominirala Planetom. Trgujuci i putujuci kontinentima, osnivajuci svoje stalne kolonije, njihov jezik je postepeno prihvacan u trgovini i kulturi. Ranije forme govora su postajale inferiorne, a rjecnik Atlantidjana je postao osnova iz kojih su se razvili ostali svjetski jezici. Ali, univerzalni svjetski jezik je postojao: jezik Atlantidjana.

Baski su se uzdrzavali od brakova sa susjednim narodima. Zbog toga se i danas fizicki razlikuju od svojih prvih susjeda Spanjolaca i Francuza. Zadrzali su istaknute kromanjonske fizicke karakteristike.

Njihova krvna grupa je jako razlicita od ostalih evropskih naroda. Baski imaju izrazen visok procenat nulte krvne grupe koja je RH negativna. To je jedna od karakteristika Atlantidjana (i praticemo je na njenim drugim potomcima). Baski zapravo imaju najvisu frekvenciju RH negativnog faktora u svijetu.

Geneticar Luiga Luca Cavalli je skoro kompletirao genetsku mapu Evrope i ukazao na iznenadjujucu razlicitost Baska u odnosu na ostale Evropljane: najvisa proporcija RH negativne krvi (25%) i najvisi procenat nulte grupe (55%). To ih direktno veze za najstarije humane zajednice u Evropi - kromanjonce.

Sada je vrijeme da zavirimo u oficijelno, enciklopedijsko odredjenje ovog naroda: "Baski, narod

nepoznatog porijekla, pretezno zive u oblasti Pirineja. Etnicki, izgleda da pripadaju bijeloj rasi, ali istrazivanja njihove krvne grupe pokazuje dugu izoliranost od ostalih Evropljana; njihov jezik je istaknuto konzervativan i ne lici ostalim indoevropskim jezicima...

...Baski su sacuvali karakteristike svoje drevne kulture usprkos upadima Rimljana, Visigota, Mora i Franka. Nakon gradjanskog rata u Spaniji, general Franko je potcinio region i to je uzrokovalo budjenje nacionalizma i pokreta ETA..."

Kroz duge periode Baski su cuvali svoju samostalnost, kulturu i demokratske tradicije. Nazalost, pisani dokumenti postoje samo unatrag dvije hiljade godina i svi oni govore o otporima Baska pred osvajacima. Medjutim, kulturna dominacija Pariza i Madrida je ucinila svoje. Jezik Baska, euskara, postoji samo kao drugi jezik u njihovim provincijama i polako nestaje. Dosljaci ga ne uce, TV i mediji cine svoje.

Potomci Atlantidjana se nepovratno utapaju u novu civilizaciju.

Cuveni Baski bi povremeno izranjali na modernoj svjetskoj pozornici. Istrazivac Elkano je, nakon smrti Magelana, kompletirao prvo moderno otplovljavanje Planete. Kompozitor Maurice Ravel, politicarka Dolores Ibarruri, osnivac jezuitskog reda Ignatius Loyola...

Ipak, danas nas interesuje poet Jacinth Verdauger, koji je objavio divnu poemu "L'Antantida" 1978. godine. Verdauger u njoj ostavlja mladim generacijama Baska podsjecanje i postovanje prema drevnoj domovini Atlantidi. On opisuje snjegovite planinske vrhove Atlantide i strasne vulkane. Emotivno opisuje divne cvijetne baste i nepregledna zitna polja koja podsjecaju na zlatne kose Atlantide, toliko drugacije od pirinejskih krajeva. Kondori koji lete visoko na nebu, i prethistorijske zvijeri te mamuti sa Atlantide ozivljavaju u njegovoj poeziji. Pominje cak i zlatna polja naranci u regionu Gorija.

Verdaugerova istinska vezanost za Atlantidu odrazava tipicnu ljubav za zemlju davnasnjih predaka. Kao i imigranata inace prema njihovim maticnim domovinama.

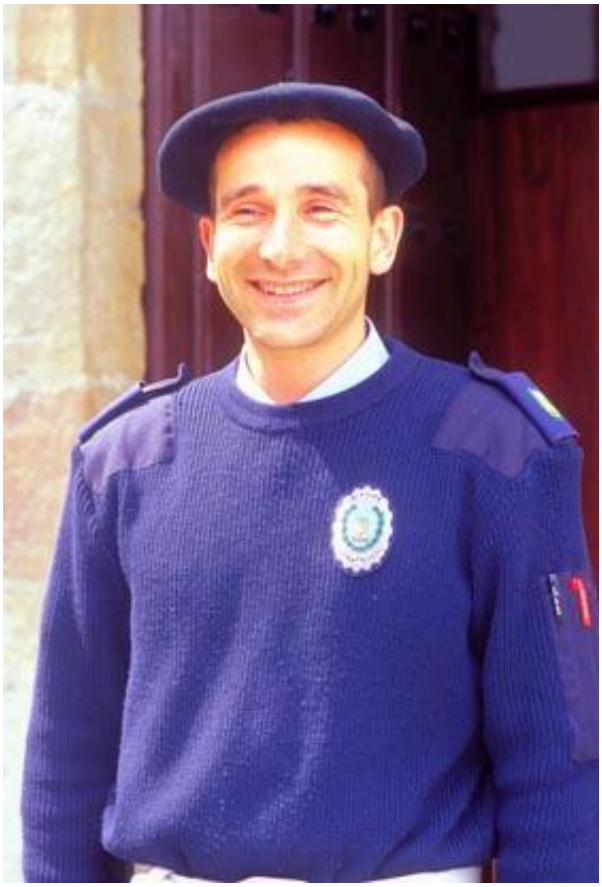

Pripadnik policije Baska iz mjesta Ordizia u spanjolskoj provinciji Guipozcoa.
Zahvaljujuci uzdrzavanju od brakova sa susjednim narodima, Baski su zadrzali istaknute kromanjonske fizicke karakteristike i visok procenat nulte krvne grupe koja je RH negativna.
To ih direktno veze za najstarije humane zajednice u Evropi I cini direktnim potomcima Atlantidjana.

8.2. Potomci Atlantidjana - Guanci

U martu 1936. Spanjolska republika je transferirala generala Franciska Franka na Kanarske otoke pod sumnjom da je pripremao vojni puc. Cetiri mjeseca kasnije general Franko je uspio zavladati Kanarima, prebaciti se u Maroko i nastaviti borbu protiv Republike. Gradjanski rat je neslavno zavrsen pobjedom fasistickog kaudilja, a Kanarski otoci su ostavljeni na nemilost anti-republikanaca.

Stotinjak kilometara od obala teritorije Zapadne Sahare, smjesteno je sedam "pasjih otoka" (latinski canariae - pas). Kada su Spanjolci poceli dolaziti na arhipelag u XV stoljecu zatekli su misteriozne domoroce - narod Guanchi. Bili su visoki, plavih ociju i svijetlo plave kose. Zivjeli su u pecinama, mumificirali svoje mrtve. Nisu imali brodove. Izolirani na svojim otocima, Guanchi se nisu mijesali sa drugim rasama kroz historiju. Sacuvali su svoje originalne kromanjonske karakteristike.

Spanjolci su, po svom obicaju, masakrirali domoroce i izbrisali ih sa demografske karte za manje od stotinu godina. Usto su svijetu svecano objavili da su Guanchi bili nepismeni.

Mnogi pobornici teorija o Atlantidi smatraju da su Kanarski otoci ostatak potonulog kontinenta, a da

su danasnji vulkanski vrhovi samo sjena nekadasnjih gorostasnih planina. Geoloski gledano, ove postavke vjerovatno ne stoje. Naime, Kanarski otoci idu do dubine od 3 000 metara i formirani su prije skoro 3 miliona godina. Bazaltna lava je tipicna za ne-eksplozivne vulkane.

Ali, porijeklo Guanchija ipak treba objasniti. Jasno, blizina Afrike i crne rase pri tome nimalo ne pomaze. Plavi Arijevci ne poticu ni iz Afrike, ni iz Arabije, vec sa Indijskog potkontinenta. Pojedine bijele rase iz doba Egipta, Kelta, a pogotovo Rimljana, takodje ne objasnjavaju Guanche iz prostog razloga, jer su oni vec bili na Kanarima u doba procvata egipatskih i evropskih carstava.

Slijedeci zakljucak se sam namece: Kanarski otoci su u doba Atlantide bili periferija nestale civilizacije, a dvadesetak hiljada kromanjonaca na koje su nabasali Spanjolci (dvanaest hiljada kasnije), predstavljaju daleke potomke visokih i zgodnih Atlantidjana.

Drevni srednjoamericki narodi imaju svoje stepenaste piramide. Isto kao i Sumerani, Babilonci i rani Egipcani sa druge strane Atlantika. Ali, stepenaste kamene piramide su imali i Guanchi u okeanu koji s pravom nosi ime Atlantidjana.

Na Kanarskim otocima i danas postoje ostaci nekoliko stepenastih piramida ciji autori nesumnjivo pripadaju istoj skoli arhitekture kao i Maje ili Sumerani.

Piramide su podignute u pravilnom smjeru istok-zapad odslikavajuci izlazak i zalazak sunca. Pazljivo izgradjene stepenice na zapadnoj strani svake piramide vode do vrha. Pretpostavljamo da su se nekada na ravnom vrhu nalazile opservatorije kao i kod drugih naroda (ovako cemo preduhitriti arheologe koji bi nam rado poturili drugacije objasnjenje, recimo ono o religijskim, ceremonijalnim ili zrtvenim hramovima).

"...Panika je zavladala Atlantidom tokom njene finalne destrukcije. Ocajni Atlantidjani su se penjali na planinske vrhove. Osvrcuci se iza sebe, vidjeli su tijela svojih prijatelja koja su plutala na vodi kao morska trava..." ((Randall-Stevens, "Atlantis to the Latter Days").

"...Kontinent je polako tonuo, nivo mora je rastao, planinski vrhovi su postajali otoci. Kontinuirana vulkanska aktivnost na onom tlu sto danas predstavlja Azorske Otoke ih je ucinila nenastanjivim. Ali su zato Kanarski otoci ostali znatno gostoljubiviji. Velike prirodne pecine su pruzile utociste izbjeglicama... koji su vremenom rekonstruirali slike iz proslih zivota. Izgradili su kuce i male gradove od kamenih blokova. Kanali koje su podizali za irigaciju produzavali su sezonu rasta i, kako se zivot poboljsavao, ovi potomci Atlantidjana na Kanarskim otocima su ozivljavali i druge aspekte svoje izgubljene kulture. Kada su 1402. godine Spanjolci zabiljezili svoju prvu posjetu otocima, otkrili su rusevine nekih od drevnih gradova i irigacionih kanala..." (Shirley Andrews, "Atlantis, Insights From a Lost Civilization").

Medju vaznim stvarima koje osnovna skola uci je i objasnjenje kako je Amerika dobila ime. Govorili bi nam da Amerigo Vespuci ima cast da su po njemu dobili ime oba kontinenta. Ipak, trideset godina poslije, moramo napraviti ispravku. Moreplovac i pisar, originalnog imena Alberigo Vespucci, na evropski kontinent je donio ime Amerika od domacih stanovnika americkog kontinenta. To je ime koje su indijanci u obje Amerike upotrebljavali davno prije Srednjeg Vijeka.

A prekrajanjem historijskih knjiga i fakata, Alberigovo ime je promjenjeno u Amerigo. Time se trebalo da izbrise trag originalnoj etimologiji. Tokom Rimskih vremena poznato je da su Britanci upotrebljavali ime Armorika za kontinent na zapadu. Ime je izvedeno iz keltskog ar-mor sto znaci "preko mora". Mnoge legende vezuju Armoriku za potonuli kontinent u Atlantiku. Identican naziv ar-mor-ika se srece i na dravidskom jeziku indijskog potkontinenta iz jos starijih vremena. U prijevodu ta

rijec znaci "ostaci kontinenta potonulog u moru".

Sigurno je da se etimologija ovih rijeci moze pratiti posvuda gdje su Atlantidjani i njihovi rastrkani potomci zavrsili nakon potonuca maticnog kontinenta. Nazalost, vecina ovih znanja je brizljivo skrivena ili zauvijek nestala.

Misterija Guanchija ipak nije prepustena zaboravu. Nezavisni istrazivaci i ("alternativni") historicari posjecuju Kanarske Otoke trazeci objasnjenja i nudeci odgovore o ovom nestalom narodu.

"...Guanchi predstavljaju poslednji cistokrvni kromanjonski ostatak genetike Atlantidjana: velike lobanje, visoka cela, duge, ravne noseve, cvrstu bradu. Oni su vjerovali da su se spasili penjuci se na planinske vrhove otoka. Bili su toliko uplaseni od mora da nikada vise nisu gradili brodove..." ((Shirley Andrews, "Atlantis, Insights From a Lost Civilization").

"...Guanchi su sacuvali neka od znanja Atlantidjana iz astronomije, te pravnog i zakonodavnog sistema, ukljucujuci deset izbornih politickih predstavnika..." (Berlitz, "Mysteries From Forgotten Worlds").

"... Stup, slican onom u Posejdonovom hramu u Atlantisu, je zauzimao vazno mjesto u religijskim obredima Guanchija..." (Spanuth, "Atlantis of the North").

"...Na vrhovima njihovih planina, Guanchi su nudili svoje molitve svemogucem bogu, koji je nagradjivao vrline, a osudjivao grijehe..." (Donato, "A Re-Examination of the Atlantis Theory").

"... Sekta zena-svestenika, zvanih Magades, je praktikovala svoje obrede oko kamenih monumenata u obliku kruga, slicno kao i u drevnom Meksiku i Evropi. Pod pokroviteljstvom visokog svestenika, ove djevice su ucestvovale u simbolicnm plesovima. U transu ili hipnozi, sluzile su kao proroci. Ukoliko bi vulkani postajali aktivni ili bi dolazilo do zemljotresa, djevice bi se zrtvovale bacanjem u okean, nadajuci se da ce na taj nacin sprijeciti svemocni okean da ih sve proguta kao sto je to jedamput ucinio u proslosti." (Spence, "Occult Sciences in Atlantis").

"... Istrazivaci koji su otkrili narod Guanchija 1402. godine, naisli su na irigacioni sistem, ostatke keramike, mumije, crteze na zidovima pecina i rusevine prethistorijskih gradova. Divni crtezi umjetnika Guanchija na pecinskim zidovima bili su skoro identicni onima koje su slikali kromanjonci iz juzne Francuske. Njihova keramika, stara do 20 000 godina (!), je bila ukrasena dizajnom koji je identican onom iz najstarijeg perioda srednjoamerickih naroda. Interesantno je bilo otkrice kamene statue Guanchija koja je predstavljala golog muskarca koji nosi globus... identicnu Atlasu koji na svojim rukama takodje drzi Planetu... (Zhirov, "Atlantis").

Krvna slika Guanchija?

Jos jedan dokaz o njihovoj vezanosti za kromanjonce i razliku u odnosu na susjede. Naime, Guanchi su imali izrazen visok postotak nulte krvne grupe i negativnog RH faktora. Slicno kao i ostali potomci Atlantidjana: Baski, Berberi, neke kulture iz sliva Amazona...

Spanjolci su se pobrinuli da pisani znakovi i hijeroglifski simboli Guanchija dozive istu sudbinu kao pisana ostavstina Maja - dakle, da ih sistematski uniste. Ali, pojedine rijeci i fraze mrtvog jezika Guanchija su ostale sacuvane. Oficijelni lingvisti smjestaju ovaj jezik u afro-azijsku familiju.

Pogresno.

Porijeklo njihovog jezika je mnogo starije i zajednicke tacke im treba traziti medju jezicima ostalih potomaka Atlantidjana. Dakle Berberima, Baskima i drugim prekomorskim narodima. Na primjer, drevnim stanovnicima juznoindijskog potokontinenta (danasnji dravidski jezici). Visoki, plavooki Arijevci iz Indije, imali su more zajednickih rijeci sa svojim rodjacima sa Kanara.

Primjeri iz obimne komparativne liste dva jezika su uvjerljivi:

Znacenje	Guanchi jezik	Dravidska etimologija
nebo	achaman	ox-am-an
godina	achano	ajja-no
ljudi	achicaxna	acchi-sagina
zivio!	achit!	akchi!
Zemlja	Achoron	Achurun
koza	ara	kara, ar
livada	armenine	aram-meyni
zitna polja	benasmen	panna-as-men
pas	cancha	kunchi
jezero	ere	eri
koral	goro	gor-o
covjek	guan	gand
drzava	guanac	gand-ak
ovce	hana	ana
djavo	guayota	kay-ota
psenica	irichen	arichi
kralj	mencey	menkay
senator	tagoror	takkor
radije ce umrijeti!	vacaguare!	vaka-k-ari!

Rimski historicar Plinije u svojoj "Natural History" tvrdi da su Kanarski otoci dobili ime po velikom broju pasa pronadjenih na otoku (canis na latinskom znaci pas).

Dovedimo i ovu tvrdnju u pitanje.

Vratimo li se jos dublje u historiju vidjecemo da se rijec kanari sastoji od rijeci "cham" i "ari". Prema biblijskoj tradiciji i dravidskim jezicima, rijec "cham" ima znacenja "kreator", "arhitekta", "pas", "pasji", "pali", "mrtvi". A dodatak "ari" znaci "otok", "litica", "stijena" i upucuje na ideju o potonuloj zemlji ciji su vrhovi ostali iznad vode.

Kombinacijom ove dvije rijeci dolazimo do pravog smisla "kanarije": rijec je o otoku na kom su preostali "kreatori" (Atlantidjani) dozivjeli sudbinu "palih andjela" postajuci "odbacenim psima".

Od raja do potpune izolacije.

Platon je, prije Rimljana, govorio o degradaciji "zlatnih rasa sa Atlantide" ("cham" takodje znaci i "zlatna" ili "sunceva") koje su postajale agresivne i nazadne.

Simbolicna vaznost Kanarskih otoka, kao poslednjeg utocista Atlantidjana, je odslikana u sacuvanim keltskim legendama. Britanski autori Sir James Fraiser i Edgarton Sykes analiziraju informacije ciji se nastanak pripisuje drevnim irskim pisarima Tuatha-de-danaan, za koje se vjeruje da su originalno bili "zaposleni" u hramovima Atlantide. Oni su, nakon destrukcije maticnog kontinenta, doplovili do obala Irske.

U doba kada je Atlantida prolazila kroz zavrsnu fazu destrukcije, dva hrama su ostala sacuvana na njenoj periferiji: na Kanarskim otocima.

Prvi je hram Falias, koji se nalazio na tesko pristupacnom brdovitom terenu. Predvidjajuci kraj svoje civilizacije, svestenici su uspjeli da u ovaj hram uspjesno prebace velicanstveni prijesto. Smjestili su ga u glavnu odaju hrama. Tron je bio isklesan iz meteorita. Atlantidjani su ga zvali "Kamen smrti". Brdovita oblast Falias je uspjela da ostane iznad povrsine vode kada su se okeanske vode podigle nakon potonoca Atlantide. Hram je sluzio svrsi nekoliko stotina godina i bio je cuven po svojoj divnoj muzici koju je nudio svojim stanovnicima i posjetiocima.

Braca Tuirenn, pisari iz Falias hrama su, pema legendi, ukrali kraljevski tron i prenijeli ga u Irsku. Tamo su ga ovi pripadnici reda Tuatha-de-danaan, nazvali "Tron Tare". Receno je da bi tron "zaplakao" svaki put kad bi nepozvan neko sjeo na njega. Najvjerovatnije je zeljezni prijesto jos uvijek bio radioaktivan i izazvao bi sok kod nepoznatih ljudi koji bi prvi put sjeli. Stvarni kraljevi su bili pripremljeni unaprijed i ne bi nista govorili.

Drugi sacuvani hram se zvao Finias i nalazio se u Gradu Sunca, na Kanarskom otoku Tenerife. Atlantidjani su na ovaj otok uspjeli da prebace drugi neprocjenjivo vrijedni simbol svoje civilizacije: zlatnu repliku, u prirodnoj velicini, Posejdonovih kocija, kompletnu sa svim konjima i vozacem. Kada se, nakon potopa, zivot poceo vracati u normalu, svestenici Finije bi iznosili kocije na ulice tokom parada i ceremonija.

U rijetkom historijskom dokumentu iz 330 g.p.n.e., autor Budge pise u svojoj knjizi "Life of Alexander the Great", da je car Aleksandar bio "pozvan u Grad Sunca da posjeti hram u kome se nalaze Kocije Bogova". Vremenom su predivne kocije vjerovatno zavrsile na dnu okeana izmedju otoka Tenerife i Lanzarotte. Podvodna istrazivanja nazalost ne mogu dati pozitivne rezultate, jer metalni i drveni objekti odavno vise nisu prepoznatljivi. Zapravo vec nakon dvadesetak godina morska vegetacija, pijesak, cvrsta lava i vulkanski pepeo prekriju skoro sve sto padne na dno.

Malobrojni stanovnici Kanara su nastavili sa pojednostavljenim verzijama inicijacije i magicnih ceremonija tokom hiljada godina. Mnogobrojne pecine su bile idealan prostor za ove dogadjaje. Istovremeno, tamo su skladistene mumije u istom polozaju i istim tehnikama kao i mumije njihovih atlantskih rodjaka u Meksiku, Peruu i ranom Egiptu. Svodovi ovih pecina su bili obojeni crveno (prisjetimo se da je Atlantida bila "crvena zemlja"). Zidovi su markirani sa crtezima zivotinja i jos uvijek neodgonetnutim simbolima i hijeroglifima u crvenoj, sivoj i bijeloj boji.

Dvanaest hiljada godina nakon potonuca Atlantide, Spanjolci su "pronasli" Guanchije i okarakterisali ih kao narod kamenog doba.

Njihovim nestankom izgubljena je jos jedna ziva veza sa nasim duhovnim i fizickim korijenima.

Otok Guimar, u kompleksu Kanarskih otoka, je mjesto gdje su pronadjeni ostaci stepenastih piramida. Arhitektura Guancija je identicna gradjevinama Maja, peruanskih kultura ili Sumerana. Izgradjene su u pravilnom smjeru istok-zapad odslikavajuci izlazak i zalazak sunca. Stepenice na zapadnoj strani svake piramide su vodile do vrha gdje su se, pretpostavljamo, nalazile opservatorije.

8.3. Potomci Atlantidjana - Berberi

Za stolom mi je unikatno (zamisljeno) drustvo. Da ih predstavim:

- Diodorus Siculus, geograf i historicar sa Sicilije iz prvog stoljeca prije nove ere, proputovao je zemlje duz Sredozemnog mora, od Egipta do Maroka, Kartage i citave sjeverne Afrike, prikupivsi mnostvo informacija o Atlantidi.

- Uz njega je Herodot (485 p.n.e. - 425 p.n.e.), otac historije, Grk koji je neprestano putovao zemjama Evrope, Rusije, zapadne Azije i sjeverne Afrike.

- Njegov sunarodnjak Platon (429 g.p.n.e.) je plemickog porijekla, a prema navodima njegovog oca, oni su direktni potomci boga Posejdona. Ne cudi da je Platon u zelji da prikupi sto vise informacija o Atlantidi prodavao ulje sa svog imanja da bi uplatio za put do Egipta i sreo se sa svestenicima iz Saisa, Heliopolisa i Sebenntys-a te sa studentima Pitagore u Turskoj.

- Klement Aleksandrijski, egipatski svestenik iz sestog stoljeca prije nove ere, jedan od ucitelja Pitagore.

Sa pricom prvi pocinje Klement, upoznavsi drustvo da je Grk Solon, kojeg Platon pominje u svojim "Dijalozima", zbilja posjetio Egipat i sreo se sa Psonchis-om u Saisu i sa Psenophis-om u Heliopolisu. Tamo su mu prenesene informacije o postojanju Atlantide u drevno doba.

Platon nastavlja: "Na vrhuncu svoje moci, kraljevi Atlantide su vladali svim otocima u Atlantiku, vecim dijelom americkog kontinenta, i duboko u Mediteranu, Egiptom i sjevernom Italijom. Mnogi Atlantidjani su napustali svoj prenapuceni kontinent i preseljavali se u svoje prekomorske kolonije." (iz Platonovih "Dijaloga: Timije")

(Na obali Maroka su pronadjeni grobovi zajednice od prije 12.000 godina koju su arheolozi nazvali Mulani. Sa kosturima su pronadjeni neobicni kameni "alati" i kosti zivotinja sahranjeni sa ljudima. Fizicke karekteristike Mulana su veoma nalik na dvije druge grupe potomaka Atlantidjana: Guancha sa Kanarskih otoka i Berbera iz sjeverne Afrike.)

Rijec preuzima Diodorus Sicilijski: "Plodne zemlje sjeverne Afrike su bile lako pristupacne Atlantidjanima i privukle su dosta iseljenika nedugo prije potapanja kontinenta. Stalne kise osiguravale su kontinuiran dotok vode za irigaciju ovih zemalja (danas pokrivenih uzarenim saharskim pijeskom). Posebno privlacno mjesto bilo je uz obale velikog jezera nazvanog Tritonsko more, koje je bilo preko 150 km siroko, a nalazilo se izmedju juznog Alzira i Maroka..."

Herodot: "... O Tritonisu pisem i ja u svojoj "Historiji, u Cetvrtoj knjizi". Na jednom mjestu pominjem otocic Fla i misteriozne zlatne riznice. Hiljade Atlantidjana su zivjeli napredno, osnovavsi skoro 200 gradica uz obale jezera. Ali, jedne strasne noci, strahovit zemljotres je otvorio tlo od Atlantskog gorja na sjeveru Magreba do sredisnje Afrike na jugu. Erupcije vulkana su slijedile, izbacujuci lavu u atmosferu; voda iz jezera je ispraznjena, a svih 200 gradova je ostalo prekriveno lavom, pepelom, blatom. Prestravljene izbjeglice su se razbjezale u svim pravcima i tek neke od sretnijih grupa su opstale..."

Bjezeci od Tritonskog mora prema sjeveru, jedna grupa se kretala prema planinskom lancu. Njen najvisi vrh su nazvali Atlas, jer je vrlo cesto bio okruzen oblacima. To ih je, naravno, podsjecalo, na najpoznatiji planinski vrh njihove stare domovine. Njihovi karakteristicni dugi nosevi, visoka cela, svijetla koza, plave ili sive oci, svijetla ili crvena kosa, jos zadugo ce ostati njihovim fizickim osobinama. A jezik ce im sacuvati autohtonost u milenijumima koji su bili ispred njih.

Kroz generacije ce se medjusobno oslovljavati kao Imazighen - "ljudi kraljevskog, uzvisenog porijekla".

Godine su prolazile, klima se mijenjala. Stvaranje Saharske pustinje sirom sjeverne Afrike prije 4 000 godina jos jednom je dramaticno promijenilo zivot svih naroda koji su tu zivjeli. Nazadovanje naroda Imazighen bilo je radikalno. Plemenske grupice su se nastanjivale ili uz (Sredozemno) more ili su nekako nomadski prezivljavali u srcu pustinje. Ratnicki "narod svemocnog Boga vatre" (Tuarezi) su okupirali centralnu Saharu. Njihov najmocniji vladar iz novijeg perioda (prije dvije hiljade i po godina) bio je Heraklit. On je kontrolirao prolaz brodova Gibraltarom i po njemu su dobila ima Heraklova (Gibraltarska) vrata.

(Platon klima glavom: "Ja u svom opisu Atlantide i kazem da je ona bila smjestena iza Heraklovih vrata, u okeanu...")

Kada su ih napokon "moderni" istrazivaci otkrili u XIX stoljecu, Tuarezi su jos uvijek zadrzali svoje kromanjonske osobine: visoki, svijetle puti, a, zahvaljujuci svojoj plavoj odjeci, zvali su ih plavim ljudima. Njihov pisani jezik Tamahak (Tifinag) ima preko 100 rijeci identicnih Guanchima sa Kanara.

Jedan od ritualnih plesova Tuarega, kojim se trazi milost (Atlantskog) Boga vatre sa simbolicnim prinosenjem zrtve, identican je plesu Maskalero plemena Apaca iz Arizone. Tokom ceremonije konjanici se krecu iz pravca Atlantide prema mjestu rituala (u slucaju Apaca krecu se sa istoka;

Tuarezi se krecu sa zapada). Na glavama nose zapaljeni trozubac - drevni simbol Atlantidjana, koji je nosio Posejdon - Bog mora i osnivac civilizacije Atlantide. Plamen na glavama ucesnika simbolizira aktivni vulkan sav u dimu i vatri. Konjanici (koji postaju plesacima) prilaze centralnom vatrenom ognju i vode medjusobnu "bitku", podsjecajuci se na svoje daleke pretke i njihov obicaj kojim su zeljeli da udobrovolje bogove vatre.

Tuarezi su, kao i njihov maticni narod Imazighen, zadrzali visoku proporciju nulte krvne grupe sa negativnim RH faktorom. Isto kao i njihovi rodjaci Baski, Guanchi i Indijanci.

Rast i sirenje Rimskog carstva doveo je do njihovih osvajanja sjevernoafrickih zemalja. Tokom treceg stoljeca prije nove ere sukobljavali su se sa bjelackim stanovnistvom Magreba (region od Maroka, preko Tunisa, Alzira do Libije). Domace stanovnike su jednostavno zvali barbarima (zbog piratskih, "barbarskih" napada na njihove brodove). I taj naziv im je ostao i danas: Berberi. Stotinama godina poslije, pred navalama Arapa i crnackog stanovnistva, Berberi su izgubili veci dio svog rasnog, kulturnog, religijskog i socijalnog identiteta. Desetak miliona pripadnika je rastrkano u nizu zemalja sjeverne Afrike, simbolizirajuci nazadni dio ruralnog stanovnistva.

Djeca ostaju nepismena, jer rano napustaju skolu. A tamo ih uce njima stranom jeziku: arapskom. Maroko, na primjer, pored arapskog priznaje francuski kao sluzbeni jezik, a ne i jezik Berbera. Pri tome vise od 40% stanovnistva priznaje berberski identitet, a preko 60% je berberskog porijekla. Slicno je sa Tunisom, Libijom, Alzirom, a donekle i Egiptom. Pedesetak miliona ljudi ima berbersku krv, mada se danas izjasnjavaju kao Arapi.

Male grupe muzicara idu po selima, svirajuci na svadbama i veseljima. Ovaj obicaj je star stotinama godina, i ukljucuje poeziju i drevne price. Berberska muzika ima interesantne utjecaje: oboe i skotske gusle (ocigledno isto porijeklo kao i drevni keltski instrumenti) i stihovi u petercu (drevni kineski muzicki obicaj).

Podsjecanje na davno prosla vremena kada su svi oni imali zajednicko porijeklo.

Berberi sebe nazivaju Imazighen. Da li se sjecaju koje im je to "uzviseno porijeklo"?

Nimalo slucajno, Berberi, Tuarezi, Baski, Guanchi, Kelti, Maje... bili bi svodjeni na nivo barbara s kojima se trebalo obracunati i njihovo porijeklo i znanja zatirati.

Tako se sjekao korijen izmedju nas i nasih drevnih atlantskih predaka.

Moje drustvo za stolom sa polako razilazi. Sa sjetom.

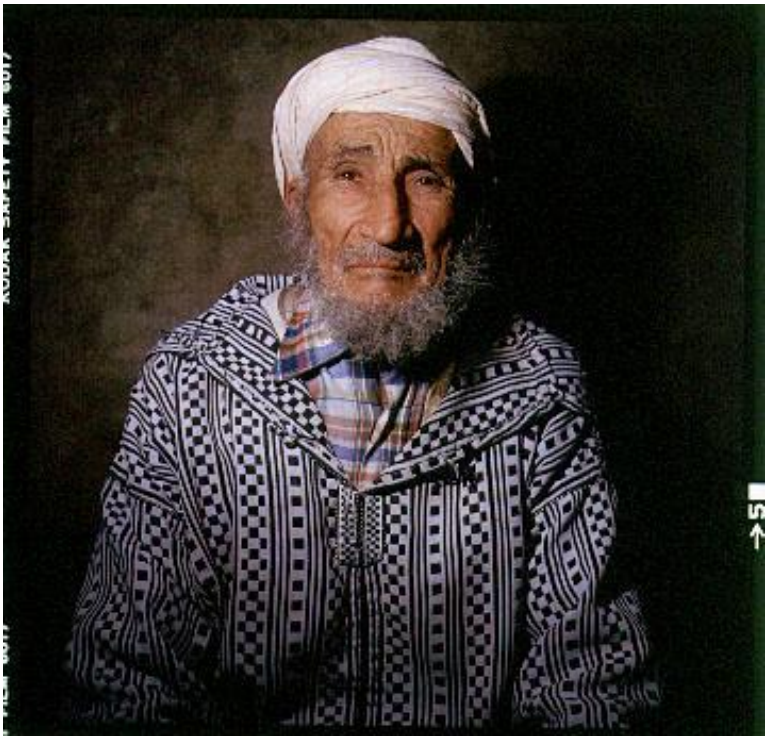

Marokanski Berberi se jos uvijek isticu visokom proporcijom nulte krvne grupe sa negativnim RH faktorom, kao i njihovi rodjaci Baski i Guanci. Dugi nosevi, visoka cela, svijetla koza, sive oci i svijetla kosa odlike su ovih potomaka Atlantidjana. Autohtoni jezik ih podsjeca da su oni “ljudi kraljevskog, uzvisenog porijekla”.

9.1. Irska Tara

Nakon potonuca Atlantide prije 12 000 godina, vremenski i klimatski uslovi na Britanskim otocima su se znatno promijenili. Nestankom atlantskih planinskih vijenaca vjetar zapadnjak je zapuhao ovim prostorima; nestankom kontinenta, topla golfska struja se pruzila do sjevera Evrope i rastopila ledene gromade. Kopno je ozelenilo, biljni svijet ozivio i privukao zivotinjski. Napokon se, pred izbjeglicama sa Atlantide, pojavilo novo, privlacno tlo.

Pet je mitskih naroda naseljavalo Irske obale.

Prvi su dosli Partoloni. Oralna tradicija ih pominje kao prve doseljenike koji su ubrzo nestali. Njihovo ime na staroirskom znaci "oni koji su odavno otisli na drugu stranu".

Visoki, jaki Nemedi su slijedili. Sebe su zvali "djecom Sunca" i na Irsko kopno su se iskrcali oko 10 000 godina prije nove ere. Ovi Atlantidjani su plovili na srebrnim brodovima koji su bili ukraseni

zmijolikim likovima. Bili su predvodjeni svojim liderom Nemedom (nemed - "sveta osoba"). Zemlja se pocinje obradjivati, zivotinje (konji, krave) pripitomljavati, tlo fertilizirati, metalurgija buja. Nakon doba razvoja i procvata doslo je do postepenog nestanka i ovog naroda.

Slicni po stasu, Fomori postaju slijedecim vladarima. Irske legende se sjecaju spiritualnih Fomora kao "podvodnih ljudi" koji su kontrolirali prirodne sile, a poticali su sa "potonulog otoka". (Roberts, "Atlantians Traditions in Ancient Britain"). Keltski mitovi poblize objasnjavaju odnose ova prva tri naroda. Govore o tri stotine godina sukoba izmedju Partolona i Fomora u kojima Partoloni konacno stradavaju od epidemije. Ni Nemedi nisu bili bolje srece u duelu sa Fomorima. Naime, Fomorski kraljevi Mork i Konan su izgradili stakleni toranj na Tory otoku odakle su upravljali svojim kraljevstvom. Od Nemeda su trazili strasni danak: da dvije trecine svoje novorodjene djece predaju Fomorima. Ratovi koji su slijedili su uzrokovali desetkovanje Nemeda, a zatim i njihov nestanak.

Stotine godina su prolazile i doslo je do novog vala imigranata. Rasa niskih i snaznih Atlantidjana, tamnije puti, sa nekadasnjih istocnih planinskih vijenaca potonulog kontinenta, dolazi u Irsku. Novi kolonizatori su se zvali Fir-Bolg. Njihova osnovna karakteristika je bila da su znali kako da upravljaju energijom uzduz Zemljanih energetskih tokova i pri tome da pomjeraju velike kolicine kamena i tla za izgradnju ceremonijalnih objekata i umjetnih brezuljaka. Cesto su ova brda podizali u obliku zmije u znak sjecanja na Atlantidu. Jedan od primjera je Glen Flochan u blizini gradica Oban, dugacak preko 100 metara i visok sedam. Naravno, najimpresivniji objekat je Tara hram, gigantskih razmjera: preko 250 metara dugacak i tridesetak metara sirok. Tara je koristena za metafizicke proslave u kojima su se praktikovali rituali svete Atlantske Sunceve magije. Tara je ostala duhovno srediste Irske i u narednih jedanaest hiljada godina.

Poslednji, peti, prethistorijski narod u Irskoj, bili su Tuata-de-danan. Plavokosi i crvenokosi Atlantidjani sa plavim ocima, poticali su sa sjevernih oblasti Atlantide. Njihovo ime u prijevodu znaci "poplava". Koristili su metale, posjedovali nadnaravne moci i ostali upamceni kao mudar i duhovno superioran narod. Tuate su razumjeli jezik Fir-Bolga, ali nisu bili prijateljski prema njima. Prekinuli su njihovu dominaciju otokom upotrebom "cudnog vatrenog oruzja koje bi stvaralo tamni oblak dima" (Gregory, "Gods and Fighting Men"). Tuate su, slijedeci tradicije svojih predaka, bili poklonici kulta Sunca i konstruisali su masivne objekte od kamenih blokova. Prema dostupnim legendama (D.J. Conway "Celtic Magic") Tuate su u Irsku "dosli sa neba", dok druge izvori tvrde "sa dalekih otoka". Cetiri grada odakle su dosli bili su: Findias, Gorias, Murias i Falias...

(Ovdje je rijec o izvoru - gospodji Conway, koja ne vezuje Tuate za Atlantidu. Medjutim, njeno pominjanje ova cetiri grada nas nedvojbeno vodi na Atlantidu.)

...Sa sobom su "donijeli cetiri blaga": Nuadin mac iz Findias-a, strasnu strijelu iz Gorias-a, carobni kontejner iz Murias-a i kraljevski prijesto iz Falias-a" (o kome smo pisali u prilogu o Guanchima).

Tuate su se iskrcale u Irsku prvog maja i pregovarali o miru i podjeli teritorija sa Fir-Bolgima i Fomorima. Ponuda je odbijena. Na ljetni solsticij, nekoliko sedmica kasnije, doslo je do bitke u blizini danasnjeg mjesta Cong. Sukob je trajao cetiri dana. Nuada, kralj Tuata je izgubio ruku, ali je kralj Fir-Bolga, Eochaid, ubijen. Tuate su odnijelu pobjedu i ponudili petinu Irske svojim protivnicima. Kralju Nuadi je njegov ljekar Diancecht napravio srebrnu ruku koju je mogao pomjerati kao i pravu. Godine su prolazile, ova tri naroda su se i dalje sukobljavali, dok Tuate nisu konacno protjerale svoje prethodnike.

Uslijedilo je prorocanstvo koje je najavilo dolazak prvih smrtnika i kraj bogova. U Aileachu (danasnjem Londonderry-ju) dolaze Milesijanci (prethodnici Gala i Kelta, odnosno Druida). Vremenom, nakon mnogih borbi u kojima ce se koristiti magija na obje strane, Tuate se "povlace ispod

zemlje".

Mitski, prethistorijski period Irske je zavrsen. Era bogova je ustupila mjesto eri ljudi.

Jos uvijek postoji nekoliko historijskih tekstova i knjiga koje su ostale sacuvane i pored sistematskih napora inkvizicije da ih unisti. Medju njima su Irski mitovi skupljeni u cetiri knjige od prije 900 godina (Books of Leinster, Dun Cow, Ballymate i Yellow Book of Lecan). Najstariji Velski dokument je Crna Knjiga iz XII stoljeca i Bijela Knjiga iz XIII stoljeca. U samostanima se pedantno vodila evidencija o lokalnim oralnim tradicijama; zapisivale su se legende koje su se prenosile s koljena na koljeno.

U drevna vremena, svestena lica su pamtila ove price po cijenu zivota; onaj koji bi krivo interpretirao dogadjaje iz proslosti bio bi kaznjavan. Ova usmena predaja bi se ozivljavala tokom dugih veceri na kojima bi se okupili pripadnici pojedinih zajednica i prisjecali se svojih predaka.

Nasilnim dolaskom krscanstva u Irsku sa svetim Patrikom i njegovim armijama, paljenjem antickih knjiga i unistavanjem svega sto je podsjecalo na razvijenu kulturu predaka, doslo je do novog fenomena: Crkva uvodi nova bozanstva, mijenja historiju, a neke od davnasnjih junaka prilagodjava svojim potrebama i prisvaja ih. Manipulacija je otpocela i nece stati u narednih 15 stoljeca. Datumi se iskrivljuju, Atlantida i njeni potomci se ignoriraju i prekrivaju zaboravom, radnja od prije desetak hiljada godina se pomjera u onu od prije dvije-tri hiljade.

Radiokarbonsko (C-14) odredjivanje starosti u jednom momentu daje nadu da ce se stvari ispraviti. Ipak, oficijelna historija se ne mijenja.

Ono sto je dosada pusteno u javnost je ohrabrujuce: u centralnoj Irskoj utvrdjena je starost drevnog naselja u kauntiju Offaly – 8 820 godina prije nove ere. Isti rezultati su se ponovili na sjevernoj obali u kauntiju Derry. Na sjeveroistocnoj obali, u kauntiju Antrim, utvrdjeno je da je naselje osnovano 7 735 p.n.e. i da je neprestano bilo okupirano u narednih 3 000 godina. Slatkovodne skoljke pronadjene u okolini Dublin-a su stare 7 200 godina, a poticu sa Britanskog otoka.

(Dakle, potomci Atlantidjana su bili sladokusci koji bi skoknuli do engleskog kopna po veceru.)

Tea, supruga Eremona, prvog Milesijanskog kralja Irske, sahranjena je pokraj grandioznog objekta iz proslosti. Engleskim izgovorom staroirske rijeci Teamhair ("Tein grob") nastalo je ime koje ce ovo drevno Atlantsko ceremonijalno sjediste zadrzati do danasnjih dana. Hiljade godine ranije, Fir-bolgi su pokretali desetine hiljada tona zemlje i stotine hiljada tona kamenih blokova gradeci svoje svetiste.

Slijedeci drevne gradjevinske tehnike u izgradnji Tare nije koristen vezivni materijal; obradjeni kameni blokovi su perfektno pasali jedan u drugi bez potrebe za malterom ili cementom. Prepoznatljivi majstori ciji su poduhvati razasuti od Perua i Meksika do Egipta.

Izbor lokacije nije bio slucajan. Mada na niskoj nadmorskoj visini od samo stotinjak metara, sa Tare se vidi 40% teritorija citave Irske. Ova komandna lokacija je bila uzrokom da "onaj koji vlada Tarom, vlada i Irskom". U novije vrijeme, u poslednja tri milenijuma, na Tari su krunisana 142 kralja Irske. Sve dok katolicka Crkva, na preporuku Sv. Patrika, nije mjesto proklela.

Danas je malo ostalo od anticke slave Tare: zlatne uspomene, nekoliko zemljanih brezuljaka i ostaci kamenih formacija.

U starom keltskom kalendaru postojala su dva dana (tacnije dvije noci) kada se otvarao prolaz izmedju naseg i podzemnog svijeta (duhova): prvi maj i prvi novembar. Centralni kameni objekat na Tari je

izgradjen tako da sunceva zraka ova dva dana (i samo ova dva dana u godini), pada tacno kroz prolaz i ulazi u glavnu komoru. To je bio znak da je veza izmedju dva svijeta uspostavljena.

Sesnaest kilometara od Tare nalazi se Newgrange. Historijske knjige ga nazivaju "kamenom grobnicom sa prolazima, vjerovatno izgradjenog prije 5 200 godina". Grobnica je zbog toga, jer su tu pronadjeni kremirani ostaci stotine ljudi stari preko 5 000 godina.

Medjutim, arheologija je slobodno trebala otici dublje u historiju od stidljivih 5 000 godina.

Fir-bolgi su u svojim gradjevinskim poduhvatima ostavili iza sebe niz kamenih struktura i umjetnih brezuljaka: samo u Newgrange-u ih ima 25 za koje je trebalo nevjerovatnih 200 hiljada tona kamena. Prostorije su u obliku hodnika koji vode do centralnih odaja. Stojeci kameni blokovi, teski do desetak tona, formiraju prolaze.

Krovne konstrukcije, takodje od kamena, su perfektno balansirane i ostale su na svom mjestu dvanaest hiljada godina bez ikakvog vezivnog materijala. Perfektni dizajn, planiranje i izvedba govore u superiornim graditeljima.

Kameni blokovi unutar prostorija te vanjski blokovi, koji u pravilnom nizu okruzuju ova ceremonijalna sredista, su ukraseni sa spiralnim, kruznim i cik-cak simbolima. Prva tumacenja (recimo prof. Thomas Molyneux sa Dublinskog koledja iz XVIII stoljeca) su ih oznacila "barbarskim". Ozbiljnije proucavanje (Martin Brennan, "The Boyne Valley Vision") provedeno na preko 700 isklesanih blokova dovelo je do zakljucaka da je rijec o "vrlo kompleksnim astronomskim i kosmoloskim observacijama". "Ljudima iz ove doline", pise Brennan, "studije suncevih, planetarnih i zvjezdanih kretanja su bile vrlo vazne. Oni su bili astronomski majstori kamenog doba."

Newgrange je bio i vise od kosmoloske observatorije. Sve upucuje da je rijec o simbolu zivotne sile i sveg zivota u svemiru. Naime, originalno su ovi brezuljci podizani u obliku jajeta ("zacetak zivota") sa prolazima koji simboliziraju maternicu. A novi zivot bi zapocinjao zahvaljuci - Suncu.

Iznad ulaza svih ovih objekata, koji su veci dio godine bili zatvoreni kamenim vratima, nalazila se kamena kutija. Izlazece Sunce bi slalo svoje zrake kroz ovu kutiju samo za vrijeme zimskog solsticija. (Rijec je o najkracem danu u godini, vremenu kad pocinje nova godina, kada starta novi zivot, a zivotna sila pocinje da revitalizira uspavanu Zemlju.) Kameni blokovi to simbolicno predstavljaju sa uklesanim spiralama: spirale okrenute unutra su simbol mrtvih, a one okrenute prema vani simboliziraju ponovno radjanje. Sunce i novo radjanje prikazuju se oplodjavanjem kosmickog jajeta cime se osigurava kontinuitet vjecnog ciklusa zivota i smrti.

Na dan zimskog solsticija, 21. decembra 1969. godine, profesor arheologije Michael O'Kelly je biljezio dogadjaje unutar kamenog prolaza: "U 9:58 minuta prva zraka Sunca je prodrla sa lokalnog horizonta... Prosla je kroz kamenu kutiju, zatim kroz prolaz i tlom komore dosla do samog kraja centralne odaje... Odbijajuci se od baznog kamenog bloka u dnu odaje, sunceva zraka se prosirila do 17 cm i dramaticno obasjala razlicite detalje na zidovima i kamenom plafonu prostorije... U 10:15 direktni suncevi zrak je ponovo bio odsjecen..."

Hiljade godina nakon Fir-borga, galski, keltski i druidski svestenici su prisvojili Newgrange, Taru i druge duhovne katedrale daleke proslosti (okolni Knowth, na primjer, je omogucavao ulaz u "sid", odnosno podzemni svijet i smatran je za jedno od tri crne duhovne tacke u Irskoj). U njima su svestenici kremirali svoje lidere nastojeci im dati vjecnost i neprekinutu kraljevsku liniju.

Interesantna srednjovjekovna legenda Baska "Jaun Zuria", pocinje sa radnjom u Irskoj Tari. Godine

867. princ Lemor je bio prognan iz Irske i nastanio se u zemlji Baska. U jednom od dijaloga citamo i ovo:

Lemor: "Spanija! Zemlja nasih predaka. Oni su dosli u Irsku odavde."

Lekobide: "Da, iako nasa krv i jezik vise nisu isti, imali smo iste graditelje kamenih krugova i kamenih prolaza ponovnog radjanja... u davnim vremenima koja vise nisu ostala u nasoj dugoj memoriji".

Uzgred, plavokosi Lemor je predvodio Baske u borbi protiv spanjolskih osvajaca, porazio ih i ozenio liijepu Lekobide-ovu kcer Luz. Postao je prvi vladar Baska (dotada oni nisu imali politicku hijerarhiju). Prema historijskim hronikama zbilja je i doslo do bitke izmedju Spanaca sa Baskima godine 867. kraj mjesta Padura.

Kameni blokovi su ostali umazani krvlju osvajaca i od tada se ovo mjesto zove Arrigorriaga ("mjesto sa crvenim kamenjem").

A ako bi kojim slucajem dosli do prasnjavih crkvenih arhiva u oblasnoj crkvi i usto mogli citati drevni jezik Euskaru, nasli bi na pozutjelim listovima stranice koje pokazuju kada je veza izmedju Luz i Lemor-a krunisana brakom.

Veza izmedju dalekih potomaka Atlantidjana na evropskom tlu.

Newgrange, drevna Irska astronomska observatorija.
Prvi suncevi zraci na dan zimskog solsticija prodiru kroz kameni prolaz
dramaticno obasjavajuci detalje na zidovima i svodu.

9.2. Stonehenge

Dugovjecnost.

Nasi preci su, u zelji da produze zivotni vijek, vrsili razlicite eksperimente. Svjesni snage energije u fizickom svijetu, nastojali su da je ukrote i nadju originalnu primjenu. Prirodni energetski tok je prisutan u svakoj cestici materije i kao takav predstavlja medij kroz koje magnetne i gravitacione sile mogu imati pozitivno dejstvo na ljudsko tijelo.

Pokojni dr. Wilhelm Reich je (ponovno) otkrio tu energetsku silu za koju su znali nasi Atlantski preci i nazvao je orgonskom energijom. Svoje eksperimente je opisao u knjizi "The Discovery of the Orgone".

Britanski otoci su krcati prethistorijskim primjerima u kojima su neposredni potomci Atlantidjana svoje znanje prenosili na evropsko kopno. Tu su povecali koncentraciju orgonske energije i izlazuci joj se pozitivno djelovali na dugovjecnost i zdravlje organizma.

Pripreme su bile slozene i trazile su postovanje strogih procedura. Prvo bi formirali duboku zemljanu komoru (bilo gradeci umjetne brezuljke ili kopajuci ispod zemlje). Zatim bi komoru oblozili pazljivo izabranim kamenim blokovima koji posjeduju karakteristicna svojstva. Nakon gradnje drvenog plafona, pokrivali bi ga sa nekoliko slojeva gline i zemlje. U svakoj fazi bi se birala odredjena boja i tip zemlje, jer je bilo neobicno vazno da se izmjenjuju slojevi organske i neorganske materije. Na kraju bi se kompletni objekat oblozio zemljom i grmljem.

Sada smo spremni da primimo prve posjetioce. Kandidati se relaksiraju, prociscavaju i duhovno balansiraju. Odlaze u podzemne prostorije vjerujuci da ce im energetski tokovi podmladiti tijelo i um.

Iz Barnes & Nobles-ovog izdanja "Atlas of Mysterious Places" (1998), uz sliku poveceg umjetnog brezuljka u engleskom krajoliku citam: "Enigmatski Silburu Hill se dize iznad okoline pedesetak metara visoko na povrsini od dva hektara. Ovaj umjetni brezuljak je sagradjen oko 2 750 godine prije nove ere i njegova namjena ostaje nepoznata."

Kako su dosli do te godine ne znam; mogu misliti cudjenje arheologa i historicara koji bi se pitali o svrsi ovog grandioznog gradjevinskog poduhvata.

Dvadeset sest kilometara juznije nalazi se jos jedan prethistorijski podzemni objekat za podmladjivanje, ali ovog puta kao sastavni dio mnogo poznatijeg kompleksa: Stonehenge.

Moderna oprema otkriva misterioznu energiju u nizu prethistorijskih britanskih centara. Snaga energije varira sa razlicitim vrstama stijena, godisnjim dobima i dobom dana. Ultrasonicni valovi koje stvaraju kameni blokovi su narocito snazni prilikom izlaska sunca. Primjenom gausmetra, koji mjeri snagu staticnog magnetnog polja, uocava se neuobicajeno visoko prisustvo elektromagnetne energije koja cirkulira u i oko nedirnutih prethistorijskih kamenih svetista. Dodatni testovi su otkrili da kamen, sam po sebi, djeluje kao pojacivac energetskih tokova i generira energetske spirale.

Neophodno znanje da se konstruiraju posebno snazni energetski generatori putem kamenih megalita se prenosilo iz generacije na generaciju Atlantidjana. Sa gubitkom maticnog kontinenta, potomci Atlantidjana su zadrzali to znanje i odrzavali ga na drugim kontinentima. Prvo bi izabirali narocito energetski potentna mjesta, zatim podobni gradjevinski materijal, obradjivali ga (kameni blokovi) i zatim ga transportirali.

I dalje se odrzavalo vjerovanje da kameni blokovi absorbiraju energiju iz svoje okoline i vracaju je onima koji na tom mjestu odrzavaju svoje ceremonije.

Vrlo slicni kameni krugovi su izgradjeni u prethistorijsko vrijeme i njihovi ostaci se vide i danas u Francuskoj, Engleskoj, Skotskoj, Irskoj, Meksiku... Ti su krugovi odrzavani uprkos prolazu vremena i nove civilizacije bi ih obnavljale.

Arheolog Geoffrey Bibby (Bibby, "Testimonu of the Spade") procjenjuje da se citavih devet kulturnih (i zemljanih) slojeva nalazi ispod kamenog monumenta u Stonehenge-u.

Engleski plemic Earl of Pembroke-a pozvao je 1620. u posjetu svom imanju tadasnjeg kralja, James-a Prvog. Vidjevsi u blizini grupu uspravljenih kamenih gromada, kralj je naredio da njegov arhitekta, Indigo Jones, prouci strukturu i podnese mu izvjestaj. Jones je studirao arhitekturu u Italiji i dizajnirao nekoliko vaznih zgrada u Londonu. Studirajuci Stonehenge i uzimajuci detaljne mjere, Jones je dosao do slijedeceg zakljucka: rijec je o rusevini Rimskog hrama posvecenog bogu Kelusu sa datumom izgradnje 79. godine A.D.

Naravno, lako je danas ismijati arhitektu Jones-a koji je morao kralju podnijeti nekakav izvjestaj. Ali, cetristo godina kasnije, oficijelna nauka nije puno odmakla u svojim objasnjenjima misticnog megalitskog monumenta.

Iz decenije u deceniju datum izgradnje se pomjerao unatrag. Sa dvije hiljade na dvije i po, pa na tri, pa na tri i po... napokon, arheologija priznaje da je Stonehenge star najmanje 5 500 godina, iduci i do cifre od 10 000 godina ("English Heritage", Juni 1996).

U odgovoru ko su bili graditelji, ponovo prisustvujemo licitiranju: od Rimljana, pa Kelta prije njih, pa Druida, pa barbarskih plemena... Medjutim, kada dodju u doba prije 5 500 godina ponestaje im municije. Oficijelna historija ne priznaje iole napredniju humanu zajednicu tog doba.

U objasnjenju svrhe Stonehenge-a, jos uvijek se nojevski drzi glava u pijesku: to je, kazu, bio "centar religijskih rituala".

Mi smo, zapravo, kroz prva dva pasusa odgovorili na sva ova "otvorena pitanja": ko i kada je izgradio Stonehenge (Atlantidjani prije 12.500 godina) i zasto (energetski centar zajednice).

Ali, istina o Stonehenge-u je mnogo kompleksnija.

U sredistu kamenog kruga nalaze se blokovi "bluestone"-a (kamen modra galica).

Najblize nalaziste ovog plavkastog kamena teskog 25 tona je u jugozapadnom Velsu, udaljenom 320 km! Centralni krug je izgradjen od sarsenita, sivkastog kamena. Najblizi kamenolom ovih megalita teskih do 60 tona je u velskom Wiltshire-u. Zelenkasti kameni blok, "green sandstone", takodje iz juznog Velsa, ima uloga oltara ispred jednog od trilitona.

Otvara se more pitanja pred modernog covjeka. Zasto ovoliko razlicitih vrsta kamena, kako su bili obradjeni, kako su prebaceni preko 300 km (more, rijeke i kopno - sugeriraju historicari), kako su postavljani u mjestu, a osobito kako su kamene grdosije podizane jedna na drugu formirajuci zatvoreni krug?

Dokazivati da su "primitivni pecinski ljudi" nasli nacina da rijese ova slozena tehnicka pitanja bio bi uzaludan poduhvat. Nema sumnje da je jedan od dva odgovora vrijedna paznje onaj o Atlantidjanima koji su koristili tehnologiju svoje izgubljene civilizacije. Kameni blokovi su lebdjeli po zemaljskim energetskim linijama... u tacno odredjeno doba dana i u odredjeno godisnje doba kada su energetski

tokovi najintenzivniji... i tako su prebacivani iz udaljenih regiona.

Stonehenge je istovremeno imao funkciju kosmickog i astroloskog hrama, kompjutera, kalendara, i, na koncu, kapije ka svijetu duhova.

Astro-arheolog, americki astronom Gerald Hawkins je potvrdio ulogu Stonehenge-a kao observatorije: prilikom izlaska sunca za vrijeme ljetnog solsticija, sunceve zrake bi izlazile izmedju centralog kamenog bloka u unutasnjoj "potkovici" i dva prednja megalita; Originalni Stonehenge je, naime, pored vanjskog kruga imao kamene blokove poredane u obliku potkovice u sredistu, sa nekoliko desetaka manjih blokova. Svaki od njih je imao svoju ulogu i oznacavao je neku od celestijalnih, nebeskih pojava.

Pored ljetnog solsticija, lako se moglo pratiti izlazak i zalazak sunca za vrijeme zimskog solsticija, izlazak i zalazak mjeseca, te kretanja sazvjezdja iz zodijaka.

Sjedeci unutar Stonehenge-a, iskusno oko je moglo ocijeniti gdje ce se sunce pojaviti, kakav ce biti raspored zvijezda te noci, koji je datum, kada i gdje mjesec izlazi, itd. U skladu sa kretanjem nebeskih tijela i njihovog utjecaja na nasu Planetu, moglo se pripremati za pojedine dogadjaje (sunceva i mjeseceva pomracenja, efekti na psiholosko i duhovno tijelo, itd.). Dakle, Stonehenge je sluzio i za predvidjanje dogadjaja. Dekodirajuci raspored Stonehenge-a, astronomi su otkrili da postoji 56-o godisnji ciklus suncevih eklipsi!

Pomjerajuci manji kameni blok od njegovog inicijalnog polozaja, omogucavalo je prethistoriskim (Atlantskim) astronomima da tacno predvide vazne mjeseceve i sunceve dogadjaje stotinama godina unaprijed. Zapravo, ovaj kompjuter se resetovao jednom u 300 godina. Pomakne se kamen za jedno mjesto. Jednostavno.

Nekada je Stonehenge bio povrsine nogometnog igralista sa desetinama megalita. Danas je ostala samo cetvrtina od kompjuterske masine proslosti. Vremenom su mnogi blokovi razbijeni i iskoristeni u gradjevinske svrhe, za podizanje puteva ili cak u turisticke svrhe. Svojevremeno su posjetioci mogli iznajmljivati cekice u selu Amesbury i odvaljivati komade kamenih blokova za uspomenu. (Zapravo je posebna misterija kako je bilo sta od Stonehenge-a ostalo u zivotu pored modernog covjeka.)

Arheokriptografija je nova nauka koja polako ulazi u trag porukama koje nose drevni monumenti.

Ranije smo pisali o razlozima zasto je prirodan centar Zemaljske geografske (longitudinalne) duzine - Giza. Izbor britanskog Grinica kao nulte geografske duzine je, naravno, bio politicki nametnut.

Ocigledne poruke drevnih piramida i megalita su prepoznatljive pazljivim istrazivacima. Tako, na primjer, piramida Kukulkan ima cetiri stepenista, cetiri ugla, 365 stepenica i devet terasa. Produkt mnozenja je broj 52.560. Ako uzmemo da je istinska nulta geografska duzina Planete Giza, onda se ova piramida nalazi tacno na 119 stepeni, 42 minute i 10,51620648 sekundi zapadno. Pomnozimo li ova tri broja dobicemo 52.560. Drugim rijecima, osmatranjem karakteristika piramide (kamenog objekta) moze se odrediti njegov polozaj u odnosu na najpotentniju energetsku tacku Zemlje - mjesto gdje su Atlantidjani izgradili piramide i sfingu.

Piramida Cuicuilco je najstarija pronadjena piramida sa kruznom osnovom. A krug ima 360 stepeni. Geografska sirina ove piramide je 19 stepeni, 18 minuta i tacno 01,05263157894 sekundi.

Produkt tri cifre geografske sirine nam daje rezultat od 360 stepeni!

Stonehenge je originalno imao 30 kamenih blokova na kojima je lezalo takodje 30 blokova. Ovih 60 blokova je formiralo perfektni krug (dakle, 360 stepeni). Rezultat mnozenja broja blokova i stepeni je (60 x 360) je 21.600. Polozaj Stonehenge-a u odnosu na ekvator je 51 stepen, 10 minuta i 42,3529411764 sekundi. Njihov produkt je takodje 21.600!

Sta nam to govori? Da su graditelji Stonehenge-a znali za ekvator, da su znali da krug ima 360 stepeni, da im je globus bio podijeljen na geografsku sirinu i duzinu, da su im sve kamene strukture nosile poruku o svom polozaju, i, na koncu, da im arhitekte pripadaju istoj skoli.

Historicar Gerald od Wales-a (Giraldus Cambrensis), pisao je u dvanaestom stoljecu o Stonehenge-u u svojoj knjizi "The History and Topography of Ireland". On ga naziva "Plesom divova", jer je cuo price da su giganti donijeli ove kamene blokove iz Afrike u Irsku i podigle kameni monument na planini Kildare. Kasnije je Aurelius Ambrosius, kralj drevnih Britona, naredio Merlinu da kamenje prenese iz Irske na Britansko kopno i konstruira Stonehenge.

Znamo da magicni prsti Merlinovi nisu ucestvovali u kreaciji Stonehenge-a.

Ali zato nam magija Atlantidjana ozivi sa pogledom na ovaj vjecni spomenik ljudskom znanju.

Atlantidjani su izgradili kameni kompleks Stonehenge koji je istovremeno imao ulogu kosmickog i astroloskog hrama, kompjutera, kalendara i medjudimenzionalne kapije.

9.3. Glastonbury Tor

...Uglavnom, prica ide ovako: "Sasvim blizu jugozapadnog kraja Engleske, ispod povrsine mora, leze ostaci otoka Lyonesse. Negdje oko 18.000 godina prije nove ere, u doba kada je vecina ovdasnje oceanske vode bila dio sjevernih ledenih glecera (tokom poslednjeg ledenog doba), Lyonesse je bio spojen sa Atlantidom. Prolaskom hiljada godina kopno je ustupalo mjesto moru i prezivjeli komadi iznad povrsine mora su nazvani Scilly Isles.

Stanovnici Lyonesse-a su se preselili na jugozapadni kraj Engleske i osnovali svoje "Sveto kraljevstvo Logres". Potomci Atlantidjana su tu zivjeli stotinama godina. Bili su poznati po svojim tehnikama geomancije (proucavanje Zemljinih energetskih tokova) cime su ostvarivali svoju harmonicnu vezu sa kosmosom. Imajuci ogromno tehnicko znanje i inzinjerske sposobnosti svojih Atlantskih predaka, oni su formirali zodijake na tlu zapanjujucih dimenzija (Roberts, "Atlantean Tradition in Great Britain").

Najveca takva zemljana skulptura Logres-a se nalazi u kruznoj pedesetokilometarskoj oblasti u blizini gradica Glastonbury. Ona je jasno vidljiva (jedino) iz zraka. Dvanaest znakova zodijaka su formirani od brezuljaka, rijeka, puteva, suma, naslaga zemlje i drugih vodenih tokova. Svaka glava figure zodijaka je okrenuta prema zapadu... prema maticnom kontinentu Atlantidi. Zodijak je tako spretno konstruisan da, u vrijeme kada je izgradjen, voda koju je donosila plima, bi do polovine prekrila zodijacki znak ribe...

... Kako su se price o herojima iz antickih vremena prenosile kroz stoljeca, dominantne figure proslosti bi postajale mitski karakteri ili bogovi. Poslednji kralj Atlantide bio je Votan. Milenijumima nakon nestanka Atlantide, Votan je smatran za boga koji je mogao da upravlja prirodnim silama i koji se borio protiv zmajeva (prema mitovima i legendama iz Velsa, Irske i Engleske). Sa dolaskom katolicke crkve u Britaniju poceo je sukob sa paganskim religijama. Sveti Mihajlo se natura kao zamjena Votanu. Posvuda se sistematski brise Votanovo ime iz legendi, na temeljima starih hramova se podizu crkve u cast krscanskog sveca. Nekada su, u cast Votanu, bile obiljezene energetski potentne tacke u podrucju od 350 km. Dolaskom krscanstva, na ovim tackama je podignuto deset crkvi koje danas nose ime St. Michael: u Clifton Hampden-u, preko Glastonbury-ja do Land's End-a (Shirley Andrews, "Atlantis, Insights from a Lost Civilization").

Da bi se definitivno unistilo sjecanje na Votana, krscani su oznacili drevnog antickog heroja zlim. Mihajla su okruzili dobrim andjelima koji se bori protiv Votana koji je predstavljen u obliku zmaja. Svetac unistava zmaja koji simbolizuje djavla. Stotine godina intenzivne kampanje, kipovi i slike crkvenih svetaca koji ubijaju zmajeve i sotone, posluzile su za konacni obracun sa sjecanjem na Atlantidu.

****

Pitomi zeleni brezuljak nadomak gradica Glastonbury, 220 km zapadno od Londona, zove se jednostavno Tor ("vrh"). Putnici iz daleka su dolazili u ovo mjesto, jer legende kazu da je kralj Artur tu imao svoju utvrdu, da je Isusova sveta krigla ("Holly Grail") tu pohranjena, da je sveti Patrik tu sahranjen, da se tu nalazila prva krscanska crkva; Tor je bio svetiste u doba Kelta i Druida prije 2.500 godina i smatran je za kapiju prema Svijetu Duhova; Tor je, kako kaze oficijelna historija, bio svet i u megalitska vremena prije 4.000 godina; i, na koncu, labirint Tora je formiran prije 8.000 godina, kako kazu neki noviji izvori. Mitovi i legende govore o trokutu koji formiraju Stonehenge, Avebury i Glastonbury Tor. Kameni monumenti na ova tri mjesta su locirali mocno svjetsko energetsko cvoriste, Planetarnu cakru.

Predanja kazu da je na vrhu Tora nekada bio kameni krug kao i u Stonehenge-u. Iz pisane izjave jednog od lokalnih proroka, sredinom 1970-ih, citamo slijedece:

"Tor nije isti danas kao sto je nekada bio. Jedan dio na vrhu nedostaje na kome je nekada bio izgradjen hram... kao sto su bili Grcki hramovi, samo kruzni. Unutar je bio prelijepi mozaik na podu koji je prikazivao zodijacke znakove. Unaokolo je bilo podignuto dvanest bijelih kamenih stubova.

Ispod poda se nalazila skrivena odaja sa kruznim plafonom. Sedam cuvara u plavim odorama su neprekidno bdjeli. Park i vodeni izvori su ukrasavali ovo sveto mjesto. Prijatni mirisi su se sirili tako da je Tor na svakog posjetioca djelovao ljekovito i smirujuce."

Trideset godina kasnije dolazi do uzbudljivog razvoja. Dvadeset drugog frebruara 2002. godine arheolozi Nancy i Charles Hollinrake objavljuju da su na vrhu Tora pronasli ostatke temelja koji izgledaju kao kruzni anticki hram!

Najstarija predanja govore o vilama i vilenjacima kao prvim bicima vezanim za Tor. Doduse, u tim vremenima, vile nisu bile ni nalik na nase danasnje predstave o njima. Ova bica su opisivana kao visoka rastom, mladolika izgledom uprkos poodmaklom zivotnom dobu, i - lijepa ("fairies" odnosno "fair" u prijevodu znaci lijep). Vilenjaci su tada povezivani sa odredjenim zvjezdanim konstelacijama: Plejadama, Sirijusom i Velikim Medvjedom (sedam zvijezda).

Predanja dalje govore o ovim bicima koja "donose znanje lokalnim ljudima, a posebno o astrologiji i lijecenju." Slicne mitologije susrecemo sirom svijeta.

Hiljade godina su prolazile i sjecanja na ova bica postaju dijelom bajkica. Kelti ova bica personificiraju kroz prirodne sile i zivotinje. Vremenom, sa pojavom krscanstva, daje im se negativni predznak, a zatim i osudjuje. Inkvizicija ima vodecu ulogu u suzbijanju narodnih predanja. Neke price su ipak prezivjele. Medju njima i one o vilinim brezuljcima koji su bili suplji. Unutrasnji realm je zvan Avalon (odnosno Annwn). Tako se i za Tor tvrdi da negdje postoji prolaz prema Avalonu, koji je nepoznato i magicno mjesto.

Predanja dalje kazu da postoji opasnost za one koji pokusaju uci u unutrasnjost Tora. Poseban problem je u postojanju razlike u vremenu izmedju dva svijeta. U Avalonu se moze izgubiti i skliznuti u proslost ili buducnost. Srednjevjekovne hronike govore o iskustvima onih koji su, prema sopstvenim izjavama, proveli po pola sata u unutrasnjosti Tora da bi, po povratku na povrsinu, shvatili da su prosle decenije u njihovom svijetu. Slijedeca opasnost bila je hrana. Vile su bile ljubazne i nudile su hranu i pice posjetiocima. Ali, oni ljudi koji bi prihvatali ponudu i uzeli hranu, vise ne bi dolazili natrag.

(Naravno, ovdje bi hranu mogli posmatrati na simbolicnoj razini kao magicne moci ili napredno znanje savrsenije civilizacije. Jer, ko jednom ovlada tim znanjem ne zeli da se vraca na stare nacine zivljenja.)

****

Kao sto nase tijelo ima svoje akupunkturne tacke te meridijane koje ih spajaju, tako i nasa Planeta ima svoje geomagnetne linije koje spajaju narocito potentne energetske tacke.

Atlantidjani su shvatili vaznost i ulogu Planete u njihovom dnevnom zivotu. Geomagnetne linije su koristili za razlicite forme putovanja i transporta, za prijenos poruka i komunikacije.

Primjer Britanskih drevnih monumenata je narocito vazan: anticka mjesta su, u kojima se vidi trag napredne Atlantide, povezana putem ovih energetskih linija. A Tor zauzima posebno mjesto, jer se u njemu te energije sastaju, kombiniraju i zavrsavaju. Sto se vise primicu vrhu tako njihov susret nalici na harmonicni kosmicki ples koji okoncava ujedinjenjem.

Rusenjem antickih observatorija i hramova i izgradnjom krscanskih crkvi, potire se pravo znacenje kamenih objekata na ovim putevima. Desetine novih crkava sa imenima svetog Mihajla i djevice Marije

doveli su do toga da ove linije dobijaju ime po njima.

Ali, energetski ples se time nije zavrsio. I danas, kao i proteklih milenijuma, misteriozna svijetla i dalje izranjaju iznad Tora; nekad pojedinacna, nekad u grupi, pojavljujuci se i nestajuci nepredvidljivo. Ukazuju se pred ljudima u svim bojama, od bijele i crvene do zute i zelene izazivajuci interesantan efekat: to vise nisu bezivotne iskre vec svjesna energetska stvorenja.

Gledajuci iz zraka, brdasce Tor se doima kao netom donesen na ravnicu Glastonbury-ja. Lici mi na brod koji se zaglavio u kopnu i samo trazi nacina da ode.
Citavom njegovom duzinom su travnate terase koje se podizu do sedam nivoa. Pocinju na dnu i valovito se krecu ka vrhu Tora. Pazljivim proucavanjem da se zakljuciti da je Tor gotovo identican labirintima pronadjenim na antickim novcicima sa Krete i simbolickim slikama Majke Zemlje kod drevnih americkih Hopi Indijanaca.

Geolozi su jedinstveni u zakljucku da Tor nije nastao djelovanjem prirode; terase koje formiraju labirintski put su plod inteligencije (pretpostavljaju da je starosti oko pet hiljada godina, jer se ne usudjuju ici dalje).

Na Kreti je opasni Minotaur bio zatocen u srcu labirinta. Na Toru put preko sedam terasa (koje su simbol sedam zemaljskih, ali i covjekovih cakri) vodi do sredista u kome se svako od nas mora suociti sa svojom sudbinom: opasnim Minotaurom ili bozanskim Ja. Dva i po sata uspona do srca Tora, i sat i po silaska do njegovog podnozja, je ritual podizanja energetskog nivoa kroz koji su prolazili potomci Atlantidjana.

Za obracun sa takvim mocnim simbolom Atlantide kao sto je Tor, krscanstvo je osulo paljbu iz oruzja najtezeg kalibra. I tvrde:

- Isus Krist je, kao djecak, posjetio Glastonbury Tor sa svojim ujakom Josipom od Arimateje i tamo napravio prvu krscansku crkvu iznad zemljine povrsine;

- Nakon Kristovog raspeca, Josip se vratio na Tor, donio svetu kriglu iz koje je Isus pio na "poslednjoj veceri" i u njoj sacuvao Isusovu krv sa raspeca; zakopao je ispod Tora na ulazu u "Podzemni svijet";

- Uskoro je iz zemlje izbio podzemni vodeni izvor crvenkaste boje (zbog Isusove krvi ili zbog jakog prisustva zeljezne rude?) za koju kazu da donosi vjecnu mladost onima koji je piju (cini mi se blize istini da su Atlantidjani znali za ovaj izvor hiljadama godina prije);

- U potragu za "Svetim Gralom" (kriglom) se ukljucio i "drevni krscanski kralj" Artur poznat po svom stitu sa velikim krizem (u stvarnosti, Artur je ime iz pre-krscanskih keltskih vremena; jos jedan primjer preuzimanja heroja iz narodnih legendi);

- Arturu su se pridruzili vitezovi Okruglog stola, njih dvanaest (nazalost, dvanaest je preuzeta simbolika Atlantidjana i dvanaest znakova Zodijaka);

- I da bi prica bila potpuna, Arturu se u njegovim posjetama Toru pridruzio (doduse u nekom drugom vremenu) i sveti Patrik, koji je tu provodio mjesece u molitvi i postu, da bi obojica tu bili i pokopani. Drugim rijecima, od Tora je napravljeno prvorazredno krscansko svetiliste.

Engleska skulptorica Katharine Maltwood je (nanovo) otkrila postojanje gigantskih zemljanih konfiguracija koje predstavljaju znakove Zodijaka. Objavljujuci svoju knjigu "The Glastonbury Temple of Star" 1929. godine, detaljno je opisala raspored i konture pojedinih astroloskih znakova.

Mary Caine, engleska profesorica umjetnosti je, sest decenija docnije, dodala bogatsvo novih detalja u opisu Zodijaka.

I ne samo to. Otkrila je slicne zemaljske astroloske konfiguracije pokraj gradica Kingston-na-Temzi (Surrey).

Dvanaest znakova Zodijaka su rasporedjeni kruzno, u pravilnom nizu: od bika, blizanaca, raka preko lava, djevice i vage... U svojoj velicini mogu biti jasno sagledani samo sa visine od sedam hiljada metara! Obim zodijackog kruga je oko 50 km!

Koliki je to bio gradjevinski poduhvat pomjerati enormne kolicine zemlje i graditi umjetna brda, uklapati rijeke, kanale i sume u obrise koje ce se moci vidjeti samo sa velikih visina...?

Nakon sto su zavrsili sa Projektom Zodijak, Atlantidjani su se upustili u novi: kreirali su kosmicku observatoriju upotrebom kamenih stojecih blokova. Naravno, mogli su predvidjati sunceva i mjeseceva pomracenja, raspored pojedinih sazvjezdja...

Mnogi od ovih kamenih blokova su nestali do kraja XIX stoljeca. Kada bi zidovi obliznjih crkvi, krcmi i starih kuca mogli pricati, saznali bi ko ih je sklonio sa Tora, zatim razbio u komade i ugradio u nove objekte.

Ipak, jedan od megalita, zvani "Zivi kamen" je i dalje na svom originalnom mjestu, na zapadnoj padini Tora. Postavljen je u smjeru istok-zapad. Postoje izvjestaji da se, ako ga se dodirne u zoru ili pred zalazak sunca, moze osjetiti blago elektricno strujanje.

Strujanje koje nam pomaze da ne zaboravimo drevna znanja.

Misticni brezuljak Glastonbury Tor na jugu Engleske sjeciste je mocnih podzemnih geomagnetnih tokova. Danas vidljive travnate terase su dio drevnog labirinta od sedam nivoa koji bi podizao energetski nivo potomcima Atlantidjana. Na vrhu Tora je bio kruzni hram, a predanja kazu da je ovdje kapija izmedju dvije dimenzije.

9.4. Karnak

Nekoliko stotina hiljada (!) megalita stajalo je uspravno na Francuskom krajoliku "pogleda" uperenih prema zvjezdanom nebu. Veliki kameni blokovi, visoki izmedju dva i osam metara, obima nekoliko metara, bili su vjesto zabijeni u zemlju. Najtezi medju njima bio je "Vilin kamen" na zapadu Francuske, u pokrajini Bretanji (ili, kako su je Kelti zvali, Brittany), kraj gradica Locmariaquer-a. Visok preko 25 metara i tezine 350 tona (!) danas lezi slomljen na cetiri komada zahvaljujuci zemljotresu iz 1722. godine.

Sistematskim naporima krscanstva broj megalita desetkovan je na oko 50.000.

Medjutim, to je jos uvijek impresivan broj koji trazi odgovor na pitanja ko, kada, kako i zasto?

Podsjetimo, u razvoju primitivnog covjeka, oficijelna historija pominje slijedece evolutivne faze:

(1) Staro kameno doba (Paleolit) - pocetak od prije 2,5 miliona godina (novije tvrdnje ga smjestaju i do prije 6 miliona godina) sa zavrsetkom 10.000 godina prije nove ere

(2) Srednje kameno doba (Mezolit) - trajalo od 10.000 godina p.n.e. do 3.000 godine p.n.e.

(3) Novo kameno doba (Neolit) - pocelo 8.000 godina p.n.e. u Aziji, sa trajanjem u Evropi od 6.000 g.p.n.e. do 2.000 godine p.n.e.

(4) Bronzano doba - u nekim krajevima, kao Mala Azija, pocelo jos 6.500 g.p.n.e., u evropskim zemljama startalo oko 3.000 g.p.n.e. sa Kretskom (Minoanskom) civilizacijom.

(5) Zeljezno doba - pocetak oko 1.000 godine prije nove ere.

Nasa tabela ima sustinski drugaciji pristup.

(1) Doba pred-civilizacije: 6 miliona – 120.000 godina prije nove ere. U ovoj fazi se pripremaju tri covjekove komponente: fizicka, kroz razvoj majmunolikog covjeka; dusevna, koja je u svojoj hiperborejskoj fazi i boravku u sasvim drugacijim fizickim bicima na Planeti od nas; i treca komponenta, utjecaj superiornih spiritualnih bica u pripremi postanka razumnog covjeka.

(2) Stvaranje kreativnog covjeka genetskom (DNK) intervencijom superiornih bica; covjek postaje "nastanjiv" za dusevnu materiju; otada dusa i fizicko tijelo pocinju da ko-egzistiraju. Period: 120.000 – 100.000 godina prije nove ere

(3) Lemurija - Prva civilizacija covjeka donekle nalik na ove danasnje (to je ujedno i konacna hiperborejska faza u razvoju duse). Covjek je prevashodno duhovno bice. Period: 100.000 – 10.000 g.p.n.e.

(4) Atlantida - Prvi, najnapredniji period Atlantidjana. Covjek je kombinacija duhovnog (telepatija, levitacija, astralna putovanja) i fizickog bica (nauka, tehnologija). Period: 55.000 – 50.000 g.p.n.e.

(5) Atlantida - Druga faza. Traje do 28.000 g.p.n.e. Odlikuje se jos uvijek dominantnom ulogom

duhovnog.

(6) Atlantida - Treca faza. Od 28.000 – 10.000 godina prije nove ere. Materijalna stvarnost preuzima dominaciju; spiritualno se pocinje zloupotrebljavati od strane elita. Naucni i tehnoloski vrhunci ("zlatno doba", faza punog prosperiteta i srece, kako su ga i grcko-rimski historicari zvali).

(7) Post-atlantska epoha – 10.000 godina prije nove ere - do danas. Ona ukljucuje pra-indijsku kulturu (stariju od "stare Indije"), slijedi pra-perzijska, egipatsko-haldejska (ukljucujuci Babilonce i Asirijce), grcko-latinska te, kao poslednja, danasnja ("materijalisticka") kultura.

Osnovna razlika izmedju "oficijelne" i "alternativne" historije je u tome da na covjeka ne gledamo kao na prosto fizicko bice i alate koje koristi.

Bitan zaokret nastaje u momentu kada se na covjeku vrse genetske promjene koje su ga odvojile od zivotinjskog carstva. Na taj nacin su ga nacinile podobnim da ga nastanjuju duse, koje prolaze kroz zivotne lekcije (reinkarnacija) i duhovnu evoluciju. Covjek, dakle, postaje slozeno, kompleksno bice.

Civilizacije koje su slijedile bile su zapravo borba za dominaciju izmedju dvije dimenzije: duhovne na jednoj, te umne i fizicke supstance tog bica, na drugoj strani. Kako je vrijeme odmicalo tako je granica izmedju ova dva svijeta postajala sve cvrsca. Duhovni organi i spiritualne sposobnosti su ustupali mjesto fizickim, culnim. Koristenje energije duhovnog svijeta i energije Planete Zemlje je zamjenjivano koristenjem gole snage misica te, vremenom, masina (industrijske i tehnoloske "revolucije").

Zbog toga i tvrdimo da razvoj covjeka nije evolutivan: nije isao od primitivnog ka naprednom covjeku. Naprotiv. Zadnjih stotinu hiljada godina se krecemo od naprednog, spiritualnog bica ka primitivnom, fizickom covjeku. Predjen je put od kosmicke harmonije u drustvu i unutar nas, do oholosti i sebicnosti kojom degradiramo prirodu i nase socijalno tkivo.

****

U dosadasnjim prilozima o Atlantidi predmet naseg interesa je bila epoha prelaza iz trece faze Atlantide u post-atlantsku fazu. Kameni spomenici sirom svijeta djelo su Atlantidjana prije 10.000 – 12.500 godina. Pocev od Srednje Amerike (Teotihuakan), Egipta (piramida i sfinge) do Irske (Tara) i Engleske (Stonehenge i Salisbury Tor).

Danasnji prilog prikazace jedan od najbriljantnijih dokaza Atlantskog uma: megalite u Francuskoj i diljem Evrope.

Malo poznati, slabo istrazeni i prepusteni zaboravu, hiljade kamenih monumenata od obala Bretanje na Atlantiku do juga Francuske na Mediteranu nazalost ne predstavljaju bog-zna-kakvu turisticku atrakciju.

Ne poklanja im se nikakva paznja.

Postavimo jednostavno pitanje: zasto ti Atlantidjani, ako su postojali, nisu ostavili neku kapsulu znanja kao dokaz svoje civilizacije? Jer, nas moderni covjek takve kapsule salje i u svemir i ostavlja ih na Zemlji za buduca pokolenja pokazujuci u njima svoja dostignuca.

Da bi se citale te informacije potrebne su oci, um i kompjuter.

Atlantidjani su bili mudriji. Ostavili su nam dokaze svog postojanja za koje su nam dovoljne samo oci i um. Ne trebaju kompjuteri, CD-plejeri i video rekorderi.

Krenimo prvo od arheoloskih nagadjanja.

"Preko tri hiljade uspravljenih kamenih blokova, aranziranih u avenije, predstavljaju najneobicniji megalitski monument u Evropi. Ogromni blokovi i zemljani brezuljci podignuti u prethistoriji svjedoce o svetoj oblasti oko Karnaka (Carnac) u Francuskoj. Podignute pred vise od 6.700 godina ove kamene strukture su medju najstarijim u svijetu. Da li su imali astronomsku ili religijsku svrhu?" (Nigel Pennick, "The Megalithic Avenues of Carnac", 1998, barnes & Nobles);

"Distrikt Karnak je poznat po prethistorijskim grobovima i jedinstvenom tipu struktura, kamenim nizovima. Ove avenije su u prosjeku po 1,5 km dugacke i stotinjak metara siroke, sagradjene od visestrukih redova kamenih blokova. Pojedini nizovi su dugacki i po 6 km i paralelni su sa stranama svijeta. Pojedini nizovi zavrsavaju sa kruznim i kvadratnim formacijama, a pojedini sa natkrivenim blokovima ili podzemnim kamenim odajama. Serija radiokarbonskih testova je otkrila da su grobovi, koji se nalaze uz ove kamene objekte, stari po 5.500 godina. Samo pored Karnaka postoji oko 100 podzemnih prolaza cija je starost jos veca (Kercado grobnica potice iz 3.800 godine prije nove ere)." (Jacquetta Hawkes, "Atlas of Ancient Archeology", 1975)

"Imao sam osjecaj cudjenja i frustriranosti: cudjenja zbog motiva koji su insipirisali drevnog covjeka za takav gradjevinski poduhvat, a frustracije zbog moje nemogucnosti da shvatim znacenje tog poduhvata. Slijedeceg dana sam posjetio profesora Thom Alexander-a koji vjeruje da je pronasao jedan od kljuceva misterije. Nekoliko milja istocno od Karnaka leze cetiri velike stijene, odlomljeni komadi velikog "Vilinog kamena". Dok je bio uspravan, visina mu je bila oko 27 metara. Nakon duzeg proucavanja profesor Thom tvrdi da je ovaj megalit imao funkciju unverzalnog mjeraca Mjesecevog kretanja. Ostali kameni nizovi su vjerovatno bili kompleksni grafikoni kao osnova za rjesavanje matematickih i astronomskih problema." (Robert Morrison, "Megaliths: Europe's Silent Stones", 1979)

Teorije da su kameni blokovi podizani u znak "Boginje plodnosti", ili simbol "obozavanja krave" (?), za "odbranu od poplava" (?), kao "grobnice" ili slicno, nisu vrijedna spomena. Kao ni skrnavljena megalita u rimsko doba (Rimski vojnici bi uklesavali likove svojih bogova) ili u krscansko doba (cementiranje krizeva na vrhovima blokova u poslednjih nekoliko stotina godina).

Nealeko od Karnaka je mjesto Gavrinis sa svojim kamenim prolazom i centralnom odajom usjecenom u zemljanom brezuljku. Ulaz je okrenut sjeveroistoku tako da zraci izlazeceg Sunca upadaju u centralnu odaju samo jedamput godisnje - tokom zimskog solsticija. To je istovremeno dan kada Sunce umire i kada se ponovo radja. U kamenim blokovima su uklesani jos nerastumaceni simboli, spirale, krugovi.

Gavrinis je identican Irskom Newgrange-u. Isti arhitekta, isti gradjevinar.

Stotine kilometara juzno, istocno i sjeverno od Karnaka, leze hiljade i hiljade kamenih megalita: Evropa je preplavljena njima.

U Spanjolskoj su megaliti od Los Millares-a do Almerie i Menorce; u Italiji idu juzno do Sardinije, u Holandiji su trilitoni pronadjeni u Drenthe-u, u Belgiji su u Weris-u, u Njemackoj su u Visbek-u, u Danskoj su u Tustrup-u, u Skotskoj su u Callanish-u. O Irskoj, Engleskoj i Velsu smo vec govorili.

Sada je vrijeme da odgovorimo na pitanje sta su oni stvarno predstavljali?

Megaliti ("gigantski uspravljeni kameni blokovi") su postavljeni od strane Atlantidjana i njihovih potomaka za astronomske i geodetske svrhe.

Zvijezde su koristene za mjerenje Zemlje. I obrnuto. Povrsina planete Zemlje je koristena da bi mjerila zvijezde.

Megaliti, zemljani humovi, kameni spomenici, kameni prolazi i pecine... su koristeni da oznace nebeska tijela na zvjezdanom nebu! Mnogi megaliti imaju uklesane reljefe koji identificiraju pojedine zvijezde prema kojima su megaliti orijentirani. Oblik megalita, uklesani simboli, njihov medjusobni odnos i odstojanje... sve to daje dovoljno informacija da se prepozna zvijezda.

Zemljani brezuljci i kameni spomenici su aranzirani u grupama i na taj nacin odslikavaju pojedine zvjezdane grozdove. Izgled pojedinih kamenih prolaza i raspored pecinskih odaja u vjestackim brezuljcima identificira se sa zvjezdanim konstelacijama (recimo Mlijecni Put ili Veliki Magelanov oblak).

Mnogi megaliti imaju probusene rupe, isklesane krugove, elipse i spirale kojima se oznacavaju eklipse, raspored zvijezda (Sjevernjaca, na primjer), zvjezdani i planetarni sistemi, galaksije, solsticiji...

Posebna paznja je poklanjana bojama pojedinih zvijezda. Koristeni su megaliti koji su sadrzavali odgovarajuce boje. Na primjer, "Crvena Boginja" (die Rote Gottin) u Njemackom Traben-Trarbach-u je megalit crveno-narandjaste boje i simbolizira zvijezdu Dubhe. To je jedina velika crveno-narandjasto-zuta zvijezda u sistemu Ursa Major. Slicno je i sa dvije velike "crvene" zvijezde Antares i Aldebaran, koje su takodje predstvljene sa crvenim megalitima.

Engleski krajolik vrvi kamenim spomenicima. Stonehenge predstavlja zvijezdani sistem Plejada. Wiltshire je Andromeda. Kamene pecine u Kentu su Mlijecni put, a Devon je Magelanov zvjezdani oblak. Zvijezde Sagitarijusa su u sjevernom Velsu... Uzme li se mapa Engleske sa njenim drevnim arheoloskim nalazistima i predstavi se sa njenim astronomskim, nebeskim duplikatima... i zatim presavije, spoje se krajevi i formira lopta (globus)... dobice se kompletna slika zvjezdanog neba! Sa Juznom polarnom zvijezdom na jednom kraju i Sjevernjacom na drugom. Sa Mlijecnim putem i drugim susjednim galaksijama... sa svim glavnim zvjezdanim sistemima koji su imali vaznu ulogu u razvoju covjekove civilizacije (Plejade, Drako, Andromeda, Orion itd.).

Briljantno!

Granice megalita bi oznacavale manje ili vece geografske oblasti. Ova, geodetska funkcija megalita, se moze pratiti u Skotskoj. Tamo su oblasti (county) zadrzale pribliznu velicinu, oblik i lokaciju koja odgovara zvjezdanim konstelacijama. Pertshire sadrzava ime zvijezde PERSeus u PERTH-u. Megalitska sredista u Pertshire-u kao Fowlis Wester simboliziraju zvijezde iz sistema Perzej. Relativna velicina i oblik Pertshire-a je imitacija pomenutog sazvjezdja!

Najvisi megalit u srednjoj Evropi, Gollenstein kraj Saarbrucken-a, simbolizira azdaju (odnosno sazvjezdje Hydra) koja je poznata kao "najduza" zvjezdana konstelacija. Megaliti se pruzaju od Gollenstein-a oznacavajuci drevnu prirodnu granicu sa Francuskom.

U pecinama kraj Torbay-a u Engleskoj pokrajini Kent, u kamenu je uklesano lice covjeka. Nakon proucavanja modernim grafickim metodama, otkriveno je da lice skriva u sebi mapu Afrike sa megalitskim simbolima. Profesor Andis Kaulins (University of Trier, Njemacka) se zaputio na put u

Centralnoafricku Republiku, u mjesto Bouar, 1982. godine. Tamo je pronasao megalite na mjestu gdje su oni i prikazani na pecinskom licu.

Zasto bas ovdje? Zato sto je ovo vrlo vazna geodetska tacka. Koristenjem metoda triangulacije pronadjena je centralna tacka Africkog kontinenta u kojoj se dodiruju najduze kopnene horizontalne i vertikalne distance.

Pecina u Kentu prikazuje zvijezde koje su koristene za ovaj slozeni matematicki model: te zvijezde su Drako, Cefej (iz galaksije Mlijecni put) i Kasiopeja.

Pecina iz Kenta nam govori toliko toga: prvo, da, mi smo bili tamo (u Africi), drugo, da, mi znamo visu matematiku, i trece, da, za nas gotovo da nema tajni na zvjezdanom nebu.

Zbilja nevjerovatno.

Ako je samo u Evropi bilo stotine hiljada megalita, to znaci da su Atlantidjani isti broj zvijezda sa nocnog neba obradili i kataloski sredjen sa svim osnovnim informacijama. I ostavili ga pred nasim ocima kao spomenik svojoj mudrosti.

A nasa, moderna astronomija je prve planete izvan Solarnog sistema pronasla tek u zadnjih nekoliko godina.

Predstoji nam jos dug put da pocnemo razumijevati ostavstinu Atlantidjana. Koja nam bode oci i (trebala bi da) intrigira um.

Kameni blok (“menhir”) u francuskoj Bretanji (St. Uzec) sa uklesanim reljefima pri vrhu i skorasnjim krizom na vrhu. Krscanstvo nije razumijevalo funkciju ovih astronomskih megalita, ali ih je sistematski desetkovalo ili “pokrstavalo”.

Foto rekonstrukcija najveceg megalita u Bretanji pokazuje kiklopske dimenzije: preko 20 metara visine (i dodatnih 4 metra u zemlji) i 350 tona tezine koje su prevozene sa daljine od nekoliko desetina kilometara. Cetvrt miliona ovih megalita su imali prakticnu astronomsku i geodetsku svrhu u zivotu potomaka Atlantidjana.

9.5. Zodijak

Godina je 585. prije nove ere. Ratuju kraljevstva (legendarno bogate) Lidije i Medije. Iznenada, krvavi sukob se prekida. Dolazi do totalnog pomracenja (eklipse) Sunca. Planeta tone u privremeni mrak. Rat se prekida. Dvije strane se povlace. Pravi "pobjednik" ovog sukoba je daleko, na sigurnom. Prvi grcki astronom koga zvanicna historija pamti, Tales, je predvidio ovo pomaracenje koje je nastupilo 28. maja 585. godine p.n.e.

Izvor njegovog znanja nije u tradiciji razvijene grcke astronomije. Slicno kao i Hiparh, Eudoks, tako je i Tales i niz drugih ucenih ljudi iz anticke Grcke, svoje znanje i inspiraciju crpio iz drevne sumerske civilizacije. Iz perioda od 4.000 godina prije nase ere.

Grcki ucenjaci su kopirali Sumeransku astronomsku nauku, preuzeli imena zvijezda i sazvjezdja i formirali svoju mitologiju. Zadnjih dvije hiljade godina, Zapadni svijet daje kredit antickoj Grckoj za astronomska dostignuca... kredit koji bi trebao ici znatno dublje u proslost... prvo do Sumera... a onda, naravno, do Atlantide...

U astronomskim observatorijama Atlantide dobro obuceni i skolovani astronomi su pomno proucavali nebo. Znali su da Sunce, Mjesec i zvijezde imaju poseban utjecaj na Planetu i njene stanovnike. U srcu Grada Zlatne Kapije, u Posejdonovom hramu, nalazila se najopremljenija observatorija.

Imena zvjezdanih konstelacija i znakovi zodijaka su tu identificirani prije vise od 12.500 godina. Zvjezdanim formacijama su davani ljudski i zivotinjski atributi.

Nakon dugogodisnjeg mukotrpnog rada, 1925. godine se medjunarodna astronomska zajednica (ovo lici na nasu otrcanu frazu "medjunarodna zajednica"), slozila u podjeli vidljivog neba na tri regiona: sjeverni, centralni i juzni. U skladu s tim, imenovali su 88 zvjezdanih konstelacija koje pripadaju tim regionima.

Ali, ova kvalifikacija nije bila originalna za homo sapiensa. Sest hiljada godina ranije, u doba Sumera, postojala je identicna podjela zvjezdanog neba na tri pojasa ili "puta": sjeverni put ("Enlil'), juzni ("Ea") i centralni ("Put Anua"). Danasnji centralni pojas koji sadrzi dvanaest zvjezdanih konstelacija zodijaka je identican "Pojasu Anu" koji je imao grupirane zvijezde u "dvanaest kuca."

Objasnimo fenomen zodijaka (grcki "zodiakos kyklos" - zivotinjski krug) koji je vezan uz oblike lava, riba, bika itd.

Planeti Zemlji treba za jedan puni krug oko Sunca godinu dana. Taj krug je podijeljen na dvanaest jednakih dijelova od po 30 stepeni. Sa putanje po kojoj se Zemlja krece vidljiv je uvijek isti sredisnji pojas koji nastanjuju zvjezdane grupe, "kuce", ili konstelacije.

"Zodijak je imaginarni pojas koji okruzuje Zemlju. Dvanaest njegovih znakova zajedno opisuje cjelokupan ciklus covjekovog iskustva... a svaki znak ima razlicito znacenje i utjecaj na covjekovu psihu i ponasanje..." (Nicholas Campion, "The Practical Astrologer", 1987)

"Horoskop je mapa pozicije planeta na nebu u vrijeme vaseg rodjenja. Ova mapa predstavlja krug od 360 stepeni, put kojim se Sunce krece na nebu (ili tacnije Zemaljska putanja oko Sunca). Astronomi je zovu eklipsa. Astrolozi su podijelili ovaj put na dvanaest sektora od po 30 stepeni i formirali znakove Zodijaka ili Sunceve znakove. Oni indiciraju u kom sektoru je Sunce bilo u vrijeme vaseg rodjenja. Na primjer, ako si rodjen pocetkom juna, Sunce je bilo u znaku Blizanca i to je vas Suncev znak." (Frances Sakoian, "The Astrologer's Handbook",1973)

"Prema tradiciji astrologije, prvi kljuc za analizu karaktera pojedinca, lezi u poziciji Sunca prilikom rodjenja. Ovo pokazuje njegov osnovni karakter, sa naglaskom na spiritualne kvalitete njegove prirode. Ako je Sunce dobro postavljeno, to ce se odraziti na covjekove najvise aspiracije. (John Lynch, "Astrology", 1969)

Horoskop nije predmet naseg priloga. Niti utjecaj zvijezda na nas karakter. Niti jedna Zemaljska godina.

Pored godisnjeg kruga sto ga Zemlja opase oko Sunca, postoji i krug koji Suncev sistem pravi po svojoj galaktickoj putanji. U okviru te putanje postoji uvijek ista centralna pozadina. I taj krug (360 stepeni)

se moze podijeliti na dvanaest sektora po 30 stepeni u kojima se nas Solarni sistem priblizava pojedinim zvjezdanim konstelacijama. Te konstelacije su identicne znakovima zodijaka.

U stvarnosti, te zvjezdane konstelacije su sastavljene od zvijezda koje su razlicito udaljene od naseg sistema. Na primjer, "...zvjezdani klaster Hijada je grupiran oko svijetle zvijezde Aldebaran, u sazvjezdju Bika. Razlicite zvijezde-clanovi ove grupe su udaljene od Suncevog sistema od 68 svjetlosnih godina do 940 svjetlosnih godina." (Michael Leitch, "The Complete Astrologer", 1971).

Sunce, Mjesec i ostale planete Suncevog sistema uticu na Zemlju da oscilira na svojoj osi Sjever-Jug. To osciliranje izaziva sasvim malo odstupanje Sjevernog pola prema zvijezdi Sjevernjaci. To odstupanje nije vidljivo golim okom i potrebno je 72 godine da se akumulira u jedan stepen. Za puni krug od 360 stepeni je potrebno 25.920 godina (72 godine pomnozeno sa 360 stepeni). Drugim rijecima, svakih 25.920 godina ista zvijezda Sjevernjaca se nalazi tacno iznad Sjevernog pola.

Ovaj veliki krug je u astronomiji poznat kao Velika ili Platonska godina.

Trenutno je na nebeskom Sjevernom polu zvijezda Polaris. Prije 3.000 godina je to bila zvijezda Tuban iz Zmajevog sazvjezdja (Drakon). Za 14.000 godina, zvijezda Sjevernjaca ce biti briljantna Vega iz sazvjezdja Lire.

Pojavljivanje i raspored razlicitih zvjezdanih grupacija je bio vazan u drevnoj proslosti. Toliko vazan da su ostali dokazi iz proslosti koji govore o superiornom znanju Sumerana i Atlantidjana u odnosu na nasu modernu astronomiju.

Suncevom sistemu je potrebno 2.160 godina da zavrsi ciklus u jednoj zodijackoj kuci. Mi smo trenutno pri kraju znaka ribe (zavrsava krajem ovog stoljeca). Zatim slijedi 2.160 godina vodolije. Dvanaest kuca daje punu Veliku godinu od 25.920 godina. Boravak Suncevog sistema u ovim "kucama" bio je znacajan za Sumerane.

Prepustimo rijec, na tren, svjetskim autoritetima koji se bave proucavanjem rane sumerske i mesopotamske civilizacije.

Profesor Langdon (Stephen Langdon, "The Babylonian Epic of Creation", 1923.) otkriva da je cuveni sumerski Nipurijski kalendar (uzor za sve kasnije, ukljucujuci i nas, moderni), ustanovljen prije 6.600 godina. To je bilo doba zvjezdane kuce Bik i "...odslikavao je znanje Sumerana o prelasku iz zodijacke kuce 2.160 godina prije konstelacije Bika."

Profesor Jeremias (Alfred Jeremias, "The Old Testament in the Light of the Ancient near East", 1911.), koji je izucavao mesopotamske astronomske tekstove i uporedjivao ih sa astronomskim tekstovima drevnih Hitita, bio je takodje misljenja da su "... astronomski tableti pokazivali promjenu na zvjezdanom nebu iz znaka Bika u sazvjezdje Ovna" zakljucujuci da su astronomi iz Mezopotamije predvidjeli i narednu dvijehiljaditu promjenu u znak Ribe".

Profesor Hartner (Willy hartner, "The Earliest History of the Constellations in the Near East"), je privukao paznju otkrivanjem slikovnog motiva koji prikazuje "borbu" izmedju bika i lava iz najranijih sumerskih tableta sugerirajuci da "...ovi motivi predstavljaju kljucnu poziciju zvjezdanih konstelacija Bika i Lava posmatracu na 30 stepeni sjeverne geografske sirine, oko 4.000. godine prije nove ere". Ova geografska sirina odgovara drevnom sumerskom gradu Ur.

Vecina naucnika smatra da su Sumerani isticali da boravak Suncevog sistema u sazvjezdju Bika oznacava pocetak njihove civilizacije. Profesor Jeremias je nasao dokaze koji pokazuju da "...

sumerska zodijacko-kronoloska nulta tacka pada tacno u doba prelaska sazvjezdja Blizanaca u Bika". Iz niza drugih tableta ovaj naucnik zakljucuje da je "zodijak razvijen u doba suncevog boravka u sazvjezdju Blizanca, sto je prije negoli je sumerska civilizacija osnovana."

I, napokon, nas stari znanac Zecharia Sitchin ("The 12th Planet", 1976), nakon cetiri decenije izucavanja desetine hiljada sumerskih tableta kaze slijedece:

"Sumerski tablet u Berlinskom muzeju, pod rednim brojem VAT.7847, pocinje sa listom zvjezdanih konstelacija sa znakom Lava, vracajuci nas na taj nacin u doba prije 13.000 godina, kada je covjek, navodno, jedva poceo da obradjuje zemlju!"

Profesor Hilprecht je (H.V. Hilprecht, "The Babylonian Expedition of the University of Pennsylvania", 1914.), studirajuci hiljade matematickih tableta iz biblioteka Nipura i Sipara, zakljucio da su "... Sumerani znali za Veliku godinu od 25.920 godina".

Nedaleko od egipatskog Luksora, u mjestu Dendarahu, nalazi se kapela pri drevnom hramu. U vrhu kapele je bilo oslikano zvjezdano nebo sa znakovima zodijaka, odnosno zvjezdanih konstelacija, onako kako su oni izgledali na nebu izmedju 10.970 godina prije nove ere i 8.810 godina p.n.e. To je doba kada je nas Suncev sistem bio u sektoru sazvjezdja Lava.

Francuski arheolozi su 1821. godine skinuli kompletni plafon kapele sa ovom neobicnom slikom i prenijeli ga u pariski Luvr muzej.

Da bi se dobile nebeske informacije potrebna su milenijska istrazivanja i pracenja kretanja zvijezda i planeta. Potrebna je sofisticirana oprema. Neophodni su matematicki metodi, modeli i koncepti za naprednu astronomiju. A za ova znanja treba i da postoji prakticna svrha.

Sumerani su vrijedno biljezili promjene na nebu, ali ove informacije su njima bile, u najvecoj mjeri, beskorisne.

Jedan od drevnih sumerskih tekstova, tablet broj AO.6478, navodi listu od 26 glavnih zvijezda duz sazvjezdja Raka dajuci pri tom "njihove medjusobne distance mjerene na tri razlicita nacina!" (navod iz Sitchin-ove knjige).

Kome je to u drevnom Sumeru trebalo i zasto?

I, jos dalje u proslost, kome je na drevnoj Atlantidi bilo potrebno takvo precizno astronomsko znanje?

Odgovor se namece sam od sebe: znanja o kosmickim distancama i rasporedu zvijezda trebaju kosmickim putnicima.

Istim onim koji su ucestvovali u naucnom i tehnoloskom bumu Atlantide, koji je zavrsio prije 12.500 godina. I onima koji su odjedamput, nakon nekoliko hiljada godina stagnacije, podigli Sumeransku civilizaciju prije 6.500 godina.

9.6. Zvucna levitacija

Engleskinja Patricia Slade je 1961. godine bila sa svojim muzem Peterom, britanskim vojnikom, u Iraku. Odlucili su da za godisnji odmor odu u Indiju, odakle je Peter bio rodom. Nakon nekoliko dana provedenih u mjestu Poona, prijatelj im je predlozio da dodju na lokalnu religijsku ceremoniju obecavajuci da ce im biti zanimljivo.

Ceremonija se odvijala na otvorenom. Jedanaest svestenika u dugim bijelim odorama je okruzilo ogromnu stijenu, tesku barem 40 tona. Svestenici su poceli sa tihim ritimicnim pjevanjem. Napravili su jedanaest krugova oko stijene. Jedan od njih je dao signal da stanu. Zatim su stavili kaziprst na stijenu i ... s lakocom je podigli do visine ramena. Nakon dvadesetak sekundi, drzeci trijumfalno stijenu u zraku, odlucili su da je polako spuste.

Ovaj impresivan dogadjaj je negirao postojanje gravitacije. Patricia je razmisljala da, i ako se tezina stijene podijeli na 11 ljudi, to ipak znaci da bi svako svojim kaziprstom trebao podici 3-4 tone (!?)

Ali, najuzbudljiviji momenti su tek slijedili. Svestenici su pozvali dobrovoljce iz publike da im se pridruze. Na muzevljev uzas, Patricia se prva prijavila. Zajedno sa nekoliko drugih posjetilaca i nekoliko svestenika, formiran je krug i ponovo se pocelo sa tihom pjesmom. Kada su dobili signal, svi ucesnici su postavili kaziprst na stijenu i... podigli je. Patricia je bila iznenadjena sa kakvom lakocom je stijena lebdjela u zraku. Napokon je stijena spustena na tlo.

Patricia je osjecala da pjevusenje nije od njih napravilo superljude koji mogu podizati tone. Nekako je citava ceremonija utjecala na tezinu samog kamena koji se opirao postojanju sile gravitacije.

To je bilo iskustvo iz prve ruke o postojanju sonicne levitacije - ili,

jednostavnije, lebdjenja prouzrokovanog zvukom.

Poznata je prica o opernim pjevacima koji "visokim Ce" mogu da razbiju vinsku casu. Pronadju rezonantnu frekvenciju case i napadaju je punom snagom. Ali, to ne moze svaki pjevac. Prethodno je potrebno ispuniti dva uslova:

1. Projicirati glas iz dubine stomaka i pri tome ne spustati pluca; time se ne prekida tok kretanja zraka. Jedino dijafragma tjera zrak napolje; pluca su izbacena cime se osigurava neprestano i brzo punjenje zrakom. Sustina je, dakle, imati puni kapacitet pluca uz minimalno disanje.

2. Odrzavati istu frekvenciju citavo vrijeme, sto se postize samo dugogodisnjim treningom. Vecina pjevaca se iscrpi dok pjeva glasno i na istoj visokoj frekvenciji.

Razlog sto casa puca je u neelasticnosti stakla. Kada se glasom proizvede ista rezonantna frekvencija koju ima staklo, i kada se ta frekvencija odrzava neko vrijeme, stvara se pritisak na staklo... prelazi se prag elasticnosti i staklo puca.

Slijede jos dva primjera destruktivne moci zvuka.

John Keeley (1827-1898) je proveo 50 godina svog zivota istrazujuci efekte zvuka na fizicke osobine objekata. Njegovih niz invencija su obogatile ovu nama neobicnu granu nauke. Godine 1887. je otkrio kako da dezintegrira kvarc i ostale tipove tvrdog kamena. Americkoj mornarici je demonstrirao prototip svog zvucnog topa. Godine 1898. je eksperimentirao u rudniku zlata u drzavi New York pred bogatim financijerima; testovi su bili toliko uspjesni i zapanjujuci da je izazvao paniku na burzi u San Francisco-u. Dobio je fondove za daljnje istrazivanje i razvoj, ali je insistirao da jedino on moze da odredjuje tempo i da rezultate objavljuje tek kada ih kompletira. To je naljutilo investitore koji su zatim zatrazili da im predoci dotadasnje rezultate. Nakon sto je to odbio, oni su povukli fondove. John je zapalio sve dokumente i unistio opremu, i starost je dozivio siromasan i zaboravljen.

Profesor Gavraud iz Marseilles-a je bio na ivici napustanja svog posla u inzinjerijskom institutu imajuci stalne napade povracanja. Sumnjajuci da je izvor u njegovoj kancelariji, vrsio je testove na kemijske i radioaktivne materije. Nije nalazio objasnjenja dok, s vremenom, nije shvatio da citava kancelarija vibrira na niskoj frekvenciji koju izaziva susjedna tvornica. To ga je zaintigriralo tako da je izgradio infrazvucnu masinu u obliku ogromne dvometarske pistaljke. Nalikovala je na francuske policijske pistaljke koje su generirale zvuk razlicitih frekvencija, ukljucujuci ultrazvuk, uz koristenje osusenog graska. Prilikom prvog testa gigantske pistaljke tehnicar koji je izvodio eksperiment je...pao mrtav kada ju je ukljucio. Prilikom autopsije pronadjeno je da su njegovi organi bili deformisani i stopljeni u bezoblicnu masu. Profesor Gavraud nije stao na prvom testu. Drugi test je izveo u betonskom bunkeru, okruzenom poljanom. Zrak je pustao vrlo postepeno. I pored toga, pistaljka je uspjela da raznese prozore na kilometar daljine. Nastavljajuci eksperimente, Gavraud je polako stavljao pistaljku pod kontrolu. Uspio je da projicira infrazvuk na specificne ciljeve, tako da je mogao da potpuno razrusi zgrade na 8 km daljine.

Legendarni arapski historicar iz desetog stoljeca, Al-Masudi, napisao je svjetsku historiju u 30 tomova. Obisao je poznati svijet da bi se smirio u Egiptu. Kao sto je Herodot smatran osnivacem historijske nauke u antickoj Grckoj, tako se na istoj razini ocijenjuje doprinos Al-Masudija arapskoj historiografiji. Uglavnom, Al-Masudi daje intrigirajuce pasuse o gradnji piramida:

"...Prvo je magicni papirus postavljen ispod kamenih blokova koje je trebalo transportirati. Onda je kamen udaren metalnom sipkom koji bi uzrokovao da blok pocne da lebdi i krece se poplocanim putem opasanim metalnom ogradom s obje strane. Blok bi se kretao otprilike pedesetak metara i onda spustao na zemlju. Proces bi se onda ponavljao dok ga graditelji ne bi smjestili na

zeljeno mjesto."

Da li nam ovo Al-Masudi govori o kreiranju vibracija nastalih udranjem metalnom sipkom koje bi rezultirale zvucnom levitacijom (lebdenjem)? Ili su, pak, sipka, magicni papirus i metalna ograda proizvodili magnetnu levitaciju?

Na Meksickom Yukatan poluotoku nalazi se hram Uxmal koji se pripisuje Majama. Medjutim, lokalne legende govore o prethistorijskoj rasi koja je izgradila originalni kompleks. Oni su upotrebljavali zvuk za pokretanje masivnih blokova i njihovo ugradjivanje. Legenda dalje kaze (Herbie Brennan, The Secret History of Ancient Egypt, 2001) da su graditelji koristili pistaljke da bi pokretali kamene blokove. Velike poplave iz drevnih vremena su prekrile ove tehnike i ljude koji su ih koristili.

S druge strane Atlantika, u Grckoj mitologiji se govori o Jupiterovom sinu Amfionu, koji je pokretao kamene blokove sviranjem na liri. Pisano djelo "Argonautika" opisuje Amfiona i njegovog brata blizanca Zetusa koji su gradili Tebu. "Zetus je bio pravi radnik koji je snagom misica gradio temelje. Iza njega je isao Amfion svirajuci zlatnu liru ... a slijedili su ga dvostruko tezi kameni blokovi od bratovljevih, lebdjeci zrakom."

Drevna kineska poema kaze: "U starim danima, kamenje je hodalo. Da li je to istina ili laz? U drevnim danima kamenje je zaista hodalo. Ovo je istina, a ne laz."

U Centralnoj i Juznoj Americi, oralna tradicija tvrdi da je nekada davno zvuk koristen da pokrece gigantske stijene zrakom.

Pitanje je, da li su ove rasirene legende plod ciste fantazije ili pak, predstavljaju, iskrivljenu memoriju na nekadasnju stvarnost?

Svedski doktor Jarl je svojevremeno studirao na Oksfordu. Za vrijeme studentskih dana se sprijateljio sa mladim Tibetantskim studentom. Nekoliko godina kasnije, dr Jarl je posjetio Egipat u svojstvu clana Engleskog Naucnog Drustva. Te, 1939. godine, posjetio ga je kurir sa Tibeta koji je trazio da dr Jarl hitno dodje

na Himalaje. Uskoro je dr Jarl bio u posjeti svom starom prijatelju koji je zauzimao visoku funkciju u Tibetantskoj hijerarhiji. To je bilo doba kada je stari Dalaj-Lama bio bolestan i dr. Jarl je pozvan da da svoje misljenje.

Jednog dana dvojica doktora su posli u obliznji manastir da prisustvuju gradjevinskim radovima. Pri vrhu strme litice bio je otvor u stijeni, nalik na pecinu. Ispred je bila zaravnjena povrsina, plato. Jedini nacin da se dodje do pecine bio je sa vrha litice odakle su se svestenici spustali konopcima. Prilaznog puta nije bilo. Ispred pecine su svestenici imali na programu da izgrade zid. Dr. Jarl je posmatrao liticu visoku 250 metara pitajuci se kako ce da tece gradnja. Polirani kameni blok duzine jednog metra je bio ispred njega i ocito je nekako trebao da bude prebacen na visinu od 250 metara.

Dolaze svestenici sa 19 muzickih instrumenata i formiraju krug od 90 stepeni na udaljenosti od 63 metra od kamenog bloka. Muzicki instrumenti su se sastojali od 13 bubnjeva i 6 truba dugackih po 3 metra. Bubnjevi su bili otvoreni na jednom kraju koji je bio usmjeren prema kamenom bloku. Iza svakog instrumenta je bio red od 8-10 svestenika. Jedan od njih je dao znak i mali bubanj je poceo koncert. Taj bubanj je imao takav ostar ton da se uvijek cuo i kada su svi ostali instrumenti svirali. Ubrzo pocinju i svestenici da pjevuse, polako ubrzavajuci tempo dok nisu dostigli zaglusujucu buku. Prva cetiri minuta se nista ne desava sa kamenim blokom. Sa ubrzavanjem tempa odjedamput se stijena pocinje tresti da bi se uskoro i podigla u zrak povecavajuci brzinu. Smjer je platforma ispred ulaza u pecinu. Nakon tri minute leta kameni blok je prizemljio ispred pecine. Medjutim, koncert se ne prekida. Donosi se novi kameni blok pred svirace i svestenike. Koristeci isti metod, pet do sest blokova dnevno se parabolicno prenosi prema vrhu litice.

Da prica bude interesantnija kompletan tok gradnje je dr. Jarl snimio na svoju kameru. Da ne bi bilo zabune snimio je dva filma

koji prikazuju istu stvar. Englesko Naucno Drustvo, za koje je Jarl radio, je konfiskovalo filmove i udarilo na njih pecat "strogo povjerljivo". Rekli su da nece biti deklasifikovani do 1990. godine. Medjutim, ovaj fascinatni prizor sa Himalaja nikada nije ugledao svijetlo dana. A dr. Jarl, kao prvi stranac kome je bilo dopusteno da snimi ovaj dogadjaj, mogao je da pricu prosiri samo svom krugu prijatelja i ponekom magazinu (iz njemackog magazina preneseno u knjizi "The Bridge to Infinity, Bruce Cathie).

Negdje u isto vrijeme, krajem 1930-ih, Austrijski filmski reziser Linauer je bio u posjeti zabacenom Tibetantskom manastiru. Tamo su mu pokazali dva neobicna instrumenta. Jedan je bio gong, precnika tri i po metra. Sredina mu je bila napravljena od zlata, prvi prsten od zeljeza, a drugi od bronze. Udarom u gong bi nastajao kratki, tupi zvuk. Drugi instrument je bio u obliku ovalne posude takodje izgradjen od tri razlicita metala. Zice su bile zakacene njegovom duzinom. Sa instrumentima je koristeno nesto nalik filmskom platnu. Formiranjem zvuka iz prva dva instrumenta, ovo platno je fokusiralo zvuk prema velikim kamenim blokovima. Udarajuci neprestano u gong, svestenici su bili u mogucnosti da s lakocom podizu velike stijene. Ocito je da je zvuk dramaticno smanjivao utjecaj Zemljine sile gravitacije.

Svestenci su objasnili Linaueru da su slicni instrumenti koristeni u drevna vremena za gradnju odbrambenih zidova oko citavog Tibeta. Jos su tvrdili da slicne naprave mogu emitirati zvuk koji razbija stijene u parapamcad, a po potrebi i potpuno razgradjuje bilo koji materijal.

Nakon ovih evropskih posjeta Tibetu dolazi do Drugog svjetskog rata, zatim Kinezi okupiraju Tibet i pocinje doba mraka. Iz kojeg Tibetanci jos nisu izasli.

Desmond Leslie je zabiljezio legende o izgradnji egipatskih piramida ("Flying Saucers Have Landed"). Govori o skupinama svestenika koji su pjevali ispred kamenih blokova podizuci ih na visinu zvucnom levitacijom. Na vrhu kamenih zidova su stajali

radnici koji su s lakocom primali visetonske blokove i laganim pokretima ih smjestali na zeljeno mjesto. To je bio razlog sto nikakvi nasipi, platforme, uzad i slicni materijali nisu pronadjeni na mjestima gradnje piramida.

A sad jedna prica sa americkog kontinenta.

Latvijski imigrant u Ameriku, Edward Leedskalnin, je dosao na Floridu 1920. godine. Niski Latvijac, visok samo metar i po sa manje od 50 kg, jedna je od vodecih misterija za americki naucni establisment. Naime, u svom domu je, u periodu od 20 godina, izgradio kameni "grad" koga je nazvao "Rock Gate park". Zivjeci sam, a radeci nocu, Edward je uspio da obradi (isklese), prenese i konstruira impresivne skulpture od velikih kamenih blokova. Procjenjuje se da je u njegovom floridskom dvoristu smjesteno preko 1.000 tona kamenih blokova iskoristenih u gradnji zidova, kula, kamenog namjestaja i umjetnickih skulptura. Nekako je ovaj zilavi Latvijac uspio da uspravi obelisk od 28 tona, napravi kamenu kapiju od devet tona koja se otvara dodirom prsta, izgradi zidove visoke sedam metara... Najteza stijena na njegovom zemljistu je teska 35 tona.

Sve ovo je uradio on sam bez koristenja ikakve masinerije. Nema oficijelnih izjava kako je to uspio osim "prica iz susjedstva" koje kazu da je Edward podizao kamene blokove u zrak, koji su onda lebdjeli kao baloni. Edward je drzao u tajnosti svoje metode da bi samo jednom izjavio slijedece: "Pronasao sam tajnu piramida. Znam kako su Egipcani i drevni graditelji u Peruu, na Jukatanu i Aziji, koristeci samo primitivne alate, obradjivali i podizali u zrak teske kamene blokove."

U epilogu price mozemo reci da ako je Edward i otkrio tajnu zvucne levitacije, odnio ju je sa sobom u grob.

Poznato je, naravno, da djeca i cuju i vide u sirem rangu nego mi, odrasli. Primjera radi, slijepi mis emitira vrlo niske frekvencije koje djeca mogu cuti, za razliku od nas. Doduse, slijepi misevi emitiraju i zvukove u ultrazvucnom rangu koje mogu detekrirati

samo precizni instrumenti.

Pocetkom 1970-ih, engleski zoolog koji je studirao slijepe miseve, je imao svoju opremu ukljucenu kada je prolazio pored poznatih britanskih megalita u zoru. Instrumenti su poceli biljeziti vrlo jak i kontinuiran signal. On je to otkrice prenio istrazivacu Paul Devereux-u, koji je, opet, informaciju proslijedio Oksfordskom Institutu za Arheologiju. Tamo ona dolazi do kemicara Don Robins-a koji je bio clan istrazivackog tima za megalite na Britanskim otocima.

Ustanovljava se projekat koji ce trajati nekoliko godina. U oktobru 1978. Robins je instalirao opremu u Oxfordshire-u snimajuci megalite "Rollright Stones". Sa izlaskom sunca, instrumenti su poceli biljeziti brz i stabilan signal koji je dolazio od kamenih blokova.

Naredne cetiri godine projektni tim je obisao sve vaznije britanske megalite. Na svima je pronadjen ultrasonicni zvuk. Vremenom je, naravno, oprema usavrsena i bili su u mogucnosti eliminirati sve smetnje (radio zvukovi, obliznji energetski izvori, geoloski signali). Poredjenje sa modernim gradjevinskim objektima - ulicama, zgradama, mostovima, drvenim i kamenim kucama - su pokazala veliku razliku. Jedini su anticki megaliti generirali ultrazvuk.

Vrijeme, sunce ili kisa, nisu utjecali na pojavu ultrazvuka. Naprotiv.

Kao sto se moze i pretpostaviti, poseban efekat je nastajao kod proljetne i jesenje ravnodnevnice: jutarnji ultrazvuk bi se pretocio u visesatno zvucno zavijanje, znatno intenzivnije nego drugih dana u godini.

Zakljucak je bio iznenadjujuci: kameni monoliti su kreirani sa idejom da proizvode ultrazvucno polje.

Tu iznenadjenja ne prestaju.

Istrazivacki tim se pomjerao u sredinu kamenih objekata. Odjedamput, igla na instrumentima bi pala na nulu. Ultrazvuka tu

vise nije bilo. To je izgledalo van pameti. Naime, ultrazvuk proizvodi i pomjeranje trave, lisce, ljudi. Medjutim, ulaskom u centar kao da su se nasli u vakuumu, zasticenom prostoru.

Ekipa je posumnjala da su se instrumenti pokvarili. Uzeli bi druge i - opet bi se ponavljao isti rezultat. Zakljucak koji je slijedio bio je ponovo cudnovat: kameni megaliti su sa svojim sredistem imali ulogu ultrasonicne zastite sa bizarnom tisinom u svom centru.

Pozvani su u pomoc dodatni instrumenti. Gajgerov brojac je poceo mjeriti radioaktivnost. Kameni blokovi kao takvi su pokazivali veci intenzitet od ocekivanog. S druge strane sam centar objekata je pokazivao neuobicajeno niski nivo radijacije.

Magnetometar je pokazao slicne rezultate: megaliti su generirali spiralu od sedam elektromagnetnih krugova koji su opadali u intenzitetu kako su se priblizavali centru. U samom sredistu nije bilo elektromagnetne radijacije.

Zakljucak: nasi Atlantski preci, drevni graditelji megalita su i ovim putem ostavili dokaz o svom sofisticiranom poznavanju ultrazvuka i drugih vrsta radijacije.

Americka svemirska agencija NASA je radila na problemu ultrazvucnih signala od 1959. godine. Napokon, 1984. godine je patentiran prvi primjer ultrazvucne levitacije pod brojem 4447251. Patent je usavrsen 1991. godiine u firmi Intersonics sa ekipom kojoj je na celu akusticni inzinjer Tom Danley.

Patent govori o zvucnoj levitaciji u kojoj imamo dva zvucna izvora na dva kraja tube. Oni salju zvucne valove koji proizvode izvore akusticne energije... kojom se objekti mogu podizati (lebdjeti). Promjenom frekvencije jednog izvora zvuka dolazi do pomjeranja objekta na osi izmedju dva kraja tube. Objekat u tubi ne samo da se moze pomjerati zvukom, vec moze mijenjati svoje stanje: od plinovitog u cvrsto, od cvrstog u tecno. Pri tome se intenzitet zvuka znatno pojacava.

Ovaj patentirani pronalazak se dosada koristio na dva leta

Kolumbija Satla: STS 7 i STS 51 A. Uzorci keramike su uspjesno otopljeni a zatim i ocvrsnuti primjenom ultrazvuka.

Vratimo se u doba razvoja prve civilizacije Atlantidjana prije 55.000 godina.

Njihova tijela, um i dusevna supstanca su bili spiritualno balansirani i materijalno neoptereceni. To je bilo doba kada su Atlantidjani usavrsili do perfekcije zvucnu levitaciju za podizanje velikih i teskih objekata. Prvi grandiozni monumenti datiraju iz tog doba.

Radilo se u grupama koje su koncentrirale svoju energiju za proizvodnju zvucnih valova da bi, zatim, podizali i spustali masivne blokove bez upotrebe masinerije. Pri tome je nekoliko ljudi, spojenih ramena, plesalo u krugu u cijem je sredistu bio kameni blok. U pozadini su bili zvukovi bubnjeva i cimbala te glasno pjevanje. Fokusirani na kamene blokove, njihova ogromna mentalna snaga, kombinirana sa energijom pulsirajuceg zvuka, uzrokuje podizanje teskih objekata. (Vigers, "Atlantis Rising")

Vremenom su inzinjeri sa Atlantide glasove i ples zamijenili sa zvucnim instrumentima koji su proizvodili tacno odredjenu frekvenciju... cija je rezonancija omogucavala da se stijene pokrecu, a gravitacija prevazidje.

O tome pisu Sumeranski glineni tableti od prije 6.600 godina ("zvuk moze podici kamen"). Tako su prenoseni kameni blokovi iz Balbeka od hiljadu tona (!) Tako su gradjene piramide od Kine, preko Mesopotamije i Egipta do Srednje i Juzne Amerike. Tako su nastajali vjestacki brezuljci u Britaniji. Tako je uspravljeno 300.000 megalita u Zapadnoj Evropi tokom poslednje, trece, civilizacije Atlantide...

Veo misterija pada.

Latvijski imigrant Ed Leedskalnin je izgradio impresivni kameni park u svom dvoristu tridesetih godina XX stoljeca. Visine metar i po, ovaj Latvijac je obradio i uspravio preko 1.000 tona kamenih blokova od kojih su neki teski preko 35 tona. Ed je tvrdio da je ovladao drevnom vjestinom zvucne levitacije buduci se nije sluzio nikakvim masinama ili gradjevinskom opremom.

9.7. Golfska struja

Zamislimo ovu armijsku strukturu: 480.000 pripadnika kopnene vojske; 120.000 vojnika u redovima konjice; 240.000 mornara; 160.000 vojnika koji operiraju sa 10.000 teskih i 60.000 lakih oruzja (kocija). Vise od milion ljudi pod oruzjem. Impoznatna cifra.

Ovdje je rijec o armiji Atlantide prije 12.500 godina cije detalje daje Platon.

Za milion vojnika u mirnodopskim uvjetima potrebna je populacija izmedju 40 i 60 miliona ljudi da ih izdrzava. I teritorija, recimo, Britanskih otoka da se obradjuje da bi se proizvelo dovoljno hrane.

****

Planeta Zemlja rotira oko svoje osi (sjever-jug). Rotacija je najjaca u visini ekvatora - oko 400 metara u sekundi. Upravo u tom podrucju atmosfera pomalo zaostaje za rotacijom Planete... i ta cinjenica dovodi do stvaranja kontinuiranog istocnog vjetra. Ovaj vjetar je karakteristican za citavu tropsku zonu i uzrokuje kretanje vode u okeanima od istoka prema zapadu, na nivou ekvatora. Na Atlantiku to konkretno znaci kretanje toplih tropskih voda od Africkih obala (Gvineja) prema Juznoj Americi (Brazil). Na brazilskoj izbocini ta se vodena struja dijeli na manju, juzniju i na vecu koja odlazi na sjever pored Kube i Kariba u Meksicki zaljev.

Rotacija Zemlje uzrokuje i stvaranje tzv. zapadnih vjetrova na vecim atmosferskim visinama u zoni sjevernije i juznije od tropskih vjetrova. Zahvaljujuci ovim zapadnim vjetrovima dolazi do kruzne vodene cirkulacije.

Zamislimo vodeni bazen, omedjen (kontinentima) sa istocne i zapadne strane. Istocni i zapadni vjetrovi dovode do pravilnog, kruznog kretanja vode.

Izgled Atlantika nalikuje vodenom bazenu. Na istocnoj strani su Afrika i Evropa; na zapadnoj Juzna i Sjeverna Amerika. I mada okeanski bazen nije idealan, u sustini se odigrava zatvoreni sistem cirkulacije vode. Ili, poznatiji, kao Golfska struja.

Plavi vodeni tokovi Golfske struje su siroki nekoliko stotina kilometara. Vode juznog Atlantika i toplo, tropsko Africko more se spajaju u Karibima... i kao vrlo snazan vodeni tok ulaze u Meksicki zaljev. Azurno plava boja Golfske struje, koja potice od visoke slanosti, je lako prepoznatljiva. Tu, u Meksickom zaljevu, biva zatvorena ... odakle nije lako izaci. Vodeni tok usporava kod Jukatana; u Honduraskom zaljevu se zagrijava i krece se duz Teksaskih obala... prema uskom Floridskom prolazu.

Vrijeme provedeno u Meksickom Golfu, uzrokuje da vec topla struja postaje jos toplija pod udarom tropskog sunca; halofilne plave alge i slanost jacaju plavu boju i gustocu vode. Zahvaljujuci toploti, ovaj vodeni tok ostaje pri povrsini, ostavljajuci hladne vode ispod sebe.

U momentu kada Golfska struja napusta Meksicki Zaljev, pocinje da se siri u vode sjevernog Atlantika. U visini Azura, sirina Golfske struje je 800 km! Protok vode iznosi 100 miliona tona u sekundi. Ako bi se sve svjetske rijeke (od Miljacke do Amazona) kombinirale, one ne bi ni priblizno formirale tako mocan vodeni protok. (Otto Muck, "The Secrets of Atlantis", 1978).

Golfska struja ima temperaturu od vise od 20 Celzijusa duz citavog toka prema Evropi.

Ostaje nedjeljiva cjelina; u pocetku grli istocnu obalu Amerike, da bi je od Philadelphia-e potjerali zapadni vjetrovi prema Evropskim obalama. Kako se priblizava Evropi, polako se hladi i pocinje da tone. Kod Britanskih otoka struja se spusta do 800-1000 metara ispod povrsine. Sjeverni pravac Golfske struje odlazi prema Skandinaviji; tamo jos vise gubi od svoje toplote postajuci hladna struja da bi, napokon, zavrsila u arktickim vodama.

Medjutim, prvi dodir Golfske struje sa Evropskim obalama je vazan kao "sistem vodenog grijanja Evrope". Topla Golfska struja uzrokuje da Irski i Britanski otoci imaju puno blazu klimu nego prostori americkog kontinenta na istoj geografskoj sirini... koji nemaju blagotvorni utjecaj Golfske struje. I ne samo to. Ovaj veliki vodeni tok sa sobom donosi i anticiklonu sa toplim kisama i niskim pritiskom.

Primjera radi, zapadna Engleska ima prosjecnu januarsku temperaturu od 5 Celzijusovih stepeni; na americkoj strani, Labrador ima, u prosjeku, minus deset stepeni. Labrador je subarkticki region; Engleska, na istoj geografskoj sirini, ima mnogo blazu klimu kao rezultat djelovanja Golfske struje.

Razlicita klima ima direktnog odraza na biljne kulture i zivotinjski svijet. U Sjevernoj Americi psenica i krompir ne uspijevaju preko 50 stepeni geografske sirine. U Evropi se ove kulture nalaze cak i na 70 stepeni, u Norveskoj. Ista je stvar i sa domacim zivotinjama (konji, magarci, ovce) koji se u sjevernoj Americi ne mogu drzati u hladnim krajevima.

Zakljucak: topla Golfska struja je dosla kao blagoslovljena krajevima Zapadne Evrope, omogucivsi laksu proizvodnju hrane i stvaranje bogatstva.

Sta bi se desilo ako bi odjedamput prestalo djelovanje Golfske struje na obale Evrope?

Znacilo bi radikalnu promjenu. Povratak na "normalnu" klimu za tu geografsku sirinu (kao u Americi

ili Aziji, tacnije, hm, u Sibiru).

Prva je polovina dvadesetog stoljeca. Americki geolozi proucavaju tlo u regionu Velikih jezera (Chicago, Detroit, Cleveland). Znaju da se vjecni led spustao juznije od Velikih Jezera tokom zadnjeg Ledenog Doba, ali ne znaju kada se to tacno desavalo. Gruba procjena, na osnovu debljine i sastava zemlje (glina, pijesak, kamen), je da je rijec o periodu prije 25.000 godina.

Onda je dosla radiokarbonska C-14 metoda i nauka je progledala. Uzimajuci uzorke tla u Wisconsin-u (Two Creeks), prije pedesetak godina, dobijen je datum od 11.400 godina do kada je led vladao ovim podrucjem. Identicni rezultati su dobijeni za istu geografsku sirinu na evropskoj strani. (Don L. Eicher, "Geologic Time", 1976)

Ovo je bio vrlo vazan datum za geologiju. Njime je oznacen kraj jednog od glavnih perioda geoloske historije Planete: pleistocena. Zapoceo je prije dva miliona godina kao period "Velikog Ledenog doba", a zavrsio prije jedanaest i po hiljada godina.

Kataklizma Atlantide i klimatski poremecaji koji su slijedili su otvorili put danasnjem geoloskom medju-razdoblju. Do novog ledenog doba.

Postoje cvrsti dokazi da je, tokom pleistocena, klima sa obje strane Atlantika bila identicna. Srednja i Zapadna Evropa, Britanski otoci i Irska, bili su prekriveni ledom. Istu sudbinu su dijelile sjeverne drzave SAD-a (Dakota, Minesota, Viskonsin) i citava Kanada.

Takodje, lako je dokazati da topla Golfska struja nije zapljuskivala obale Evrope sve do prije jedanaest i po hiljada godina. U protivnom, da je topla voda tada dolazila Evropi, brzo bi otopila podvodne ledene brijegove (kao sto se i naposljetku desilo).

Odsustvo blagotvornog djelovanja Golfske struje prouzrocilo je da Irska bude hladna, arkticka, nepristupacna teritorija na kojoj vlada led. Danas je to zemlja sa blagim zimama i gotovo polutropskom klimom. Irska, s razlogom, svoje ime duguje toploj, nebeskoplavoj morskoj stuji (Ireland - "Emerald Isle").

Ako Golfska struja nije dolazila do evropske strane Atlantika tokom pleistocena, sta se s njom desavalo?

Mocni vodeni tok, snazniji nego sve svjetske rijeke zajedno, nije uspijevao da napusti Atlantik milione godina. Sta ga je u tome sprijecavalo?

Kakva se to barijera isprijecila pred 800 km siroku Golfsku struju?

I, na koncu, gdje se ta barijera nalazila?

Da bi se blokirala silina Golfske struje, potrebna je ogromna kopnena masa, dugacka najmanje 1.000 km i siroka 400 km. Dubina bi trebala biti barem 3 km.

Ne treba zaboraviti da je Atlantski bazen ogroman: 16.000 km sa 5.500 km. Vodena masa Golfske struje je samo njegov manji dio. Zbog toga je neobicno vazno da kopnena barijera Golfskoj struji bude postavljena na pravo mjesto. Dakle, da joj se isprijeci tacno po sredini.

Dva zakljucka se mogu izvuci:

prvo, trebao bi postojati dokaz negdje u Atlantiku o postojanju nekadasnjeg kopna ("barijere" kako je zovemo); i,

drugo, s obzirom da je uvijek ista linija po kojoj se Golfska struja krece, onda se moze tacno odrediti polozaj nekadasnjeg kopna.

Istrazivanje tla Atlantskog okeana ima zanimljiv historijat. Sve je pocelo sa Svedjanima i njihovom ekspedicijom iz 1860. Slijedili su Britanci sa poznatim Challenger-om iz 1872. Nakon preplovljenih 12.000 km, 370 podzemnih zvucnih i 255 temperaturnih testova dosli su do iznenadjujucih otkrica: okeansko tlo nije ravno vec reljefno.

Istrazivanja iz proslog, dvadesetog stoljeca, otkrili su tajne Atlantika: veliki bazen je podijeljen na dva dijela "Atlantskim platoom" (odnosno "delfinovim ledjima" prema americkom istrazivackom brodu "Dolphin").

Jos preciznije, na geografskoj sirini od 40 stepeni, zapaza se iznenadjujuce siroka kopnena struktura: otprilike 400 km na dubini od 4 km.

Ima izgled ogromne podvodne planine. Iz njenih sredista se ostro izdizu planinski vrhovi koji strce iznad nivoa mora. Ovi planinski vrhunci su danasnji Azorski otoci. Najvise uzvisenje na Azorima je Pico Alto sa visinom preko 2.300 metara iznad povrsine mora. (Podatke zahvaljujemo briljantnom njemackom fizicaru, inzinjeru i inovatoru Otto Muck-u, vodecem istrazivacu na njemackim projektima razvoja podmornica i projektila. U prethodnim poglavljima smo najavili da cemo zaviriti u njegovu knjigu:"The Secret of Atlantis").

Ako racunamo pravu visinu Pico Alta, sa dna okeana, onda prelazi sest hiljada metara! ("Mocna planina Atlas bila je uvijek u oblacima".)

Kopno Azorskih otoka je vitalno za nas danasnji prilog. Ono se nalazi tacno na putu Golfskoj struji. Medjutim, za velicanstveni vodeni tok Golfa, mali otocici danas ne predstavljaju ozbiljniju barijeru.

Ovo je, ujedno, i jedino mjesto gdje Golfska struja prelazi preko Atlantskog platoa.
Zamislimo da se nalazimo u avionu tacno iznad ove tacke u Atlantiku. Ispod nas je Azorski plato. Pretpostavimo da nivo mora opadne za 3.000 metara. Sta se desava?

Pred ocima nam se dize ogromna kopnena masa sa visokim planinama i strmim liticama. Ukazuje se tacno na mjestu gdje dolazi Golfska struja. Plavi vodeni tokovi udaraju u blago zakrivljenu obalu. Cestice vode se rasprsuju po zraku, a glavni vodeni tok Golfske struje pravi siroki luk i vraca se prema Karibima i Sargaskom moru.

S druge strane ovog kopna je evropsko tlo. Tople vode Golfske struje do tamo ne dopiru. Hladne zime i ledeni pokrivac ne odaju dojam gostoljubivosti.

Ovaj model o spustanju nivoa mora se nije odigravao u proslosti. Desilo se upravo suprotno: kopno je potonulo 3.000 metara, a samim tim je i uzrokovalo spustanje okeanskog tla. Barijera ispred Golfske struje je nestala, a ova je veselo krenula u novi izazov: otapanje evropskog leda.

Ovo je prica o Atlantidi ispricana kroz azurne oci tople vodene struje.

Cujmo, jos jedamput Platona:

"Nalazio se tada" (prije 9.500 godina), "iza morskog tjesnaca koji vi zovete Herkulovi stubovi" (Gibraltarski moreuz), "otok, veci nego Azija i Libija zajedno" (Azija je Turska Mala Azija, a Libija je sjeverna Afrika), "odakle je bilo moguce ploviti na druge otoke" (uz Atlantidu se nalazilo niz drugih otoka prema Karibima), "a odatle i na citav kontinent sa druge strane" (Amerika), "koji je zatvarao more" (Atlantski okean), "uistinu nazvan po tom otoku" (Atlantidi)...

Platon nastavlja: "Na tom otoku Atlantidi egzistiralo je velicanstveno i napredno kraljevstvo..." o kome smo pisali ranije.

Zbilja, kada otvorimo prozore Gibraltarskog prolaza, zapljusne nas vlazni Atlantski zrak sa pogledom na Atlantidu (Azore).

Barijeru Golfskoj struji.

Azorski otocic Efaial je nekada bio dijelom kopna Atlantide od kojeg se
Golfska struja odbijala ne dozvoljavajuci joj da zagrije evropske obale.
Potonucem Atlantide klima se promijenila i zivot je poceo da buja u zapadnoj Evropi.

9.8. Jegulje

Mora se obicno nalaze uz kopno. Ali ne i Sargasko more. Usred Atlantika i potpuno razlicito od okolnih voda, smjestilo se toplo Sargasko more. Jednako je udaljeno, stotinama kilometara, od Kariba (jugozapad), americke obale (sjeverozapad) i Azora (istok). Veliko je kao centralna Evropa. Granice mu odredjuju morske struje: Golfska na sjeveru, Kanarska na istoku, Ekvatorijalna na jugu, Karipska i Floridska na zapadu.

Sargasum na portugalskom znaci morska trava i to je ono sto ovo more razlikuje od svih ostalih. Citavom svojom zapreminom, Sargasko more je ispunjeno nepreglednom djunglom morskih trava dugackih po nekoliko stotina metara. Medjusobno se ispreplicu, omogucavajuci raznovrsnim algama da ih nastanjuju. I mada je more okruzeno jakim strujama, njegov centralni dio jedva da se pokrece.

Stagnira, stiteci morske trave da ih vodene struje ne raskidaju. Elipticno Sargasko more sa svojom travnatom djunglom je nepromijenjeno vec milionima godina.

Paleontolozi smjestaju nastanak jegulja u zadnje doba mezozika, prije stotinjak miliona godina. Ovi zmijolika stvorenja su na taj nacin savremenici dinosaurusa i krokodila. Oni startaju svoj zivot u Atlantiku uvijek na istom mjestu: u toplom, travnatom raju Sargaskog mora.

Odatle se manji dio tek izleglih larvi jegulja zapucuje prema americkim rijecnim tokovima na put dug nekoliko stotina kilometara. Veci dio se, pak, okrece prema Evropskim rijekama na put dug hiljadama kilometara. Male, providne larve se otisnu do ivica Sargaskog mora odakle ih preuzima Golfska struja. Na taj nacin pocinje neizvjestan put koji traje pune tri godine!

Od desetkovanih jegulja koje prezive put do evropskih rijeka, samo zenke ulaze u rijecne tokove. Muzjaci ostaju da plivaju ispred usca cekajuci svoje partnere. I to cekanje potraje dvije godine!

Sada, kao petogodisnje zeleno smedje odrasle jegulje, parovi se ponovo ujedinjuju... i krecu na put nazad, prema Sargaskom moru. Putovanje ce trajati 140 dana i mnogo jegulja ponovo strada: od ptica, delfina, podvodnih grabljivaca. Po ulasku u Atlantik, jegulje se spustaju nisko, do podvodnih hladnih struja koje idu u smjeru suprotnom Golfskoj struji. Po dolasku u Sargasko more, medju isprepletenim morskim travama, jegulje se pare, mlade larve dolaze na svijet, a njihovi roditelji umiru. Ciklus zivota je zaokruzen.

Nekoliko pitanja trazi odgovor na misteriju evropskih jegulja. Prvo, zasto bi se ova tek rodjena stvorenja izlagala tako opasnom i dugom putu kada imaju kopno nekoliko desetaka puta blize (Karibi, Amerika)? Drugo, sta uopste traze u evropskim rijekama? I, trece, ako zenke i trebaju da odu do hladnih, slatkovodnih tokova, zasto muzjaci prave toliki put, koji ce uglavnom provesti u cekanju u toplim morskim vodama odvojeni od zenki? Zasto ih jednostavno ne bi sacekali u Sargaskom moru?

Pouzdan odgovor nauka je dala samo na pitanje zasto zenke ulaze u rijecne tokove. Razlog je u tome da zenke jegulja postaju seksualno zrele samo u hladnoj, slatkoj vodi. Detalji kemije ovih bica nisu do kraja razradjeni, ali se sa sigurnoscu odredila cinjenica o njihovom seksualnom preobrazaju u rijekama Neretve, Krke, Zrmanje, italijanskim, francuskim, itd.

Ostala pitanja i dalje nemaju odgovora.

Zdravi razum namece zajednicki nazivnik za njih: Golfska struja!

Ima nesto u prepustanju svoje sudbine Golfskoj struji sto tjera jegulje na ovaj nelogican put. I mada one stradavaju u velikom broju od morskih gramzljivaca ili ptica, jegulje bespogovorno predaju svoje zivote toplom kurentu koji ih nosi ka dalekom kopnu na istok. I to ne samo danas, vec oduvijek. Generacija za generacijom, milionima godina.

Jegulje su razvile instinkt da se puste strujama Golfa, jer je to bio nacin da se njihova vrsta odrzi. Iz toplih morskih voda do hladnih rijecnih. I nazad. Problem nastaje kada se odrzanje vrste dovodi u pitanje tako dugim i opasnim putem.

Spasonosno rjesenje pruza potonulo kopno Atlantide.

Nalazeci se izmedju Sargaskog mora i Evrope, Atlantida je bila barijera koja je odbijala Golfsku struju nazad prema zapadu. Tu, u sirokom luku, Golfska struja je zaokretala, vracala se nazad prema Karibima i uokvirivala Sargasko more. Topli kurenti su stitili Sargasko more i podrzavali bujanje

biljnog svijeta.

Larve jegulja bi se predale toploj struji koja bi ih prenijela do najblizeg kopna na istoku: do Atlantide. Tamo bi zenke uskakale u brojne rijecne pritoke postajuci seksualno zrele. Na uscima rijeka bi ih cekali muzjaci... da bi se, zatim, zajedno otisnuli Golfskom strujom nazad prema Sargaskom moru i parili na zasticenom.

Visestruko kraci put bio je sigurniji, a populacija jegulja mnogo veca.

Od dalekih vremena ova zivotinjska vrsta je naucila da vjeruje Golfskoj struji. I to nadalje cini, mada ih vise ne nosi uokolo sigurnih travnatih morskih povrsina, vec ih odvlaci do dalekih evropskih obala. Ali, one moraju ici u Evropu, jer Golf tece tamo! Zadnjih 12.000 godina to je struja (put) u jednom pravcu... Nebrojene jegulje stradavaju, ali ova vrsta je gluha i slijepa na bilo sta drugo... jedino sto znaju je da se moraju pustiti Golfskoj struji da ih ona nosi.

Ovo je vrsta zasnovana na instinktu, a ne iskustvu. Milionima godina izgradjivan refleks jaci je od opasnosti koje se postavljaju pred danasnje pripadnike vrste. Instinkt i postoji da bi novorodjenim mladima pruzio zastitu u prezivljavanju i odrzanju vrste.

Jegulje ne znaju da Atlantida vise ne postoji. One nisu svjesne da se Golfska struja vise ne odbija od kopno Atlantide i vraca direktno do Sargaskog mora.

Pocetak i kraj zivota jegulja mora se bazirati u zasticenom habitatu Sargaskog mora. Golfska struja je pri tome prirodni saveznik ovoj vrsti kojoj se mora slijepo vjerovati.

Potonucem Atlantide cijena za odrzavanje ciklusa jegulja se mnogostruko povecala. Nebrojene jegulje stradavaju tokom dva prelaska Atlantika.

I tako vidimo da naucna misterija jegulja i nije misterija. Nestanak Atlantide promjenio je prirodne uslove i narusio zivotnu harmoniju jedne vrste.

Ali, ta vrsta, ocigledno, ima bolju memoriju nego covjek. Mi smo zaboravili proslost i postojanje Atlantide. Ali, jegulje nisu. One ne mogu zaboraviti postojanje kopna na istoku. Svaka novorodjena larva, svaka od nebrojenih jegulja, tihi je svjedok postojanja Atlantide.

Nepregledna djungla morskih trava Sargaskog mora je raj za jegulje koje su se milionima godina prepustale Golfskoj struji da ih odatle nosi ka hladnim rijecnim vodama Atlantide gdje bi postajale seksualno zrele.
Potonucem Atlantide, cijena za odrzavanje ciklusa jegulja se mnogostruko povecala.
Danas ih Golfska struja nosi na mnogo duzi i opasniji put ka evropskim rijekama.

9.9. Atlas

Novembar 1963. Ispod juznih obala Islanda, posada ribarskog broda prisustvuje uzbudljivom dogadjaju: usred pucine uzdizao se crni oblak visok sedamdesetak metara. Skiper salje radio poruku na kopno. U roku od nepuna tri sata, naucnici i novinari pocinju da stizu na scenu. Crni oblak je dotada narastao na preko 4.000 metara. Nije bilo sumnje da je rijec o podvodnoj vulkanskoj erupciji. Svakih tridesetak sekundi eksplozije iz centra erupcije izbacuju u zrak pepeo, prasinu i "bombe" uzarenog kamenja, koji lete po 200 metara visoko. Na ivicama morskih dogadjanja moze da se uoci nova pojava; morski valovi kao da se odbijaju od nesto i vracaju natrag.

Te noci, vulkanski vrh je poceo da izranja iz uzburkanog mora. Slijedeceg jutra, iznad povrsine mora se nalazilo 11 metara visoko kopno. Erupcije su se nastavljale, novi otok je rastao. Pet dana kasnije, otok je dostizao visinu od 70 metara i duzinu od 500 metara. I nastavljao je da se siri. Islandjani su novorodjeno kopno nazvali Surtsey, prema Norveskom mitoloskom demonu vatre, Surtur-u.

Kada su se erupcije za 21 mjesec konacno smirile, u Avgustu 1965., dimenzije otoka su bile spektakularne: visok skoro 200 metara i dugacak 2 km. Nastavio je da raste i u slijedece dvije godine. Ubrzo su se na otoku javile i prve forme zivota - alge. (Reader's Digest, "The World's Last Mysteries", 1982)

Vulkanolozi su iz prve ruke mogli da posmatraju pojavu prvog otoka u sjevernom Atlantiku za 200 godina. I kako pritisak tecnog kamena, iz dubine Zemaljske kore, prvo dostize morsku povrsinu Atlantika, a potom se uzdize iznad nivoa mora.

Ne zna se do kada ce Surtsey ostati na povrsini mora. Vulkan koji mu je dao zivot, moze jednog dana prouzrokovati da Surtsey dozivi sudbinu Atlantide. I zavrsi duboko ispod nivoa Atlantika.

****

Na casovima geografije bi se stavljala karta svijeta na tablu. Kome nije upao u oci oblik africkog kontinenta koji idealno ulazi u juznoamericki i spaja se kao puzla? Donekle je slicno i sa Evropom i Sjevernom Amerikom. Ova logicna djecja ideja je bila neprihvatljiva za nauku stotinama godina. Naime, naucnici nisu imali argumenata koji bi dokazali kretanje kontinenata. Kada je njemacki meteorolog Alfred Wegener 1915. godine formulirao teoriju o izgledu pra-kontinenta, bio je ismijan. On je tvrdio da je nekada, u davnoj proslosti, kompletno tlo bilo ujedinjeno u jednom super-kontinentu. On se smatra ocem teorije o tektonskim plocama koja kaze da se svaki kontinent nalazi na jednoj tektonskoj ploci koja je pokretna (The Reader's Digest Association, "Into the Unknown", 1981). Primjera radi, evroazijska tektonska ploca se udaljava od sjevernoamericke.

Alfred Wegener je taj prvi kontinent nazvao Pangea. Istrazivanja nakon njegove smrti su potvrdili da je ovaj super-kontinent postojao prije 200 miliona godina i da su njime vladali dinosaurusi. Njegove obale je zapljuskivao univerzalni okean - Pantalasa. Vremenom se Pangea podijelila na sjeverni dio ili Laurasiu (buduce Evropa, Azija i Sjeverna Amerika), te juzni dio ili Gondvaland (Afrika, Juzna Amerika, Antarktik, Indija i Australija).

Medjutim, Pangea nije bio prvi, a niti je jedini superkontinent. Naime, paleomagnetni testovi, geoloski dokazi i distribucija fosila pokazuju da su tektonske ploce u pokretu preko 2 milijarde godina. Njihovo godisnje kretanje je oko 6-7 cm (Russell Miller, "Continents in Collision", 1983). Pomnozimo li te centimetre sa dvije milijarde (godina), dobija se cifra od milion kilometara. Drugim rijecima, kontinenti su obisli Zemaljski globus deset puta! Tokom svojih putovanja velika je vjerovatnoca da su se formirali super-kontinenti nekoliko puta. I da je kopno udaralo jedno u drugo (kao recimo Indijski otok u Azijski kontinent formirajuci Himalaje). Prije 450 miliona godina Sahara je bila pod debelim ledenim pokrivacem, a Sjeverna Amerika na Ekvatoru. Dvjesto pedeset miliona godina kasnije, svi su kontinenti bili sklupcani u jedan, Pangeu. Otada su se ponovo razdruzili i jos uvijek plove razlicitim kursevima. Neki od njih su se odvajali od matice (kao Novi Zeland od Australije), a neki su "mijenjali dresove" (Italija je "Africki" dres zamijenila sa "Evropskim" kada se zabila u evropsko tlo formirajuci Alpe). Prije petnaest miliona godina Spanija se zavarila sa Afrikom i Mediteran je postepeno presusio. Mediteranska pustinja je ponovo postala morem prije samo 6 miliona godina kada je Atlantik probio svoj put kroz Gibraltarska vrata napunivsi novo more svojom vodom za manje od 100 godina.

Za postojanje Atlantide ne treba ici milione godine unazad. Dovoljno je okrenuti sat samo stotinjak hiljada godina u proslost.

Na sredini sjevernog Atlantika se nalazi reljefni procijep koji je glavni argument protivnicima Atlantide. Naime, oni tvrde da se na sredini Atlantika ne nalazi nijedna tektonska ploca, a time nema ni osnova da se na njoj nalazi kontinent.

S druge strane, pobornici postojanja Atlantide tvrde da ovaj reljefni podvodni predio dokazuje postojanje izgubljenog kontinenta: uzorci tla, geografija terena, glacijalni ostaci, otvrdnjela lava, pjescani depoziti, uzorci biljnog svijeta... sve ovo ukazuje da su dijelovi Atlantskog procijepa nekad bili iznad povrsine mora.

Dozvolimo li mogucnost da su velike vulkanske erupcije dovele do stvaranja kopna iznad povrsine mora, onda za postojanje Atlantide ne bi ni trebala da postoji i prateca tektonska ploca. Tim vise sto je Atlantida bila samo veci otok (kao Britanski). Pogled na reljef morskog dna Atlantika logicno namece misao o postojanju vecih otoka u danasnoj oblasti Azorskih Otoka (okrenutih prema Evropi), Kanarskih otoka (preko puta Afrike) i Bahamskih otoka (pogleda prema sjeverno-americkom kopnu). Na svim ovim otocima su, nimalo slucajno, pronadjeni materijalni dokazi o postojanju drevne civilizacije Atlantide (najimpresivniji su kolosalni kameni zidovi otkriveni 1968. godine u blizini obala Biminija, dijela Bahamskog otocja).

Zamislimo gigantsku planinu koja se uzdize na subtropskom otoku. Postavimo slovenacki Triglav u prvi red; na njega nakalemimo sarajevski Trebevic, a na vrh stavimo bracku Vidovu Goru. I dodajmo jos par stotina metara visine i dobicemo osjecaj koliko je bila visoka Atlas planina na Atlantidi. Preko 5.500 metara! Znatno visa od Mont Blanc-a, najvise planine u Evropi.

Kada bi se putnici priblizavali Atlantidi prije 12.500 (ili 50.000 godina, svejedno), odlazeci sa barbarskog evropskog kontinenta, u daljini se pomaljao Atlas... izlazeci iz morskih valova ravno u nebo. Vrh se nije vidio, jer je ovaj aktivni vulkan uvijek bio okruzen oblacima. Simbolizirao je sve zivotne elemente: zemlju, vatru, vodu i zrak.

Ne cudi da je Homer u njemu crpio nadahnuce za svog giganta (epski "Atlas") u prvoj knjizi "Odiseje" u kojoj kaze da je "Atlas poznavao dubinu mora, a na svojim je ramenima drzao zemlju i nebo..."

Veliki otok Atlantida je dala svoje ime Atlantskom okeanu. A Atlantida je, opet, svoje ime dobila po visokoj planini koja je dominirala otokom.

Na drevnom Nahua dijalektu "atl" znaci voda. Kordiljerski Andi, odnosno "anti" znaci visoka planina. Atlantida kombinira dva znacenja: vodu i planinu. "Planina koja se dize iz vode" ili "planina u sredistu vode" su fraze koje pravilno opisuju velicanstven pogled na Atlas.

Jezuita iz XVII stoljeca, Athanasius Kricher, autor preko 40 knjiga, poliglota koji je poznavao 16 jezika, istrazivac koji se uz pomoc konopca spustao u vulkansko grotlo Vezuva, clan elitnog reda Malteskih vitezova... tvrdio je da su devet Azorskih otoka nista drugo no vrhovi najvisih planina Atlantide koji su jedini preostali iznad povrsine mora. A najvisi od njih, Pico Alto, je sam Atlas.

Erupcije su cinile Atlas sve visim i visim. Padine vulkanske planine su dobijale oblik terasa. Citava planina je nalikovala stepenastoj piramidi.

Izgled Atlasa je postajao prototipom za prve piramide na Atlantidi. A zatim i za spiritualne i ceremonijalne objekte u drugim antickim zemljama: Srednjoj i Juznoj Americi, Indiji, Kini, Mesopotamiji, Egiptu... Stepenaste piramide u Sakari (Egipat) ili Teotihuakanu (Meksiko), biblijski Babelov toranj (Mesopotamija), stotine kineskih piramida... svi su oni refleksija civilizacije Atlantide.

Erozija je, uzduz zapadnih i juznih obala Atlantide, formirala fine pjeskovite plaze. Sa potonucem Atlantide i ove plaze su se nasle na dnu Atlantika. Pijesak je produkt erozije i formira se samo u plitkim vodama uzduz morskih obala. Pjescane plaze, dakle, ne nastaju na dubinu od nekoliko hiljada metara. A upravo je na niz takvih plaza na dubini od 3.000 metara naisao americki oceanograf dr

Maurice Ewing prilikom svojih istrazivanja Atlantskog procjepa. Putovanja je obavljao 1949. godine u podmornici i nailazio je na plaze koje su po hiljadu milja udaljene od evropskog kopna (Azori su 800 milja daleko od Portugala). Radiokarbonska testiranja su odredili i starost pjescanih plaza: oko 12.000 godina (plus/minus nekoliko stotina godina)!

Busenjem ispod povrsinskih plaza se doslo i do nivoa ispod; on je otkrio pijesak koji je star 20.000 godina i vraca nas u dane druge civilizacije Atlantide. Koncentracija ovih plaza je posebna oko Azora, na iznimno velikim dubinama i to na zasticenim mjestima. Ocigledno da podvodne struje ili vjetrovi nisu nanosili ovaj pijesak nego je rijec o plazama koje su nekad nastale iznad povrsine mora.

Slijedeci dokaz o postojanju kopna Atlantide su koraljni depoziti. Koralji se javljaju u plitkom moru, na dubinama manjim od petnaestak metara. Plitke vode Atlantide su privlacile sitne zivotinjice i alge ciji bi se sicusni kosturi akumulirali i vremenom formirali koraljne reljefe. Zauzvrat, ovi reljefi su pruzali pjescanim plazama zastitu od morskih struja i valova. Ti, nekadasnji, koraljni depoziti sa obala Atlantide, leze duboko na dnu Atlantskog okeana (Zhirov Nicolai, "Atlantis:, 1970).

Jugozapadni dio Atlantide formirao je tzv. "Veliki plato" koji je, prema Platonu, zauzimao povrsinu od 200.000 kvadratnih kilometara. Ta "panonska nizija" Atlantide bila je plodno tlo koje je davalo dvije zetve godisnje. Cak i danas, mada se nalazi ispod nivoa mora, Azorski plato je prekriven debelim nivoom plodnog tla (George Firman, "Atlantis, A Definitive Study", 1985).

Atlantidjani su kreirali impresivan sistem navodnjavanja: glavni kanal je bio 30 metara dubok, 150 metara sirok i dugacak preko 1.600 km. Mreza manjih kanala pruzala se preko 20.000 km. Voda je napajala biljne kulture, a Atlantidjanima je pruzala sansu da njome plove malim brodovima i posjecuju prijatelje.

Voda u kanalu je obogacivana toplom mineralnom vodom cime bi se osiguravao rast povrca do gigantskih dimenzija. Prekomjerne kise su se skupljale u prirodnom jezeru okruzenim planinskim vrhovima. Ovo jezero je poznato kao Medijanska udolina i nalazi se ispod okeana, ali se moze zapaziti na sonaru (Zhirov Nicolai, "Atlantis", 1970).

Povoljni prirodni uvjeti stvorili su od Atlantide zemlju izobilja. Taj "izgubljeni raj" se moze posjetiti na Azorima (i dok pisem posmatram fotografiju sume na Azorskom otoku Sao Miguel koja svojim koloritom i bogatstvom sigurno i asocira na davno nestali raj na Zemlji).

Mornari su, u devetnaestom stoljecu, na svojim putovanjima na Azore (Captain Boid G.A., "A Description of the Azores or Western Islands", 1835.), pisali: "Gotovo svaki znani tip vegetacije uspijeva na ovim plodnim otocima. Pocev od banana, breskvi, kajsija, maslina, naranci, raznih vrsta palmi, kaktusa, aloe, smokvi, grozdja..."

Davno nestali raj na Zemlji... zasticen svemocnim Atlasom.

Najvisi azorski vrh, Pico Alto, je sa svojih 2.320 metara najvisi vrh Azora i uvijek okruzen oblacima… "Planina koja se dize iz vode" pravilno opisuje velicanstveni pogled na drevni Atlas po kome je Atlantida dobila svoje ime.
Impresivni Pico Alto je sve sto je ostalo od drevne planine Atlas originalno visoke preko 5.500 metara.

10.1 Bimini

Kada je Ponce DeLeon stupio na tlo Bahamskih otoka 1513. godine, u potrazi za "Fontanom vjecne mladosti", lokalni Indijanci su mu preporucili da potragu nastavi na otoku zvanom Bee Mee Nee.

Taj otok je danas poznat kao Bimini i priprada Bahamskom arhipelagu. Legenda o "fontani vjecne mladosti" vezuje se za civilizaciju Atlantidjana. A Ponce DeLeon je spanjolski istrazivac koji je "otkrio" Golfsku struju, opisujuci je 1513. godine kao "morski tok protiv kojeg se ne moze jedriti niti sa jakim vjetrovima u ledja". On je i prvi Spanjolac koji je stupio na tlo Floride (dajuci joj ime).

Rijec "bimini' ("dva otoka") je jedina ostavstina Lukajan indijanaca koji su dosli iz Juzne Amerike na ove otoke, da bi ih "napredak" koji je donosila Evropa vremenom potpuno istrijebio.

Devetnaestog decembra 1933. americki "spavajuci profit" Edgar Cayce davao je jedno od svojih najcuvenijih "citanja". Govorio je o tri lokacije na koje su Atlantidjani pohranili dokaze o svojoj umjetnosti i nauci neposredno prije destrukcije civilizacije. Cayce je otkrio da ce jedno od ta tri mjesta biti uskoro pronadjeno "... u potonulim dijelovima Atlantide, na Posejdiji, gdje hramovi jos nisu otkriveni, ispod morskih nanosa, u blizini danasnjeg otoka Bimini, nedaleko od obala Floride."

Nesto kasnije, 1940. godine, Cayce je prorokovao ponovno pojavljivanje dijela Atlantide:

"... Posjedija ce biti medju prvima dijelovima Atlantide koji ce se otkriti svijetu. Ocekujte to 1968. ili 1969. godine!"

Cayce je umro 1945. ne docekavsi da vidi rezultate svog prorocanstva.

Dva komercijalna pilota, kapetan Robert Brush i njegov kopilot Trigg Adams, su zapazili neobican pravougaoni podvodni oblik u plicaku Androsa, najveceg otoka Bahama. Na povratku u Miami, svoje otkrice su prijavili svojim prijateljima, zoologu dr. Manson Valentine-u i Dimitri Rebikoof-u, francuskom okeanografu i podvodnom istrazivacu. Ubrzo je krenula prva ekspedicija koji je locirala podvodnu kamenu strukturu dimenzija 34 x 20 metara, pravilne istok-zapad orijentacije. Ispod milenijskih naslaga morske trave, lezali su, u perfektnom rasporedu, kameni blokovi debeli po jedan metar.

Samo nekoliko dana kasnije, doslo je do novog otkrica. Sjeverno od Biminija, Valentine je, sa svojom ekipom ronilaca, poceo istrazivati zagonetnu kamenu strukturu duzine 638 metara na dubini od pet metara. Sastojala se od pravilno isklesanih cetvrtastih kamenih blokova, dimenzija 4 x 4 metra).

Na ovaj podvodni objekat se nastavlja drugi sa nesto manjim, kvadratnim kamenim blokovima, dimenzija 2 x 2 metra. Povrsina im je glatka. Na jednom mjestu, kameni blokovi skrecu pod pravim uglom (90 stepeni). Tako, citava struktura nalikuje slovu "J". I poslije toga, kameni blokovi nastavljaju svoj put u dubinu za jos 110 metara da bi onda potpuno nestali ispod morskog dna. Debljina blokova je izmedju 60-90 cm. Pojedini blokovi formiraju dva reda, jedan na drugom.

Datum otkrica?

Drugi septembar 1968 godine.

Prorokovane 1968 godine!

Reakcija geologa i zvanicne nauke?

Ocekivana. Ignoriranje ili negacija.

Krecu se od tvrdnji da ovi podvodni kameni putevi i trgovi predstavljaju formacije koje je more prirodno formiralo tokom hiljada godina, ili da je rijec o bacenim cementnim buradima od prije pedesetak godina, ili da su francuski trgovacki brodovi prenosili egzoticne kamene blokove prije 200 godina i onda ih, iz ko zna kojih razloga, bacali u more.

(Ponekad se pitam zasto je "ozbiljna" nauka tako cesto neozbiljna u svojim objasnjenjima.)

S druge strane, stotine turista, ronilaca i arheologa amatera, prosirilo je price o Biminiju kao iskljucivom sjedistu Atlantide i rjesenju zagonetke izgubljene civilizacije, odlazeci na taj nacin u drugi ekstrem.

Doktor Manson Valentine se bavio proucavanjem Bahamskog arhipelaga 35 godina. Jos je 1958. otkrio bizarne podvodne strukture koje su bile vidljive samo iz zraka: geometrijske figure trokuta, krugova, pravougaonika i perfektno ravnih linija koje su se pruzale kilometrima. Cuveni "Zid" je otkrio 1968. godine, izgradjen od masivnih kamenih blokova koji se pruzaju u, takodje perfektno ravnim, podvodnim linijama. Istrazivajuci dalje, otkrio je mnogo kompleksnije strukture koje su podsjecale na potonulu luku. (Readers's Digest, "The World's last Mysteries", 1982).

Doktor David Zink, fizicar i profesionalni ronilac, dugogodisnjim istrazivanjem oko Biminija je locirao nekoliko novih podvodnih arheoloskih nalazista. Medju njegovim otkricima su i dijelovi kamenih i granitnih figura te geometrijski simboli na samim kamenim blokovima. Prema Zinku, astronomske reference na blokovima se odnose na zvjezdanu konstelaciju Plejada, 400 svjetlosnih godina daleku. "Kameni blokovi su", kaze Zink, "jako stari i nisu dio ovog prirodnog okruzenja" (Reader's Digest, "Into the Unknown",1981). Iako na kopnu (zvanicno) nema ostataka neke davne civilizacije kojoj bi se mogli pripisati ovi "podvodni" radovi, Zink je odlucan da su kameni blokovi isklesani i ugradjeni ljudskom rukom, a ne pukim prirodnim silama.

Charles Berlitz u svojoj knjizi "The Bermuda Triangle", podsjeca da su Bimini dio misterioznog Bermudskog trougla sa neuobicajeno velikim brojem nestanaka brodova i aviona. I u nastavku: "Od 1968. godine do danas je otkriven veci broj podvodnih kamenih struktura koje mogu biti ulice, terase, lucne instalacije ili zidovi. Oni nevjerovatno slice kamenim strukturama u Peruu iz perioda prije Inka, britanskom Stonehenge-u te Kiklopskom zidu anticke Krete. Starost objekata nije izvjesna, ali fosilizirani korijeni morskih biljaka, koje su nadjene na povrsini blokova, su radiokarbonskom metodom pokazale starost od oko 14.000 godina!"

U nastavku Berlitz pise da su "...istrazivacki avionski letovi iznad Bahamskog otocja, Kube, Haitija i San Dominga, doveli do izvjestaja o novim kamenim podvodnim strukturama. Neki od njih govore o piramidama i ogromnim kupolama. U regionu Bimnija, jedna od piramida ima dimenzije od 55 x 43 metra. U kubanskim vodama je lociran citav podvodni kompleks koji tek ceka na sredstva i pocetak istrazivanja."

Doktor Otto Muck ("The Secret of Atlantis", 1978) analizirajuci ova otkrica i tvrdnje o pronalasku potonule civilizacije pravilno zakljucuje:"... Mada podvodne strukture asociraju na potonuli otok Atlantidu, ovakav zakljucak se protivi Platonovim pisanjima o lokaciji Atlantide blize evropskom kontinentu. Ali, moze se pronaci zajednicki nazivnik. Naime, pomno proucavanje Platonovih tekstova pokazuje da je on, pored velikog otoka Atlantide, pisao da je odatle moguce stici i na druge otoke, a zatim i na kontinent sa druge strane."

Dakle, pravilna interpretacija antickih tekstova nas dovodi do zakljucka da se Atlantida sastojala od velikog centralnog otoka i brojnih manjih otoka sa obje strane. Bimini, odnosno Bahami, su samo najzapadniji krak kraljevstva Atlantide, koje je "nestalo u jednom smrtonosnom danu i noci."

Zbilja, neki od pronadjenih rukopisa i mapa u drevnim bibliotekama, pokazuju Atlantidu i prateci lanac otoka. Medju njima su i otoci Aryan, Og, Poseid i Antigua.

Vrijeme je da pristupimo rekonstrukciji stvarne historije Bahamskog podrucja (uz malu pomoc nasih prijatelja: dr David Zink-a, "The Stones of Atlantis", Egerton Sukes-a, "Atlantis" i Shirley Andrews,

"Atlantis, Insights from a Lost Civilization").

Prije dvadeset hiljada godina dio Atlantidjana je odlucio da napusti maticni otok zbog prenapucenosti. Price mornara o ljekovitim vodama kod Murijasa (Bahamsko otocje), privukle su prve emigrante. Sedamsto otoka ovog arhipelaga se prostiralo izmedju obale Floride i Haitija. Zbog velike koncentracije ledenog pokrivaca, nivo mora je bio znatno nizi i mnogo vise kopna je bilo iznad povrsine nego danas.

Zivot Atlantidjana na Murijasu je bio ugodan. Visokorazvijena bica sa Plejada su davala podrsku razvijenim spiritualnim i tehnoloskim zajednicama Atlantidjana. Izgradnja hramova i ceremonijalnih objekata, trgovina i putovanja su bile u punom cvatu. Luka Murijas na Biminiju je postala politicko srediste regiona. Na brdu iznad grada, Atlantidjani su gradili hram koji ce postati cuven po svojim kurama lijecenja i podmadjivanja. Arhitektura na otocima je pokazivala sofisticirano poznavanje strukture kosmosa, suncevog sistema i njegovih planeta. Piramidalni objekti su sadrzavali kristalne. Svestenstvo je razvilo dragocjene metode lijecenja koristeci biljne ekstrakte. Bimini je bio lokacija gdje su ljudi podizali energiju svojih tijela kupajuci se u ljekovitim i pomalo radioaktivnim vodama...

(Duz juznih obala Biminija, dr Zink je pronasao podvodne tople izvore bogate mineralima, koji su jos uvijek emitirali radioaktivne plinove.)

...Plivanje u vodi je popravljalo izgled koze, brisalo bore, lijecilo od artritisa. Naravno, uz fizicko lijecenje, bolnicki objekti na otoku su pruzali priliku spiritualnog rasta svojim gostima... upoznavajuci ih sa kosmickim korijenima ljudskih bica.

Sa kataklizmom Atlantide, prije 12.000 godina, vode okeana su rapidno porasle i potopile grad Murijas. Medjutim, hram i prateci objekti su ostali zasticeni na vrhu brda. U naredne cetiri hiljade godina, ovo drevno ljeciliste je nastavilo pruzati svoje usluge moreplovcima iz Irske, Egipta, Grcke, Fenicije i Kartagine.

Sa ponovnim dizanjem povrsine mora, prije 8.000 godina, te pratecim razornim zemljotresima, hram je zavrsio ispod povrsine mora, a kameni zidovi i preostali objekti popucali. Velicanstvena ostavstina Atlantidjana time je zavrsila svoj zivotni vijek. Ali su legende o "Fontani vjecne mladosti" nastavile da zive, privlaceci moreplovce i avanturiste. Ukljucujuci Ponce DeLeon-a u sesnaestom stoljecu.

Pet metara podvodnog pijeska prekriva potonule rusevine Murijasa. To je razlog sto je gotovo nemoguce vidjeti bilo sta iz vode ili sa brodova na povrsini mora. Tek iz aviona, ili jos bolje, satelita (na primjer, pravljenje satelitske mape regiona iz 1984.) moze otkriti kiklopske geometrijske podvodne figure koje se prostiru desetinama kilometara.

Druga mogucnost da se nesto ukaze na morskom dnu je da dodje do podvodnog uznemiravanja terena putem zemljotresa ili velikih oluja.

Nakon jedne velike oluje 1970. godine, dr Ray Brown iz Arizone, sa cetvoricom ronilaca se nalazio blizu Beri otoka (200 km od Bimnija). Na dnu su vidjeli podvodni objekat. Skocili su u vodu i na dubini od 40 metara ugledali piramidu. Doktor Brown je na vrhu piramide pronasao otvor; plivajuci kroz njega dosao je u prostoriju gdje je pronasao kristalnu kuglu koju su drzale dvije bronzane ruke. Uzevsi kristalnu kuglu, Brown je pozurio da napusti tamnu prostoriju. Ubrzo se kristal nasao u njegovoj kuci u Arizoni. Povremena predavanja dr Brown-a su pokazivala ocigledna jaka energetska polja oko kristala; unutar kristala bili su vidljivi manji kristali.

Brown-ova prica je nasla mjesta u filmu te americkoj TV emisiji pod nazivom "In Search of Atlantis",

pocetkom 1980-ih godina. Zabiljezena je i u knjizi poliglote dr Charles Berlitz-a (govori 25 jezika i unuk je cuvenog Maximilian Berlitz-a, osnivaca jezicke skole).

(Svi ovi doktori nauka me podsjecaju na film K-Pax u kome se pet doktora nauka iz astronomije predstavlja glavnom junaku, nakon cega ih on pita: "Pa dobro, koliko to ima doktora na Zemlji?")

Pricu cemo zaciniti cinjenicom da su tri od cetiri ronioca, koji su nasli kristal sa dr Brown-om, uskoro smrtno nastradala tragajuci za podvodnom piramidom. "Prokletstvo piramide", ovaj put ne egipatske, vec piramide Atlantidjana.

Fontana vjecne mladosti - zapravo prica o Atlantidi, njenim znanjima, usponima, spiritualnosti - to je prica kojoj bi se ova nasa civilizacija trebala vracati, (spiritualno) plivati u njoj i podmladjivati.

Sjeverno od Biminija, na dubini od pet metara, nalazi se kamena struktura duzine 638 metara.
Sastoji se od pravilno isklesanih cetvrtastih kamenih blokova, dimenzija 4x4 metra, debljine do 90 cm.
Bimini, odnosno drevni Murijas, se nalazio na periferiji kraljevstva Atlantide,
gdje je bio cuven po svojim astronomskim dostignucima i ljecilistima.

10.2. Atlantidjani u Americi

Prije trideset hiljada godina Sjeverna Amerika je izgledala kao ogromni smrznuti planet. Snijeg bi se formirao u ledene glecere; stijene "umotane" u led su se kretale po smrznutoj zemlji ruseci sve pred sobom. Debljina leda je iznosila i po hiljadu metara. Hladni frontovi su dolazili iznenada i nisu dozvoljavali da se biljni i zivotinjski svijet razvije. Stoga su se i Atlantidjali drzali podalje, prema jugu. Njihova putovanja ka Americi su zavrsavala u Srednjoj Americi i Meksickom zaljevu.

U nekoliko navrata, na kratko, izmedju 20.000 i 12.000 godina, led bi se povukao. Atlantidjani bi plovili

uz Misisipi i Ohajo prema sjeveru. Tu nailazimo na prve tragove civilizacije Atlantide.

Slicno kao i u Evropi, Atlantidjani su ostavili svoj pecat kao vjesti graditelji. Pomjerali bi kolosalne kolicine zemlje gradeci umjetne brezuljke ("mounds"). Njihovu funkciju kao objekata za podmladjivanje, observatorija i osnove za piramide smo objasnili u prilozima o irskoj Tari i britanskom Stonehenge-u i Tor-u.

Medju najstarijim "brezuljcima" na americkom kopnu je onaj u Kosteru, drzava Illinois. Ovo arheolosko nalaziste sastoji se iz niza nivoa. Najdonji je prekriven sa sedam metara ostataka nekadasnjeg glacijalnog leda koji dokazuje da su prvi graditelji svoje radove zapoceli prije kraja zadnjeg Ledenog doba: dakle, idemo unatrag otprilike 15.000 godina!

(Stoga se nemojmo zaletati tvrdeci da Amerika nema svoje historije. Cak i sluzbena arheologija stidljivo priznaje da dosadasnji rezultati dokazuju da dvadeset treci nivo ovog nalazista ima starost od najmanje 9.000 godina!

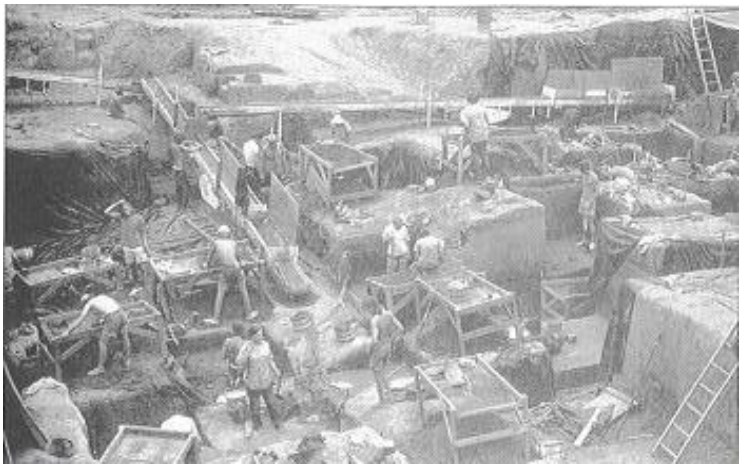

Nalaziste Koster ciji je najdonji nivo star preko 15 000 godina

Potonucem Atlantide prije 12.000 godina, naglim otopljavanjem sa obje strane Atlantika i dolaskom kraja Ledenom dobu, mijenjaju se i uslovi zivota uz plodne doline Misisipija i Ohaja. Prezivjeli Atlantidjani su u ovim krajevima poznati kao narod Algonkvin. Ustanovljavaju trgovinu duz rijeka sve do Kariba. Povlacenjem leda, bizoni se pokrecu sa juga ka sjeveru Amerike; topljenje snijega je pratilo pojavljivanje zelene trave i toplih boja biljnog svijeta. Americki kontinent pocinje da zivi.

Nas stari prijatelj Edgar Cauce (u svom "citanju" broj 1219-1) govori o prvim direktnim potomcima Atlantidjanima - o Irokezima. I svi potonji potomci Atlantidjana, kao Dakota, Sijuksi, Mandani, Delaver, Souni, Algonkvins, Cokto i Ceroki - svi su oni zadrazali karakteristicne fizicke odlike svojih predaka. Uz visinu preko dva metra, to znaci i orlovski nos, visoke jagodice i duge lubanje.

Sa zatopljavanjem na americkom kontinentu, poceli su nam dolaziti azijski susjedi (iz Sibriskih tundri, preko Beringovog prelaza, ka Aljasci, Kanadi i juznije). Naravno, oficijelna historija (pogresno) tvrdi da svi americki narodi i poticu od Azijata. Stavise, u to doba, imigranti iz Azije nisu bili dobrodosli. Konstantno su bili u sukobu sa lokalnim stanovnistvom, tako da je vrlo rijetko dolazilo do mijesanja kultura i naroda (eto nam asocijacije sa trendom smanjivanja "mijesanih" brakova na Balkanu).

"Analizom DNA dokazano je da istocni Azijati imaju do 60% prisustva krvne grupe B i AB. Potomci Algonkvina, odnosno Atlantidjana, imaju tu krvnu grupu izmedju 0 % i zanemarljivih 2 %" (David Zink, "Atlantis").

Vise od 100.000 umjetnih brezuljaka je razbacano u SAD, od Velikih jezera na sjeveru, do Meksickog zaljeva na jugu. Cetvrtina je uzduz Misisipija. U samo jednom kauntiju u drzavi Ohio se nalazi njih hiljadu. Brojne piramide u ovoj drzavi su bile gradjene tako da se njihove stranice perfektno poklapaju sa stranama svijeta. Kod St. Louis-a, arheolosko nalaziste Cahokia, dokazuje postojanje antickih piramida u Americi vecih od Keopsove u Egiptu. (Izgradnja centralnog brezuljka je zahtjevalo prenosenje 22 miliona kubicnih fita zemlje - procjena je arheologa da su samo za taj brezuljak Indijanci trebali 350 godina! Naravno, niti su Indijanci u svojim kosarama 350 godina prenosili zemlju, a niti se to dogadjalo samo prije dvije hiljade godina. Rijec je o finom dokazu civilizacije koja svojom superiornom tehnikom pomjera "brda i doline".)

Evropski doseljenici su prije 300 godina bili sokirani brojnoscu i monumentalnoscu drevnih gradjevinskih objekata. Ne zeleci njihovo autorstvo pripisati "primitivnim" urodjenicima - Indijancima, autore su trazili u Azijatima (kao, na primjer, autor americke Deklaracije o nezavisnosti, Thomas Jefferson, kasnije i predsjednik SAD-a).

U dvadesetom stoljecu arheolozi su i dalje tragali za odgovorima. Ovaj put su za gradjevince proglasavali "novootkrivene" indijanske kulture Adena i Houpvel.

Ove kulture sa originalnim umjetnim brezuljcima nemaju nista zajednicko. Osim da su gradili svoja prebivalista i groblja u njihovoj blizini. I to je sve.

Dolazimo i do centralne teme danasnjeg priloga. Rijec je o monumentalnoj "zemljanoj zmiji" u Adams County, u americkoj drzavi Ohio. Ovo gradjevinsko cudo je dugacko cetristo metara. Nekada je bilo visoko kao desetospratnica; hiljade godina erozije su je spustile na jedva metar visine.

Na sklupcani rep zmije se nastavlja krivudavo tijelo i otvorena usta koja ispred sebe imaju izduzeni krug. Unutar zmije nisu pronadjeni nikakvi ostaci, nakit ili alati. Samo kameni temelji i glina od kojih je ona bila prvobitno sagradjena.

Kao i mnogi drugi gradjevinski objekti Atlantidjana, tako je i ova drevna zemljana zmija vidljiva samo iz zraka.

Naravno, cinjenica da je ova zemljana zivotinja vidljiva samo iz zraka upucuje nas na dokaz da su njihovi autori imali mogucnost da lete. ("Znak razvijene civilizacije.")

Zmija nosi i simbolicki naboj: mudrost, Sunce, plodnost zemlje. Veza sa svim drevnim kulturama (na koje su utjecali Atlantidjani) je ocita: kineskom, indijskom, sumerskom, egipatskom, srednjoamerickim i juznoamerickim.

Najubjedljiviji dokaz o atlantskim autorima zmije vezan je za kosmicku vezu. Preko kontura zmije i njenog oblika moze se pratiti povezanost sa Suncem, Mjesecom i pojedinim zvjezdanim konstelacijama.

1. Kada se povuce crta od centra sklupcanog repa zmije kroz centar glave dobija se isitnska osa sjever-jug (prema arheolozima C. Hardman, W. Romain i T. Fletcher, http://greatserpentmound.org/articles/solar.html).

2. Spirala zmije ima sest identicnih "navoja". Kroz njihova tri centra prolaze prve sunceve zrake za

vrijeme zimskog i ljetnog solsticija te proljetnog ekvinocija (ravnodnevnice).

3. Crta koja se povuce iz centra glave kroz centar kruga ispred zmije se poklapa sa poslednjim suncevim zrakama na dan ljetnog solsticija.

4. Sest zmijskih navoja se poklapa sa sest karakteristicnih Mjesecevih polozaja: tri zalaska na horizontu - juzni, srednji i sjeverni - i tri izlaska na horizontu - sjeverni, srednji i juzni (William F. Romain, "Ohio Archeologist", Summer 1991).

5. Velika Zmija predstavlja sintezu Suncevih i Mjesecevih mjena na horizontu. S njom je kreirano bice koje je simbol svjetlosti!

6. Najvise zvjezdane svjetlosti na Veliku Zmiju pada sa zvjezdane konstelacije Malog Medvjeda (Little Dipper). Uporede li se dva dijagrama (zvjezdani i zmijski) postaje jasno da ovdje nema koincidencije. Glavne zvijezde Malog Medvjeda se perfektno rasporedjuju po tijelu zmije (teorija Thadeus Cowen, Kansas State University, iz knjige: Natasha Peterson, "Sacred Sites", 1988).

7. Neobicne gravitacijske i magnetne anomalije u podrucju gdje je smjestena Velika Zmija ne dozvoljavaju kompasu da odredi magnetni sjever.

Svi ovi dokazi upucuju da je rijec o tipicnoj ostavstini Atlantidjana. Kameni/zemljani monument su izgradili na energetski potentnoj tacki koji je sluzio kao univerzalni solarni i kosmicki orijentir.

Kako nasa civilizacija bude napredovala tako ce i biti u mogucnosti da desifrira simbolicki jezik predaka.

Americki arheolog Frederic Putnam je 1883. posjetio Veliku Zmiju ("... Razmisljao sam o mogucim odgovorima iz proslosti; i onda mi se javila slika dalekog vremena sa imperativom da se mora naci rjesenje za ovu misteriju. Nepoznato mora postati poznatim.") Tri godine kasnije, Putnam je saznao da se ovo podrucje zeli sravnati sa zemljom i napraviti kukuruzno polje. Pokrenuo je herojsku akciju u Bostonu i skupio dovoljno novca da otkupi zemlju koja ce postati drzavnim parkom.

Medjutim, vecina ostavstina iz drevne proslosti na americkom tlu nije bila te srece.

Naprotiv.

Evropski doseljenici su organizovali sistematski napor da uniste sva podsjecanja na proslost. Proveden je svojevrsni arheoloski holokaust.

Najveca muzejska kuca u SAD, Smithsonian Institution, je ujedno i najveca riznica skrivenog znanja u svijetu. Velika vecina eksponata je skrivena od ociju javnosti.
Ovaj muzej je formiran od strane politicke elite sa primarnim zadatkom da informacije o Atlantidi i ranijim civilizacijama ostanu tajnim.

U slucaju "umjetnih brezuljaka", monumenata i dokaza o njihovoj starosti, taj sistematski destruktivni napor je bio usmjeren na:

1. Sve arheoloske nalaze (kosture i predmete iz drevne proslosti) prikupiti i zakljucati;

2. Sve monumente sravniti sa zemljom.

Zvuci konspiracijski?!

Smithsonian je nalozio 1890. godine svom arheologu Georgia Cyrus Thomas-u da vrsi sistematska istrazivanja na stotinama umjetnih brezuljaka. "Njegov rad se sastojao od unistavanja i destrukcije struktura" (Lucille Taylor Hansen, "The Ancient Atlantic").

Ono sto nije Thomas uspio srusiti, dokusurili su rani doseljenici i "putnici namjernici" koji su opljackane predmete nudili privatnim i muzejskim kolekcijama.
Bilo bi uzbudljivo zaviriti u Smithsonian-ove kolekcije prikupljenih gigantskih kostura. Naime, decenijama su svi kosturi sa americkih lokacija isli direktno u skladista Smitsonian-a. A pretpostavlja se da su se (sjeverno) Atlantidjani odlikovali visokim rastom - izmedju dva i dva ipo metra (anticki "giganti").

Odlomak iz godisnjeg izvjestaja Biroa za Etnologiju u vezi Istrazivanja u Roane County, Tennesse, tokom 1890-1891: "Duzina od dna lubanje do kostiju noge bila je sedam fita i tri inca. Znaci, ova individua je bila visoka oko sedam i po fita (225 cm) dok je bila ziva..."

Istrazivanja sa umjetnog brezuljka u Dunleith, Illinois: "U blizini povrsine, agenti Biroa su otkrili jedan od najvecih kostura, duzine izmedju 7 i 8 fita (210-240 cm). Nakon njegovog uklanjanja, kostur se rasuo u komadice."

Pike County, Illinois: "Vecina kostura je bila u raspadajucem stanju, medjutim jedan je bio dobro ocuvan i duzi vise od 7 fita (210 cm)..."

Thomas-ovi agenti su 1891. godine posjetili i Great Smith Mound, u Kanawha County-ju, West Virginia: "Kostur duzine sedam i po fita (225 cm) i 19 inca (47.5 cm) sirokih ramena, je otkriven. Lezao je na dnu iskopine, horizontalno, na ledjima, okrenut prema istoku..."

Izvjestaji su se redali jedan za drugim i... ostajali skriveni u fiokama. Kao i kosturi. Dok sve nije prekrila prasina. A danas? Ko se sjeca rase giganata na sjevernoamerickom kontinentu? I kome ona treba? I zasto bi se historija trebala ponovo pisati?

Atlantidjani, nasi spiritualni preci, ostavljali su nam tragove svoje civilizacije. Mozda najvrijedniji izraz antickih monumenata bio je onaj kosmicki. Nudili su nam svoje astronomsko znanje.

Geometrijski oblici zemaljskih figura, predstavljali su nebeske pojave. Zemaljska geometrija bila je dio kosmicke muzike. Zvjezdane i planetarne elipse svirale su svoju energetsku muziku u skladu sa svojim orbitama, masom i brzinama. Drevni astronomi su tumacili nebesku muziku i zapisivali je u kamenim figurama.

Drevna zemljana zmija u americkoj drzavi Ohio je u cjelosti vidljiva samo iz zraka. Duzine preko 450 metara, tipicna je ostavstina potomaka Atlantidjana. Preko kontura zmije moze se pratiti povezanost sa Suncem, Mjesecom i pojedinim zvjezdanim konstelacijama. Velika zmija je izgradjena na energetski potentnoj tacki gdje je sluzila kao univerzalni solarni i kosmicki orijentir.

10.3. Potomci Atlantidjana – Americki indijanci

Evropska rudarska tradicija se ne razlikuju umnogome od ove. Zvanicna rudarska historija stara je dvije do tri hiljade godina. Juznije, u Egiptu, zlato se iskopavalo i prije 4.500 godina.

Sve je pocelo, uce u skolama, sa Sumerom, prije 5.000 godina. A prije toga nije bilo organizovanog drustva.

Ostanimo u drustvu oficijelnih brojki. U americkoj drzavi Michigan, na poluotoku Keweenaw, otvoren je nacionalni historijski park kao sjecanje na najstariji americki rudnik. Prema zvanicnim podacima, ovdje se iskopavao bakar prije 7.000 godina! (Sajt: http://www.nps.gov/kewe/)

Internet ima svojih prednosti. Uvijek se moze procitati nesto bez cenzure. Tako, u ovom micigenskom nacionalnom parku, tvrde da je ovdje neko kopao bakar prije 7.000 godina.

To radja mali problem. Prvo, koja je to kultura bila u to vrijeme na americkom kontinentu? Zvanicno, nijedna. Hiljade godina ce proci dok se ne pojave prve "poznate" kulture Indijanaca.

Dalje. Ako je neko kopao bakar, valjda su iza njega i ostali tragovi u vidu alata, orudja...? Hm,

arheologija nje pronasla nikakve tragove bakarnih alata hiljadu petsto kilometara uokolo... i trebace proci skoro sest hiljada godina da bi pronasla prve bakarne proizvode.

Ocigledno, ovdje nesto ne stima.

Fokusiramo li se na ovaj rudnik, doci cemo do zanimljivih detalja. Prvo, moglo se uociti da je nepoznata civilizacija iskopala nekoliko hiljada tona bakra u prethistorijsko doba. (Nekoliko hiljada tona, a nema tragova nikakvim proizvodima od bakra?!)

Prvi rudnici su vodili na dubinu od 20 metara sa nekoliko kilometara dugim, perfektno ravnim, podzemnim hodnicima. Vodeni odvodi, kameni cekici, ostaci neizvadjenog komada bakra od 6 tona... su zatekli zacudjene istrazivace XX stoljeca.

Glina, grmlje, zemlja, drvece... su zakopali drevne rudnike, ali su ostaci sofisticiranih tehnika neke daleke civilizacije ostali. Odgovor, o kojoj je civilizaciji rijec, se namece sam.

Otapanjem leda sa sjevernoamerickih prostora prije 12.000 godina, potomci Atlantidjani su dosli u priliku da dodju do jedinog nalazista elementarnog bakra na Planeti: malog micigenskog poluotoka. Godinama su koristili ovo nalaziste i prevozili bakar Ohajom i Misisipijem prema jugu. Lokalne legende kazu da je "crvena zmija dolazila Misisipijem sa nezasitim apetitom za bakrom" (Lucille Hansen, "The Ancient Atlantis").

**Ova "crvena zmija" je ocigledno asocijacija na brodove potomaka Atlantidjana koji su na svojim pramcima imali stiliziranu zmiju koje je bila tipican symbol
Atlantidjana; a crvena boja je simbolicna boja vulkanskog otoka Atlantide.**

Legende plemena O'Chippewas se prisjecaju "brodova koji su dolazili po bakar iz daleke zemlje Pahn".

Hiljadama godina Americki Indijanci memoriraju znanje i prenose ga, usmeno, sa generacije na generaciju. "Cuvari znanja" su obicno bile zene, zbog malog rizika da nastradaju u bitkama. Stoga je i njihovo mjesto bilo uvijek postovano u lokalnim indijanskim zajednicama. One bi provodile citav zivot absorbirajuci sva historijska, medicinska, religijska i literalna znanja svojih predaka. I zatim ih prenosili novim generacijama.

Sve do nedavno, Americki Indijanci su bili veoma uzdrzani da podijele svoje znanje sa bijelcima. Danas imamo rijetku priliku da ih saslusamo iz prve ruke (Izvodi iz knjiga: Dhyani Ywahoo, "Voices of Our Ancestors"; Frank Waters, "Book of the Hopi"; Shirley Andrews, "Atlantis").

****

Sigurnim glasom, Ciroki Indijanka Dhyani Ywahoo zapocinje razgovor: "... Nasi davni ocevi Cirokija su dosli sa Plejada na Atlantidu... gdje su zivjeli do njenog kraja. Kada je njihov dom potonuo u okean, uspjeli su da pobjegnu na ovaj kontinent. Prije nego sto su Evropljani dosli, Ciroki su zivjeli sretan zivot, uvijek u harmoniji sa prirodnom okolinom. Napredna matematicka znanja, detaljno poznavanje astronomije i prirodnih izvora snage i energije, su odlikovale mudre i napredne predake Ciroki Indianaca... Medicina nasih predaka je koristila kristale da uhvati energiju Zemlje koja ih je stitila. Drevni sveti rituali su pomagali mom narodu da ostvari harmonican balans moci izmedju Sunca, Mjeseca i Kosmosa. Ciroki su imali plodne zetve i zivjeli sretno nebrojeno godina na jugoistoku

americkog kontinenta... Kada je Zapadna civilizacija dosla, broj nasih vraceva i ljekara je desetkovan, samani su izgubili svoju moc, a veza sa kosmickom energijom je nestala."

Apaci Indijanac, Asa Delugio, nastavlja: "...Nase legende govore o velikom vatrenom otoku u istocnom okeanu cija je glavna luka imala otvor kao labirint... Sveta planina je izbacivala vatru kao gigantska fontana... Bog vatre je puzao iz svojih podzemnih pecina prema vrhu planine, urlajuci i tresuci zemlju kao sto vuk trese uhvacenog zeca... Kada su nasi daleki preci napustili svoju pradomovinu, prvo su isli u Juznu Ameriku dok nisu dosli do planina. Tamo su nasli privremeni smjestaj u ogromnim tunelima. Nakon sto su napustili tunele, lutali su sa svojim sjemenjem mnogo godina dok nisu dosli na sjevernoamericki kontinent..."

(Naravno, "veliki vatreni otok" je Atlantida; "bog vatre u svetoj planini" je Atlas; planine u Juznoj Americi su Andi gdje su se sklonili prezivjeli sa Atlantide tokom potopa.)

(Za Hopi Indijance, Atlantida je predstavljala trecu po redu civilizaciju ili "Treci svijet" kako je zovu. Ovaj sadasnji je "cetvrti".)

"Treci svijet se zvao Kuskurza; njegov smjer je bio istok", (istocno od Amerike je bila Atlantida), " ... boja je crvena", (vulkan Atlas), "...mineral je bakar" (ops, evo ga slicica koja se fino uklapa u mozaik), "...biljka je bila duvan, a zivotinja antilopa...

...U Prvom svijetu, ljudi su jednostavno zivjeli sa zivotinjama. U Drugom svijetu su razvili rukotvorine, kuce i naselja. Sada, u Trecem svijetu, pocinju se mnoziti u tolikom broju i napredovati tako rapidno da su kreirali velike gradove, drzave, citavu civilizaciju. Sve vise njih je postajalo preokupirano samo zemaljskim, materijalnim drazima...

...Svoje kreativne moci su poceli koristiti u zle i destruktivne svrhe. Noseci sljemove, vozili su "patuvotas" i letjeli zrakom... napadali ljude u drugim gradovima, te se vracali tako brzo da niko nije znao odakle dolaze. Ubrzo su, pak, i ljudi iz drugih gradova i drzava pravili "patuvotas", letjeli zrakom te napadali jedni druge. Tako su korupcija i rat ovladali Trecim svijetom kao i prethodnim..."

I zatim se, prica ide dalje, pojavljuje bog Sotuknang koji je odlucio da "vodom unisti Treci svijet".

Atlantidu.

I ljudima je dao jos jednu sansu da u Cetvrtom svijetu pokazu da nece praviti greske svojih predaka. I da ce postovati darove prirode zivjeci u harmoniji sa okolinom.

Sa sjetom u ocima se Indijansko drustvo razilazi. Kao da zeli reci da smo prokockali jos jednu sansu.

Kopaci bakra u americkom rudniku Keweenaw snimljeni 1905. godine.
Rijec je o najstarijem rudniku na sjevernoamerickom kontinentu gdje se bakar iskopavao,
prema zvanicnim podacima, najmanje prije 7.000 godina. Lokalne legende govore
o brodovima potomaka Atlantidjana koji su dolazili Misisipijem "sa nezasitim apetitom za bakrom".

III DODATAK: FENOMEN KAMENIH KUGLI

11.1 Kostarika – petroglifi i zvjezdane konstelacije

Nakon kamenih piramida i kamenih megalita dijem Planete dolazimo do jos jednog fenomena starog svijeta: kamenih kugli.

Tokom konca 1930-ih i pocetka 1940-ih godina, americka United Fruit Company je krcila sume da bi sadila plantaze banana sirom Kostarike. Delta rijeke Terraba (poznata i kao Sierpe, Diquis i General River) postaje prvim nalazistem kamenih kugli. Kasnije se kugle pronalaze i pokraj Golfita i na otoku Isla del Cano.

Gotovo sve kugle su napravljene od granodiorita, cvrstog kamena cije je nalaziste na vrhu planine Talamanca. Kamenolom je u prosjeku oko 80 kilometara udaljen od mjesta nalazista vecine kugli.

Jedna od najvecih kamenih kugli u Kostariki sa preko 2 m u precniku; materijal je vrlo cvrsti i tezak za obradu granodiorit

Nekoliko kugli je napravljeno od kokine (coquina), cvrstog materijala slicnog krecnom kamenu koji je formiran od pjescanih depozita. Pretpostavlja se da je ovaj kamen prenesen u unutrasnjost zemlje preko delte rijeke Terraba-Sierpe. Takodje, pronadjene su kugle i na pacifickom otoku Cano koje je udaljeno 20 km od obale Kostarike.

Velicina kugli je u rangu od nekoliko centimetara do najvece promjera 2,25 metra. Najteza kugla ima tezinu preko 16 tona. Odstupanje od perfektnog kruga je minimalno: 0,2 - 5 cm.

Arheolog Doris Z. Stone je 1940. napisao na kraju svog izjvestaja: “Mi moramo klasificirati perfektne kamene kugle Kostarike medju neobjasnjenje megalitske enigme”.

Najveca dosada pronadjena kugla u Kostariki je promjera 2,25 metara i tezine preko 16 tona

Dosada je pronadjeno oko 300 kamenih kugli. Nedovrsene kugle nisu nikada nadjene, a niti alati kojima su formirane. Nesumnjivo je da kugle nisu prirodnog porijekla.

Nakon pronalazaka ovih kugli gotovo sve su izmjestene sa svojih originalnih lokacija. Po Kostariki su poceli ukrasavati dvorista i parkove privatnih kuca, crkvi, bolnica i vladinih institucija. Cak su dvije prenesene u SAD: jedna je u muzeju National Geographic Society u Washingtonu, a druga u dvoristu Harvardskog univerziteta u Cambridgeu, Massachusetts.

Sa svojih originalnih lokacija kugle su prenesene u gradove Kostarike i ukrasavaju dvorista bolnica, privatnih kuca i muzeja (na slici dvoriste Nacionalnog muzeja, San Jose)

Nacin obrade kugli ostaje nerazjasnjen. Ukoliko se uzme komad granodiorita i pokusa zagrijavanjem obradjivati, pocinju da otpadaju nivoi (kao kriske). Dakle, pravilan sferican oblik se ne moze dobiti zagrijavanjem. Metalni alati nisu pronadjeni, kao ni kompjuterizovane masine za obradu ili laserski instrumenti koji ce se brinuti o dobijanju pravilnog sfericnog oblika. Ovo su alati koje bi mi danas koristili za oblikovanje.

Neke od kugli su pronalazene pod zemljom zajedno sa predmetima od keramike koji upucuju da im je starost najmanje 1200 -3200 godina. Uglavnom, sve kugle imaju porijeklo iz prêt-kolumbovskog doba.

Prema svjedocenju onih koji su ih pronalazili na originalnim lokacijama zna se da su kugle imale odredjenu orijentaciju (najcesce sjever-jug), te da su formirali trokute (grupe od po tri kugle) i paralelograme. Jedna grupa kugli je imala orijentaciju prema megnetnom sjeveru. Vrlo cesto su kugle nalazene na vrhu uzvisina.

Nazalost, pomjeranjem kugli sa njihovih originalnih lokacija zauvijek se izgubila mogucnost da se utvrde medjusobni odnosi i relacije medju kuglama razlicite velicine. Trenutacno, samo je sest kugli na svojim znanim lokacijama.

U svom obimnom dugogodisnjem proucavanju kugli iz Kostarike, americki arheolog Samuel K. Lothrop ("Archeology of the Diquis Delta, Costa Rica", Peabody Museum of Archeology and Ethnology, Harvard University, 1963.) zakljucuje da "postoji astronomska orijentacija kamenih kugli".

Autori George Erikson i Ivan Zapp ("Atlantis in America: Navigators of the Ancient World") iznose tezu da su kugle starije od 12 000 godine i da su ih koristili Atlantidjani za navigaciju. Pri tome isiticu da su uz kugle pronadjene posude sa udubljenjima koji bi utvrdjivali zenit zvijezda.

Doug Yurchey ("Were Costa Rican Spheres Ancient Receivers?") iznosi tezu o kamenim kuglama kao dijelu svjetskog energetskog sistema. Drevni kameni monoliti, piramide, a evo i kamene kugle su, prema Dougu, bile dio "svjetskog prethistorijskog Teslinog sistema kojeg su koristili potomci Atlantidjana. Oni su bili elektrovodi svjetske bezicne distribucije. Pri tome je kamen sluzio kao uzemljenje cija se frekvencija izjednacavala sa zemaljskom elektromagnetnom frekvencijom… Kameni megaliti prethistorije su bili u nenaseljenim regionima i preko njih se komunikacija nije prekidala…" (Interesantno je da je vrh modernih antenna u obliku lopte.)

Naravno, energetska zracenja Zemlje pri tome imaju osnovnu ulogu. Stoga je originalni razmjestaj kugli trebao pratiti podzemne energetske linije i Zemljine cakre.

Kamena kugla pronadjena u mjestu Guayabo, u provinciji Cartago, sluzila je kao vrlo precizni kalendar, tvrdi autor Michael O'Reily (lokalne dnevne novine "La Nacion", 25.03.1979., Turrialba, Cartago). Uklesani cirkularni petroglif prikazuje datume kao sto su solsticiji i trajanje kisne sezone.

Nakon hiljada godina provedenih u zemlji i izlozenih djelovanju klimatskih faktora povrsina kugli je izgubila prvobitni izgled. Ipak, na nekim od njih je jos uvijek prepoznatljiv dizajn koji upucuje da se radi o petroglifima.

Na primjer, kugle izlozena u muzeju glavnog grada Kostarike San Joseu, prikazuje uocljivu spiralu i druge uklesane linije.

Uocljiv je uklesani petroglif na povrsini kamene kugle koja se cuva
u nacionalnom muzeju u San Joseu, Kostarika

Astronom Edwin Quesada je analizom petroglifa uocio da postoji veza izmedju crteza na povrsini kugle i zvjezdanih konstelacija Pegasusa (krilatog konja) i Andromede (nebeska princeza). Uporedjene su linije i tacke sa povrsine kugle sa lokacijama zvijezda i linijama koje se vuku izmedju njih.

Rezultat je bio frapantan.

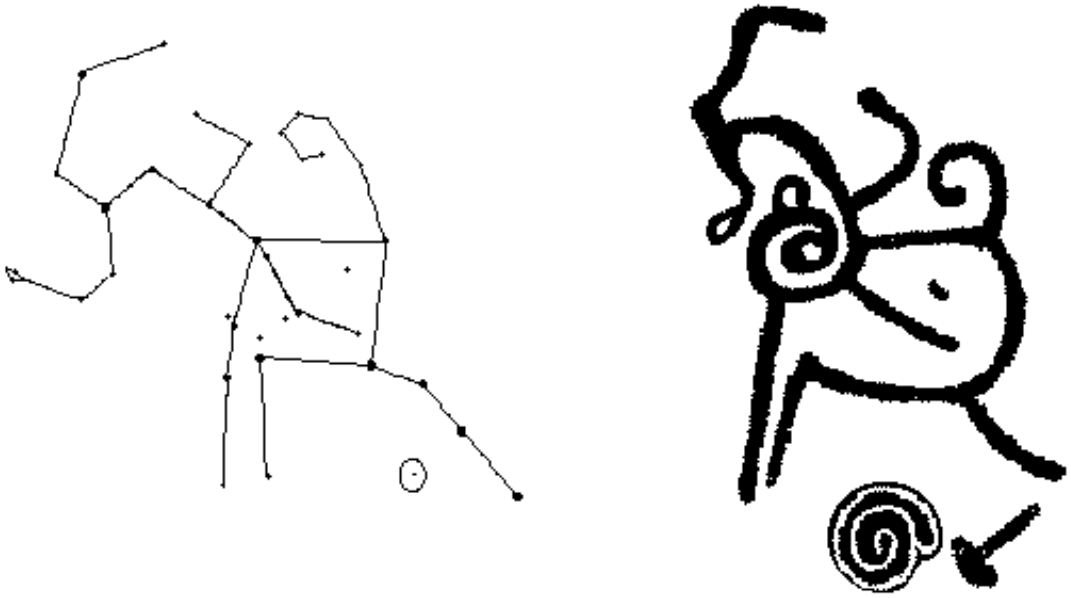

Poredjenje zvjezdanih konstelacija i petroglifa: rezultat je iznenadjujuci – kamene kugle su imale ulogu stronomske karte

Dvadeset dvije zvjezdane konstelacije su formirale oblik koji se podudarao sa petroglifom na kamenoj sferi!

Spirala na petroglifu odgovara spirali koju stvara M31 Andromedina galaksija na nocnom nebu.

Dvadeset i jedna zvijezdana konstelacija ucestvuju u formiranju cudnog oblika petroglifa: Beta Andromeda, Alfa Andromeda, Omikron Andromeda, HR8632 u konstelaciji Lakerta, Beta Pegasus, Psi Pegasus, Pi Pegasus, Gama Pegasus, zvijezde u sazvjezdju ribe (Teta, Jota, lambda, Kapa, Gama i Omega), zatim Beta riba, Eta akvarijus, Alfa Pegasus, Teta Pegasus, Teta akvarijus, Beta akvarijus, Alfa ekvuelus, Ipsilon Pegasus, Delfinovo sazvjezdje te dvije zvijezde (HR8313 i HR 8173) u Pagazovoj konstelaciji.

S obzirom da je petroglif uklesan u kamenoj kugli ocigledno je da se na njemu moglo pratiti kretanje zvijezda tokom noci, a s obzirom na rotaciju nase planete. Ako se kamena kugla zarotira s lijeva na desno, a imajuci zvijezdu Sjevernjacu na dnu kugle, onda se moze prikazati kretanje zvjezdanih konstelacija u pravcu istok-zapad!

Izvanredno.

Dakle, sfera nije bila samo astronomska karta vec i prakticni planetarij.

Jos jedan detalj privlaci paznju. Spirala koja je prikazana na kamenoj kugli odgovara spiralnom obliku M31 galaksije i njenoj poziciji u odnosu na druga sazvjezdja. Medjutim, sa Zemlje, ova galaksija na nocnom nebu nije nista drugo do mala svjetlosna tackica. Kako su nasi preci znali da je rijec o galaksiji spiralnog oblika, a bez odgovarajucih instrumenata?

Nadalje, oblik petroglifa sigurno nije slucajan. Koju poruku nam on nosi? Izgled nekih bica iz centralnoamericke flore prije toliko hiljada godina? Pas, jaguar, majmun?

Ili, nesto jos nedostupno nasem umu i znanju?

11.2. Svjetska mreza kamenih kugli

Pravilne kamene kugle nisu novina za centralnoamericke prostore. Tako je u svijetu Maja pronadjeno nekoliko pravilnih kamenih sfera razlicite velicine. U gradu Tonina, u meksickoj drzavi Chiapas, perfektna kugla se nalazi na sestom nivou glavne Palace. Ovaj nivo je okrenut prema Suncu i njegovom kretanju od ljeta do jeseni. Pretpostavlja se da kugla simbolizira sunce. Nema dokaza da li su Maje autori ove kugle ili su se posluzili sa kuglom koja je napravljena daleko prije u neke druge svrhe.

Istocnije u svijetu Maja, La Milpa u Belizeu, nalazi se crna kamena kugla precnika 50 cm. Originalna svrha i lokacija joj nisu poznate. Danas se koristi da pridrzava vrata u lokalnom turistickom restoranu.

Americki istrazivacki tim na celu sa Metthew Stirlingom je 1967. pronasao stotine kamenih kugli razlicite velicine u okolini mjesta Agua Blanca, kod Guadalajare, u Meksiku. Perfekto kruzne stijene su predstavljale arheoloski problem za ovaj tim jer mu nisu mogli odgonetnuti svrhu i kreatora. Nakon podnesenog izvjestaja Smithsonian Institutu 1968. godine uslijedilo je "naucno" objasnjenje da je rijec o prirodno izvajanim kuglama. Navodno su pod visokim temperaturama iz vulkana izletile stvrdnute kamene sfere. Naravno, nisu imali odgovora na pitanje kako to da su na povrsinu izbacene same pravilne kugle, jer one nepravilnih oblika nisu nikada pronadjene.

Edinburski naucni casopis "The Edinburgh Geologist" u svom broju 24 iz proljeca 1990. nabraja jos nekoliko lokacija kamenih kugli: Honduras, Karoo u Juznoj Africi i Klondyke u Arizoni.

John Hund is Petersburga u Juznoj Africi je dosao u posjed manje kamene kugle 1977. godine. Glatka povrsina i tvrdoca kugle je odudarala od mekanog pirofilita gdje je pronadjena. Kuglu je dan na analizu u kalifornijski Svemirski institute (University of California). Nakon testiranja otkriveno je da je kugla balansirana do te mjere da prevazilazi mjerne instrumente ovog instituta koji proizvodi zirokompase za NASU. Tacnije, ustanovljeno je da je kugla balansirana vise od sto-hiljaditog dijela inca sto je bio limit njihovih instrumenata.

Prakticnim rjecnikom moze se reci da kugla ima apsolutnu perfekciju. Jedini nacin da se tako sto napravi bio bi u uslovima nulte gravitacije.

Dakle, imamo kosmicke uslove u kojima su drevne civilizacije formirale matematicki precizno odredjene kamene kugle sa znanom svrhom.

11.3. Bosna na svjetskoj arheoloskoj mapi

Za fenomen kamenih kugli zainteresirao me prijatelj Bojan Zecevic jednim e-mailom iz jeseni 2004. Nakon toga stupili smo u kontakt sa historijskim znalcima Ahmedom Bosnicem i Jovom Jovanovicem koji su imali priliku da neke od njih i vide. Nakon nekoliko mjeseci i nasih posjeta nizu lokacija pocela se kompletirati slika o bosanskim nalazistima kamenih kugli.

I tako se Bosna pocela uvrstavati na svjetsku arheolosku mapu.

Slabo istrazena prethistorija Bosne ipak ima nekoliko lokaliteta iz drevnog paleolita. Pecina Badanj kod Stoca (otkrivena 1976.) ima interesantne gravure u stijeni i datirana je u geolosku epohu dryasa. Luscic u Kulasima pripada nesto starijem periodu aurignacienu. Kod Dervente i Odzaka su najstarija naselja iz kulture mousteriena (izmedju 30 000 – 50 000 godina prije nove ere).

Dakle, neandertalac. Da li je, ipak, i sofisticirani kromanjonac bio u ovim krajevima?

Ledene mase Evrope su imale svoje kopnene otocice u Bosni tokom zadnjeg ledenog doba. Pitanje je da li su prije potonuca Atlantide i bosanski prostori bili prikljuceni na svjetsku "bezicnu" energetsku mrezu putem kamenih kugli?

Nas obilazak kamenih kugli startao je sa sjeverozapadnim dijelom Bosne. U selu Trn, nedaleko od Banja Luke, susreli smo se sa Cedom Tesanovicem. On je prije nekoliko godina kopao temelje za kucu i na dubini od 4-5 metara je pronasao dvije kamene kugle precnika 30-40 cm. Bile su glatke, "teze od kamena" kako rece, a radnici su ih bacilli u temelje i zabetonirali.

Stotinjak metara povise pronasli smo ostatke kamenih kugli smjestene uz kucu Milorada Dakica. Kugla je podijeljena na dvije polovine, pravilnog je oblika, precnika oko jednog metra.

Bosanske kugle u selu Trn kod Banja Luke, precnika jednog metra

Autor (lijevo) sa Miloradom Dakicem pred cijom se kucom nalaze kugle
i Jovom Jovanovicem ispred kamenih kugli u Trnu

Presjek bosanske kugle, Trn

Pravilan sferican oblik, kugla u Trnu

Dvadesetak kilometara dalje je jos jedna kugla. U sumi, nedaleko od sela Slatina, nalazi se kugla koja vecim dijelom viri iz zemlje. Povrsina je sa brazdama, bijele boje, pravilnog kruga. Prema geologu Mili Vujacicu ona je "magmatskog porijekla, nastala od jednog komada stijene, koju je u oblik lopte oblikovala voda" (Banja Luka, 14.02.2001., AIM).

U sjevernoj Bosni, u selu Teocak se nalazi osam kamenih kugli. Pravilnog su oblika, ali im povrsina nije glatka. Fino su obradjeni, ali nedostaje onaj zadnji korak poliranja. Materijal je kvarc. U kasnijoj fazi na nekim od kugli su izdubljenje rupe.

Kamena kugla u Teocaku

Autor pored jedne od osam kugli u Teocaku

Jovo Jovanovic i Bojan Zecevic pored jedne od ostecenih kugli u Teocaku

na vrhu utvrdjenja Gradina

U blizini Varesa u srednjoj Bosni, u selu Ponikve, stoji cetverotonska izduzena kugla. Pronasao je Radovan Puskic 1970. u Javornickom potoku ispod korijenja oborenog bora. Kugla se nalazi na postolju ispred njegove kuce koja je ujedno i ugostiteljski objekat pod nazivom "Kugla". Po sastavu nalikuje onoj u Trnu – granit.

Kamena kugla u Ponikvama kod Varesa napravljena od granita

Povrsina kugle u Ponikvama

Dvadesetak kilometara od Kaknja u srednjoj Bosni, u malom selu Zlokuce nalazi se nekoliko kamenih granitnih kugli (identicni materijal kao u Trnu i Ponikvama). Na malom desetometarskom uzvisenju iznad zemlje te dijelom zakopano u zemlju se nalaze kugle i duguljasti kameni megaliti. U razgovoru sa stanivnicima saznali smo da oni misled a su kugle dio "Greckog greblja" (navodno su u tim krajevima u drevna vremena bili Grci koji su, nakon sedam teskih zima, napustili ovaj dio Bosne). Takodje, pomenuli su blagotvorni utjecaj kugli na konje koji ne mogu mokriti. Navodno vlasnici s konjima naprave nekoliko krugova oko kugli i nakon toga problem sa mokrenjem je rijesen.

Kamena kugla u Zlokucama kod Kaknja

Kameni monolit na uzvisenju kod Zlokuca – vrh manjeg astronomsko/energetskog hrama?

Polovina kamene kugle je vidljiva iznad povrsine, Zlokuce

Ova kugla je gotovo u potpunosti ispod povrsine zemlje u Zlokucama;
samo je njen manji zakrivljeni dio vidljiv

Kruzna kamena platforma u Zlokucama

Pocetkom decembra 2004 sam imao predavanje u Maglaju gdje mi je receno da postoje jos dvije lokacije kamenih kugli u okolini Maglaja.

Novo putovanje do okoline Maglaja je obavljeno u sastavu Ahmet Bosnic, Jovo Jovanovic i Bojan Zecevic u drugoj polovini decembra 2004. Bojanove informacije i fotografije govore o dvije lokacije kamenih kugli.

Prva lokacija je u selu Jablanica. Mustafa Mehinagic je 1970-ih zapazio kamenu kuglu u potoku Megara kji se uliva u rijeku Jablanicu. Uz pomoc tri odrasla covjeka kuglu je prenio u dvoriste svoje kuce koja se nalazila 200 metara od mjesta pronalaska. Ahmet je izmjerio obim kugli 155 cm, a Jovo je uz pomoc viska odredio starost oblikovanja kugle od 12 000 godina.

Kamena kugla pronadjena u potoku Megara nalazi se danas u selu Jablanica kod Maglaja (Fotografija: Bojan Zecevic)

Prilikom kopanja tunela u brdu Cikota kod Maglaja (1976-1978) u sredini brda je pronadjena kamena kugla. Perfektna je sfera, obima 150 cm. Svojevremeno je izbacena masinom za rovanje i nju je Avdo Cosic donio ispred svoje kuce gdje se i danas nalazi.

Ahmed Bosnic i Jovo Jovanovic mjere kamenu kuglu u selu Jablanica kod Maglaja
(fotografija: Bojan Zecevic)

Kamena kugla pronadjena u brdu kraj Maglaja sredinom 1970-ih prilikom kopanja tunela
(Fotografija: Bojan Zecevic)

Svi ovi primjeri su samo vrh ledenog brijega fenomena kojeg s pravom nazivamo fenomen kamenih kugli u Bosni.

Sedam lokacija kamenih sfera u Bosni vjerovatno je samo manji procenat njihove stvarne zastupljenosti. Medjutim, nakon hiljada godina one se nalaze na nekoliko metara dubine i samo slucajnost ce ih izbaciti na povrsinu: kopanje tunela kroz brdo ili temelja za kuce na dubini od nekoliko metara, pad ogromnih stabala i nestanak korijena iz velikih dubina. Naravno da se nece saznati koliko je tih kugli razbacano po Bosni i gdje su sve njihove lokacije.

Jedini nacin je da mislimo na isti nacin kao i nasi drevni preci koji su zivjeli u harmoniji sa prirodom i koristili energetske tokove planete pri tome ne zagadjujuci okolinu.

A za to bi bila potrebna revolucija u nama samima, zar ne?

Index imena i pojmova

(sa brojem poglavlja u kome se pominje)

Agun, juzni japanski otok gdje su pronadjene podvodne gradjevine civilizacije Mu, 2.1.
Aleksandar Makedonski, osvajac antickih carstava, 6.1.
Ajmara indijanci, Bolivija, 2.4.
Atlantida, nestala civilizacija iz Altlantskog okeana, 2.3.1., 3., 4.5., 7.1., 7.2., 7.3., 7.4., 8.1., 8.2., 8.3., 9.1., 9.2., 9.3., 9.4., 9.5., 9.6., 9.7., 9.8., 9.9., 10.1., 10.2., 10.3
Atlantis, glavni grad Atlantide, 3.
Atlas, najvisa planina na Atlantidi, 3.1., 9.9.
Avenija mrtvih, centralna avenija najveceg prethistorijskog grada u Meksiku - Teotihuakana, 4.1.
Azteci, srednjovjekovna kultura u Meksiku, 2.3.1, 4.1.

Balbek, drevni grad u Libanonu, u cijem su hramu ugradjeni najtezi isklesani kameni blokovi na Planeti teski po 1200 tona, 6.1.
Baski, potomci Atlantidjana u Pirinejima, 8.1., 8.3.
Berberi, potomci Atlantidjana u sjevernoj Africi, 3.1., 8.4., 8.3.
Biblos, "najstariji" grad na svijetu, star 7500 godina, danasnji Libanon, 6.1.
Bijela piramida u Kini, najvisa piramida na svijetu, 1.
Bimini, otok u Bahamima,"fontana vjecne mladosti" za Atlantidjane, 10.1.

Bosque de Piedras, lokacija kamene sume u sredisnjem Peruu, 2.3.6.

Charles Piazzi Smyth, skotski astronom, koji je insistirao da nulti meridijan prolazi kroz Gizu umjesto engleski Grinvic, 6.1.
Chan Chan, glavni grad kraljevstva Chimu, 2.3.1.
Chimu, kraljevstvo u antickom Peruu, 2.3.1
Christopher Dunn, americki inzinjer, autor ideje o Keopsovoj piramidi kao elektricnoj centrali, 7.1.
Citadela, administrativni centar Teotihuakana, 4.1.
Civilizacija Mu, legendarna civilizacija u Pacifiku, pradomovina covjeka, 2.1., 2.2., 2.3., 2.3.5.

Daniel Ruiz, arheolog-istrazivac drevnih civilizacija u Peruu, 2.3.6.
Diodorus Siculus, historicar sa Sicilije iz I stoljeca p.n.e., prikupljao informacije o Atlantidi, 8.3.
Disk Sunca, legendarni zlatni disk porijeklom iz civilizacije Mu, 2.3.2.

Edgar Cayce, americki "spavajuci prorok", autor oko 2000 "citanja" reinkarniranih dusa sa Atlantide, 3., 7.4.
Egipat, "zemlja-MR", zemlja kreirana prema geometrijskom planu, 7.1.
El Gigante, najveca kamena statua na Uskrsnjem otoku, 2.2.

Francisco Pizzaro, spanjolski konkvistador, osvajac Perua, 2.3.2.

Galerija znanja, ("Hall of Records"), biblioteka Atlantidjana skrivena ispod sfinge i piramide u Gizi, 7.4.,7.5.
Garcilaso de la Vaga, spanjolski kronicar iz Kuska, rodjen 1534., 2.3.3.
Geoglifi, slike na kamenom pustinjskom tlu Perua, 2.3.7.
Glastonbury Tor, umjetno brdasce u Engleskoj, rezultat rada potomaka Atlantidjana, sjeciste podzemnih energetskih tokova, 9.3.
Guanci, potomci Atlantidjana sa Kanarskih otoka, 3.1., 8.2., 8.3.

Hanan Pacha, nebeski svijet Maja, 2.3.3.
Hartwig Hausdorf, austrijski istrazivac piramida u Kini, 1.
Herodot, grcki historicar koji u V stoljecu prije n.e. pise o postojanju kompleksnog labirinta ispod piramida u Gizi, 7.5.
Hiram Bingham, americki istrazivac(1875-1956) ,"otkrivac" grada Macu Pikcu u Peruu, 2.3.4., 2.3.5.
Hram Kvecakoatla, treca manja piramida u Teotikuakanu u Meksiku, 4.1.
Hram Sunca, filozofija jednog dijela Altantidjana ("djeca Biala") koja je propagirala tehnoloski i materijalni razvoj; to ce gledanje dovesti do kataklizme Atlantide i Lemurije (Mu), 6.1.
Hram Sunca, gigantski kameni zid od riolita u Ollantajtambu (Peru), 2.3.4.
Huaca del Sol, najveca piramida u Peruu, 2.3.1.
Huaca de la Luna, piramida mjeseca, sjeverni Peru, 2.3.1.
Huan Pizzaro, brat Franciska Pizzara, spanjolski konkvistador, namjesnik Kuska 1536., 2.3.3.
Hurtak, dr, savremeni australijski autor o kineskim piramidama, 1.
Hyana Picchu ("Mlada planina"), smjestena preko puta Macu Pikcua, Peru, 2.3.5.
Hypogeum, kompleks podzemnih hramova na Malti, ostavstina mitske rase giganata, 5.1.

Inke, civilizacija u Juznoj Americi, 2.3.1.
Intihuatana, astronomski kamen u Macu Pikcuu, 2.3.5.
Izbjeglice sa Atlantide-pet mitskih naroda koji su se sklonili u Irsku: Partoloni, Nemedi, Fomori, Fir-Bolg, Tuata-de-danan, 9.1.

Jakob Roggeven, nizozemski admiral, 2.2.

James Churchward, istrazivac Lemurije (Mu) i Atlantide, svjedocio o postojanju pisanih dokumenara iz perioda prije 12000-70000 godina, 6.1.
Jikareros, cuvari drevnih magicnih znanja, potomci Tolteka, 4.5.
Jimmu, prvi imperator Japana, 2.1.
Julio Tello, peruanski arheolog, 2.3.1.

Kalasaja, hram Tihuanaka, Bolivija, 2.4.
Kamene sume, arheoloski parkovi sa kamenim statuama starim hiljade godina u Peruu, 2.3.6.
Karnak, srediste hiljada kamenih megalita u zapadnoj Francuskoj, 9.4.
Kay Pacha, povrsinski svijet Inka, 2.3.3.
Keopsova piramida, pogresno nazvana po faraonu iz IV dinastije prije 4500 godina, originalno napravljena od strane Atlantidjana prije 12500 godina, 4.1.
Korikanca (Qoricancha), sveti hram u Kusku, Peru, 2.3.2.
Keram, juzni japanski otok u cijoj su blizini pronadjeni podvodni hramovi civilizacije Mu, 2.1., 4.5.
Kromanjonci, pretci modernog covjeka, stanovnici Atlantide, 3.1.
Kristobal de Molina, spanjolski konkvistator (1533.), 2.3.2.
Kuamu, praotac stanovnika Havaja, 2.1.
Kuikuilko, prva kruzna piramida u Meksiku, potice od prije 10000 g.p.n.e.
Kusko, prijestonica drevnih peruanskih kultura, 2.3.1., 2.3.7.

Macu Pikcu, sveti grad u planinama istocnog Perua, 2.3.2., 2.3.5.
Magus, najvisi stupanj svestenstva na Atlantidi, 3.1.
Maje, razvijena civilizacija Centralne Amerike, 4.3.
Manetho, eipatski svestenik, autor kronologije svih egipatskih vladara koji ide unatrag 34000 godina, 7.1.
Marcahuasi, lokacija kamene sume u sjeveroistocnom Peruu, 2.3.6.
Max Uhle (1856-1944), njemacki arheolog, otac peruanske arheologije, 2.3.1.
Maurice Ewing, americki okeanograf, otkrio postojanje pjescanih plaza Atlantide, 3.1.
Maurice Shenan, pukovnik americke vojske, 1.
Miksteci, drevni ratnicki narod u Meksiku, 4.4.
Mixcoatl, lider Tolteka, "zmija -oblak", simbol za galaksiju Mlijecni put, 4.5.
Moai, gigantske kamene statue na Uskrsnjem otoku, 2.2.
Moche, drevni narod u Peruu, 2.3.1.
Monte Alban, ceremonijalno srediste u meksickoj drzavi Oaxaca, 4.4.
Monument covjecnosti, kompleksna kamena figura u Peruu, 2.3.6.
Mu, civilizacija u Pacifiku izmedju Japana, Uskrsnjih otoka i Perua, pradomovina covjeka, 2.1., 4.5.
Mulani, kultura na obali Maroka od prije 12000godina, 3.1.

Naska linije, primjer geoglifa u kamenoj pustinji juznog Perua, 2.3.7.
Naska piramide, neistrazeni kompleks piramida u juznom Peruu, 2.3.8.
Nikola Tesla, autor bezicnog prijenosa energije baziranoj na zemljinoj rezonanciji, 7.1.
Norman Lockyer, britanski astronom (1836-1920) koji je dokazao da je hram u Karnaku originalno izgradjen 3700 g. prije n.e. sto je 600 godina prije sluzbenog pocetka egipatske civilizacije, 7.1.
Noro, gradic u Japanu, 2.1.

Offaly, oblast u Irskoj sa naseljima od 8820 godine p.n.e., 9.1.
Og, civilizacija drevnog Perua 50000 godina p.n.e., 3.1.
Okinawa, juzni japanski otok gdje su pronadjene podvodne gradjevine civilizacije Mu, 2.1.
Okultni Jukal Fakultet, univerzitet na Atlantidi, 3.1.
Ollantaytambo, grad Inka uistocnom Peruu, 2.3.4.
Olmeci, drevna meksicka kultura, 4.3.

Parcona, gradic u juznom Peruu, lokacija kamene sume, 2.3.6.
Peter Krass, savremeni austrijski autor o piramidama u Kini, 1.
Posejdonija, glavni grad Atlantide, 7.4.
Pi, matematicki izraz za sve procese u prirodi, utkan u arhitekturu piramide Sunca u Teotihuakan i Keopsovu piramidu, 4.1.
Pico Alto, planina u Azorskom otocju, nekadasnji Atlas, 3.1.
Piramida, simbol fizickog kosmosa koji ima piramidalnu strukturu sa covjekom na sredini skale izmedju mikro- i makro- kosmosa, 4.1.
Pisak, drevni grad Inka, 2.3.4.
Piramide u Gizi, kompleks koji odrazava zvjezdani raspored konstelacije Orion, 7.1.
Piramide u Kini, kompleks od stotinu piramida u sredisnjoj Kini, 1.
Piramida sunca-najveca piramida Teotihuakana, 4.1.
Platon, anticki grcki filozof, autor historiskih tekstova o Atlantidi, 3.3.2.
Plejade, zvjezdani sistem, predmet obiljezavanja kod drevnih naroda obje Amerike, 4.4.
Posejdon, prvi vladar Atlantide, 3.
Posejdonov Hram-spiritualno srediste na Atlantidi, 3.1.

Rano Kan, lokacija kamenog zida na Uskrsnjim otocima, 2.3.1.
Rondo-Rondo, hijeroglifsko pismo pronadjeno na Uskrsnjim otocima, 2.2., 2.3.9.

Sais, drevni grad u egipatskoj delti u cijoj su se biblioteci cuvali dokumenti o Atlantidi, 3.1.
Saksajvuman (Sascsaywaman), gigantski kameni zidovi iznad Kuska, 2.3.2., 2.3.3.
Sfinga, najveca skulptura starog svijeta, izgradjena 10970 godine prije n.e., 7.2.
Shensi, provincija u Kini u kojoj je locirano 100 piramida neutvrdjenog porijekla 1.
Sidon, sveti fenicanski grad star 8000 godina, 6.1.
Solon, anticki grcki istoricar, 3.
Stonehenge, kamena struktura u jugozapadnoj Engleskoj ispod koje se nalazi devet kulturnih slojeva; na mjestu je jednog od zemaljskih energetskih cvorista, 9.2.
Sveta Dolina, 300 km dugacka dolina u kojima su smjesteni gradovi drevnog Perua, 2.3.2.
Saman, vrac sa sposobnoscu fizicke transformacije u zivotinjski oblik, 4.4.

Tara, kameni objekat u Irskoj, energetska kapija izmedju dva svijeta, povrsinskog i podzemnog, 9.1.
Tarpuntaes, kraljevski astronomi Inka, 2.3.2.
Teotikuakan-grad sa 600 otkopanih piramida u Meksiku, 4.1.
Tehnologija zvuka, primjena razlicitih frekvencija za obradu, prijenos i ugradnju u civilizaciji Altantide, 4.1.
Thor Heyerdahl, norveski istrazivac, 2.3.9.
Tihuanako, bolivijski legendarni grad iz 18000 godina p.n.e., 2.3.2., 2.3.4, 2.4.
Timijus i Kritijus, Platonovi zapisi, “dijalozi” koji daju detaljnije opise kontinenta Atlantide, 3.1.
Titicaca, jezero na granici Peru/Bolivija, 2.4.
Tolpitzin, vladar Tule, bijele puti, 4.5.
Tolteci, dostignuti duhovni nivo, cesto se pogresno pominju kao zasebna kultura u Meksiku, 2.3.1.
Trujillo, grad u sjevernom Peruu, sjediste gigantskih piramida, 2.3.1.
Tukume piramide, sjeverni Peru, 2.3.9.
Tula, sjediste Tolteckih piramida u sredisnjem Meksiku, 4.5.

Ukju Pacha, podzemni svijet Inka, 2.3.3.
Urubamba, sveta rijeka Inka, 2.3.4., 2.3.5.
Uskrsnji otok, otok u Pacifiku 5000 km od obala Perua, 2.1., 2.2., 2.3.2., 2.3.9.
Utiwatana, astronomska opservatorija civilizacije prije Inka, 2.3.4.

Van Tilburg, istrazivac kamenih statua na Uskrsnjem otoku, 2.2.
Virarika, moderni potomci Tolteka, 4.5.

Walter Raleigh (1554-1618), engleski istrazivac, 2.3.1.
William Prescott, autor knjige “Conquest of Peru”, 2.3.2.

Xian, grad u Kini u cijoj se okolini nalaze stotinu drevnih piramida, 1.
Xia Nai, kineski arheolog, 1.

Yonaguni, juzni japanski otok kraj kojega su pronadjene podvodne gradjevine civilizacije Mu, 2.1.

Zabranjena arheologija, arheoloska otkrica koja protivrjece “oficijelnoj verziji historije”, 2.3.6.
Zakon jednoga, filozofsko ucenje Atlantide, shvatanje da sve pripada istoj energiji, koja se izrazava u razlicitim formama, 6.1.,7.4.
Zapoteci, drevna meksicka kultura, 4.3., 4.4.
Zlatna kapija, grad na Atlantidi, 3.1.

Autor i istrazivac Semir Osmanagic u svojim “Civilizacijama prije pocetka sluzbene historije”, nakon svojih evropskih te putovanja po obje Amerike dolazi do originalnih zakljucaka koji iz temelja mijenjaju vladajuce naucne postulate:

- **novopronadjeni podvodni gradjevinski hramovi i gradovi kod obala Japana su dio pradomovine covjeka koja se prostirala preko Uskrsnjih otoka do Perua**
- **kamene kugle u Bosni svjedoce o nekadasnjoj svjetskoj energetskoj mrezi**
- **stotinu piramida u Kini dokaz su prisustva razvijene civilizacije prije 12000 godina**

Autor ispred Piramide sunca, najveceg gradjevinskog objekta drevnog Perua.

http://www.alternativnahistorija.com/ - - - USLOVI KORIŠTENJA - - - Ovaj web site nije komercijalan niti za profit. Sve informacije, fotografije i zaključci nastali autorovim istraživačkim radom i putovanjima, se mogu slobodno koristiti, citirati ili prepisivati bez ikakvih ograničenja. Čitanje, štampanje i distribucija je poželjna. Autor nema iluzija da "posjeduje znanje." Njegov osnovni motiv je da podijeli teze, i deje i pitanja sa što širim brojem korisnika.
Sve sugestije su dobrodošle.

O KONCEPTU ALTERNATIVNE HISTORIJE: Ambiciozni višetomski ciklus "Alternativne historije" nudi alternativu oficijelnim istinama sežući duboko u prošlost i objašnjavajuci sadašnji trenutak i perspektive ljudske civilizacije. "Alternativna historija" je upravo ono što i naslov sugerira: alternativa "istinama" koje se serviraju javnosti od strane medija i elita koje, iza scene ili otvoreno, vladaju svijetom od pamtivjeka. Na takvim, netačnim ili nepotpunim informacijama, zasnovane su historijske knjige kojima su elite/oligarhije manipulirale većinom.
"Alternativna historija" je i vodi kroz malo poznata dostignuća savremenih istraživanja svjesnog i duševnog od strane niza naučnih institucija i obavještajnih agencija u SAD. A sve sa namjerom da pojedinca, svaku ljudsku dušu, podsjeti na znanja skrivena duboko u nama. I na sve ono što treba da uživam otokom ovog životnog iskustva: osjćaj slobodnog izbora, oslobođenje od straha, ljubav kao model ponašanja.